GRIGORI KAPITA

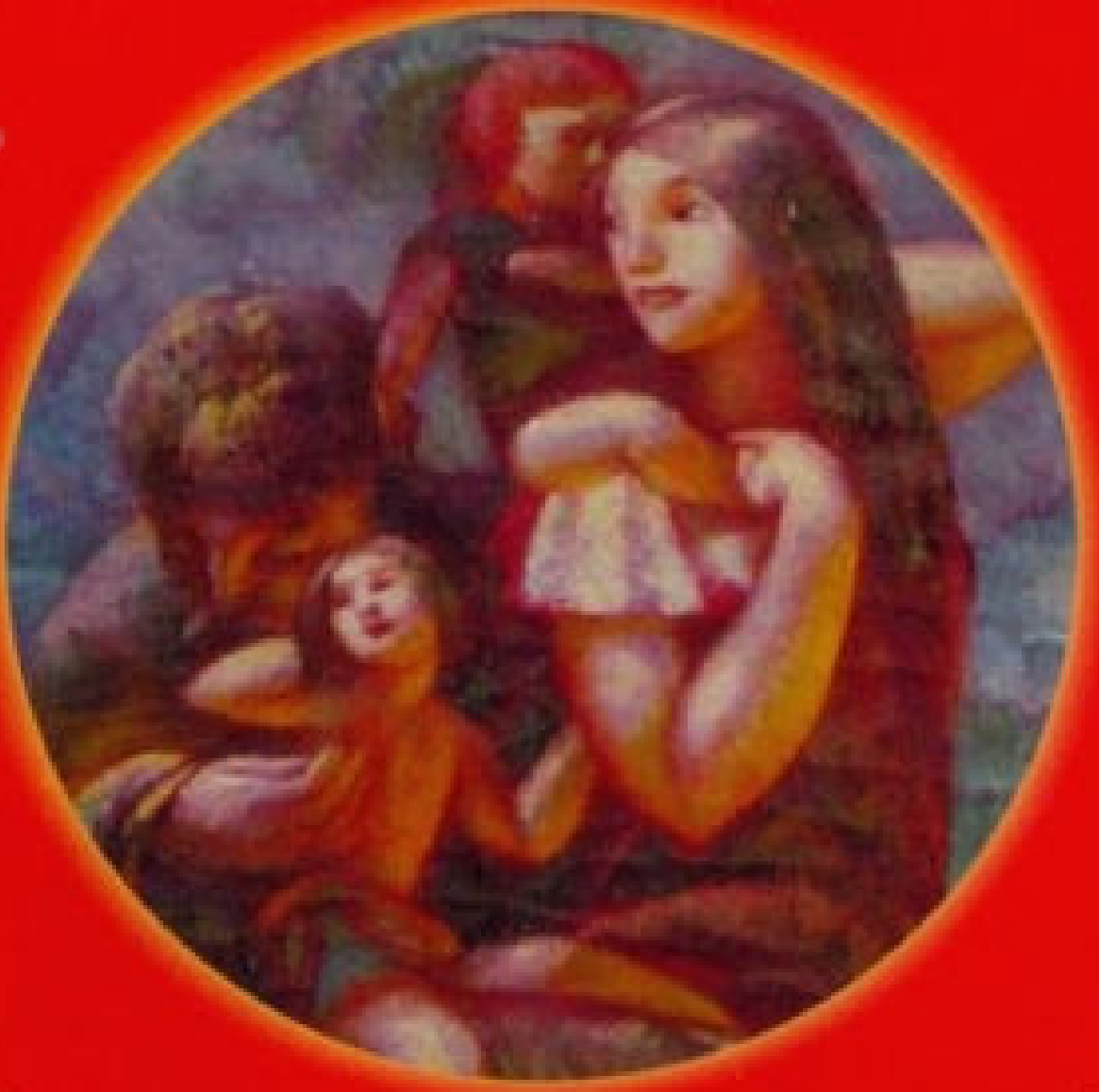

ATACURILE ENERGETICE MODALITATI PRACTICE PENTRU APARAREA COPIILOR

K 21

Grigori Kapița

ATACURILE ENERGETICE

modalități practice de apărare a copiilor

Traducere din limba rusă
Ina Arpard

S. I.
BIBLIOTECA
581957
AMAN-CRAIOVA
581957

ROVIMED PUBLISHERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAPIŢA, GRIGORI
Atacurile energetice: modalităţi practice pentru apărarea copiilor / Grigori Kapiţa : trad. : Ina Arpard. – Bucureşti : Rovimed Publishers, 2001
p. : cm. (Şcoala bioenergeticii ; 5).
ISBN 973-85473-5-0

I. Arpard, Ina (trad.)

159.961

КАПИЦА Г.И.
Энергетические интервенции. Практикум по защите детей.
ЗАО »ВЕСЬ» , 2000.

Editura ROVIMED PUBLISHERS
Str. Al. Depărăţeanu 17
Tel/Fax (01) 223.64.13
e-mail: vladimed@pcnet.ro

Redactor: Alexandru Sokolov
Coperta colecţiei: S. Sikin
Tehnoredactor: Marian Irimia – e-mail: mi@fx.ro
044 110139

Copyright © 1999 by G. I. KAPITA
Copyright © 2000 by VES PABLISGING HOUSE
Copyright © 2000 by ROVIMED PUBLISHERS
Toate drepturile rezervate pentru România si Rep. Moldova.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate

Cuprins

Din partea editorului 7
Introducere 9
Atacul energetic 12
Apărarea copilului pînă la naştere 24
Concepţia 24
Apărarea în timpul sarcinii 28
Naşterea copilului 40
La maternitate sau...? 40
Pregătirea pentru venirea pe lume a copilaşului 44
Bioenergetica din camera copilului 50
Să-l întîmpinăm pe micuţ ! 57
Alegerea numelui 59
Prima lună de viaţă 64
De la o lună pînă la un an şi jumătate 69
Apărarea sugarului de atacurile externe 69
Erori legate de energetismul copiilor 72
Energetica generală a familiei 86
De la un an şi jumătate la trei ani 89
Atacul nepremeditat 89
„Copilul mănîncă prea puţin!“ 93
Erori grave 95
Cum se poate înlătura corect energia negativă 102
De la trei la şapte ani 107
Cum se poate stabili nivelul de dezvoltare a copilului 107
Grădiniţa: o nouă tranşă de riscuri 109
Deprinderea copilului cu autoapărarea energetică..... 115
Locuri de plimbare 120

Sportul şi yoga 124
De la şapte la paisprezece ani 127
Şcoala: măsuri de apărare pasive şi active 127
Sectele – structuri energetice cu energetică negativă 137
Cum să-l ferim pe copil de sectă 146
Ce să facem dacă secta a învins 154
Vampirismul şi metode de apărare împotriva lui ... 156
Încheiere 165

DIN PARTEA EDITORULUI

În seria cărţilor noastre sînt abordate practic toate laturile vieţii omului contemporan din punctul de vedere al apărării bioenergetice. A fost vorba deja despre relaţia omului cu el însuşi, şi despre relaţia lui cu lumea înconjurătoare, cu universul întreg, cu familia şi propria casă. Doar o pată albă a rămas – apărarea celor mai vulnerabili din punct de vedere energetic – copiii. Autorul textelor, Grigori Kapiţa, nu ne-a lăsat moştenire o lucrare completă, consacrată respectivei probleme. Totuşi în toate caietele lui se regăsesc nenumărate observaţii şi exemple din viaţa copiilor. Importanţa informaţiilor despre copii, copii ce au nevoie de apărare din partea adulţilor din cauza cîmpului energetic destul de slab, l-au determinat pe editor să alcătuiască o carte de sine stătătoare, avînd la bază învăţătura generală a lui Kapiţa despre relaţiile reciproce dintre om şi lume şi

pe baza observațiilor lăsate de autor în manuscrisele sale. Această carte este propusă pentru încheierea seriei „Să nu ne facă rău". În carte se va relata amănunțit cum să apărăm un om încă nenăscut şi pe viitoarea lui mamă, cum să-l ferim de tot răul în primii ani de viață şi atunci cînd va creşte şi va merge la şcoală. S-a acordat o atenție specială tipurilor de atacuri energetice sub incidența cărora poate cădea copilul dumneavoastră, şi modului în care dumneavoastră, ca părinți, şi bunici nu numai că puteți, dar sînteți obligați să procedați pentru ca imensa lume exterioară să nu-i dăuneze în nici un fel copilului dumneavoastră mult iubit.

INTRODUCERE

✠

„Noi ca noi, dar de copii îmi pare rău..."
(Dintr-o conversație în autobuz)

În ultimii ani oamenii nu arareori îşi amintesc de magie şi vrăjitorie, de minuni făcute de zei şi demoni, de fenomene stranii şi chiar neverosimile petrecute în lumea înconjurătoare. În acest fel minune se numeşte transformarea apei în vin, obținerea obiectelor din aer, obiectele zburătoare de neînțeles şi alte ciudățenii, timp în care taina cea mai incredibilă, cea mai de neatins se află în afara sferei interesului comun. Poate pentru că asemenea lucru se petrece în fiecare zi şi pare un fenomen obişnuit. Cea mai mare dintre taine de a cărei descifrare nu i-a fost dat să se apropie nici unuia din cei ce trăiesc astăzi sau au părăsit această lume, s-a dovedit a fi uzată de cotidian, prefăcută în rutină, blocată de

hîrtiuțe şi reguli birocratice, lucrată pe manechine şi descrisă în manuale. Şi totuşi…

Încercați să vă imaginați : din atingerea a doi oameni ce se iubesc, din gesturile tandre şi pasiunea copleşitoare, dintr-o dată, se naşte o nouă ființă, se aprinde o nouă viață. Se aprinde dintr-o minimă scînteie ce a sclipit pe planeta noastră cu milenii în urmă, scînteie atît de fragilă şi cu toate acestea păstrată între cataclismele planetare de fiecare clipă, ce nu s-a stins de secole de-a rîndul nici măcar pentru un minut, nici pentru o clipă; scînteie păstrată şi transmisă de la părinți la copii, generație după generație, dintr-un trecut de neatins cu gîndul pînă în zilele noastre…

Minunea ce se petrece înăuntrul Mamei, tainica apariție a noului, imposibil de cunoscut şi de explicat. Vi s-a povestit la şcoală despre ovule şi spermatozoizi? Că se contopesc, îşi amestecă cromozomii şi datorită acestui „act de creație" creşte un nou om? Că totul este simplu şi pe înțeles? Să nu credeți! Da, ovulul fecundat începe să se divizeze, da, el poate să înceapă diviziunea pînă şi într-o eprubetă, dar oamenii de ştiință, nu se ştie de ce, uită să spună că această celulă moare în minute numărate dacă nu este introdusă în organismul femeii. De ce? Din acea pricină simplă că viața nu este deloc un complex stereotip de aminoacizi şi este departe de a fi o desfăşurare a lanțului informațional al AND-ului.

Dacă aceste procese pot fi privite la microscop sau măsurate cu ajutorul tehnicii de calcul electronic, nu înseamnă că ele pot fi supralicitate ca esență a esențelor. Toate descoperirile ştiințifice de pînă astăzi demonstrează doar un lucru: există ceva tainic ce nu poate fi pipăit sau văzut, măsurat sau cîntărit, ceva ce-i poate da copilului doar Mama, şi nici un autoclav sau aparat de măsură nu o va putea înlocui, **niciodată**!

O parte din acest lucru tainic, mai exact un aspect al lui nesupus pînă acum unui studiu atent este energetica copilului. Astăzi, ocupîndu-ne de ea, utilizăm rețete gata-făcute, strînse de înaintaşii noştri ca rezultat al încercărilor şi greşelilor, le utilizăm neînțelegînd întotdeauna adevăratul mecanism al acțiunii sfaturilor oferite, doar bazîndu-ne pe faptul că aceste metode s-au susținut în mod pozitiv în practică, în decursul multor generații.

Dragă cititorule! Dacă această carte a ajuns în mîinile dumneavoastră, fie în familia dumneavoastră a apărut o nouă viață, fie se aşteaptă naşterea ei şi pe dumneavoastră în mod negreşit vă preocupă cum s-o protejați, cum să-l feriți pe bebeluş de pericolele posibile, să-l ajutați să crească sănătos atît fizic şi mental cît şi spiritual.

În carte veți găsi unele sfaturi asupra felului în care să-i formați copilului un nivel destul de înalt al propriului energetism şi să-l feriți de atacurile exterioare.

BIBLIOTECA
581.957

ATACUL ENERGETIC

Atacul nepremeditat. În majoritatea cazurilor se petrece involuntar, din necunoaştere, neînţelegere, sub influenţa unei proaste dispoziţii sau răbufniri de emoţii, mai rar din cauza unui deochi spontan. Ultimul se întîmplă din pricina unei relaţii proaste cu unul dintre cunoscuţi, din invidie. Se întîlnesc ce-i drept şi astfel de oameni care trecînd pe stradă şi văzînd o familie fericită simt în inimă acul răutăţii: „De ce lor le merge bine iar mie rău?“ şi pleacă din această inimă întunecată o undă la fel de întunecată şi-şi lasă urma murdară în sufletul cuiva. Ce atitudine să iei în asemenea situaţii, cum să te fereşti? Poate să pară ciudat dar nu trebuie făcut nimic: un energetism normal, sănătos practic nu poate fi vătămat de un atac atît de slab, ce nu a fost direcţionat special pentru a produce daune, însă omul ce şi-a trimis „unda“ cel mai adesea este demn de

compătimire. Nu poate un om normal, sănătos fizic şi psihic să se coboare pînă la rău. În practica mea au fost cazuri cînd după vizita unei prietene fără copii la o mamă tînără, ultimei îi dispărea laptele şi începea să bolească bebeluşul, sau după întîlnirea de la plimbare cu un bătrîn ursuz, singuratic copilului dintr-o dată şi pentru mult timp, îi dispărea somnul. În aceste situaţii părinţii puteau fi sfătuiţi doar să-şi păstreze vigilenţa, să se abţină de la o relaţie strînsă cu astfel de oameni şi să nu ţină supărare pe cei pe care şi aşa soarta i-a pedepsit.

Cu mult mai periculoasă este trauma energetică pe care din nesăbuinţă sau sub influenţa iureşului emoţiilor o cauzează copilului tatăl sau mama. Se chinuie micuţul cu stomăcelul, îl supără dinţişorii, se căzneşte, plînge nopţile, nu-i lasă să doarmă.

„Dar taci o dată blestematule!” – iese în cele din urmă din gura mamei obosite şi cuvîntul nu mai poate fi întors. Blestemul este teribil prin aceea că nici unul din noi nu are protecţie împotriva atacului din partea celor apropiaţi. Împotriva unui astfel de deochi sînt lipsiţi de putere pînă şi maeştri de o înaltă profesionalitate.

Involuntar îmi amintesc de povestea larg răspîndită în Rusia, despre tatăl care la supărare i-a strigat într-o variantă nebunatecului fiu, în alta fiicei „ Să te ia dracu!” după care n-a mai putut să-şi găsească copilul. Îl luase dracul. Păcat că astăzi oamenii nu

mai cred nici în draci, nici în poveşti, astfel ar fi fost mai atenți la propria vorbire.

În ce priveşte situația în care copilaşul este bolnăvicios, eu n-am fost niciodată adeptul preparatelor medicamentoase chimice, dar cîteodată răul venit de la alifiile calmante sau tablete este considerabil mai mic decît de la cuvintele aruncate asupra unui organism slăbit.

Nu puține sînt necazurile pe care poate să le aducă atacul suferit din ignoranță. Poate fi considerată clasică situația în care părinții cumpără ieftin, dintr-o consignație, haine de pe urma unui copil mort şi apoi micuțul lor are în permanență de luptat cu cîmpurile energetice ale mortului imprimate în frumoasa hăinuță de blană sau în costumaş. Mai aduc neplăceri şi cazurile în care patul copilului este plasat într-o zonă geopatogenă sau cînd se aruncă neglijent fotografii nereuşite sau unghii tăiate, dar despre acestea se va vorbi la capitolul respectiv.

Atacul premeditat are loc extrem de rar. În afară de simpla dorință de a-I face rău copilului dumneavoastră, mai este necesară aici şi cunoaşterea magiei, a ritualurilor şi vrăjilor ei şi, deloc lipsit de importanță, deprinderile de a le întrebuința corect. O cît de mică abatere de la ritual îl amenință pe neofit cu mult mai multe neplăceri decît are el intenția să le provoace altora. Este adevărat, din partea unui

vrăjitor experimentat atacul premeditat este foarte periculos, de aceea este mai bine să ne asigurăm şi să ne construim apărarea corespunzătoare.

În categoria atacului premeditat trebuie inclusă şi intervenția specialistului-biocorector. Din păcate, pentru a aduce modificări pozitive energeticii pacientului, un asemenea specialist, la fel ca şi cel ce se ocupă cu magia neagră, trebuie să spargă învelişul natural de protecție, să modifice cîmpul energetic intern al celui ce a solicitat ajutorul. Mai mult decît atît, ajutorul primit din afară creează la pacient o dependență de terapeut, provoacă obişnuința. Intervenția repetată fie şi cu scopuri benefice poate să ducă la atrofierea propriilor forțe de apărare şi să servească drept punct de plecare în dezvoltarea vampirismului în cele mai puțin atrăgătoare forme.

Spre adînca mea părere de rău, condamnabila practică a „biocorecției" îşi lărgeşte mai mult teritoriul. Omul contemporan s-a obişnuit să-şi primească necesarul de-a gata fără să cheltuiască eforturi speciale: a înghețat – şi-a cumpărat o blană; s-a plictisit – şi-a deschis televizorul; s-a îmbolnăvit – şi-a cumpărat un flacon de tablete. Lovindu-se de anomalii în propria energetică ca şi în cea a copiilor, pacientul adesea îi cere terapeutului să-i refacă totul „ca mai – nainte", să-şi ia onorariul şi să nu-l plictisească cu observații.

Repet încă o dată: energetica proprie fiecărui om sănătos este îndeajuns de puternică pentru a se îm-

potrivi practic oricărei influențe nocive din exterior! Pentru restabilirea sănătății din partea terapeutului se cere doar un sfat rezonabil dar nicidecum intervenția într-un organism străin. Admițînd o influență exterioară asupra energeticii proprii, vă rostogoliți în linie dreaptă spre vampirism! Apropo, în ultimul capitol al cărții de față sînt enumerate cele mai răspîndite tipuri de vampiri energetici. Probați aceste ipostaze și hotărîți, le vreți pentru dumneavoastră sau copiii dumneavoastră?

Atacurile Karmice sînt mai cunoscute sub forma „blestemului pe neam". Pot aduce propria practică un exemplu dintre cele mai vii de astfel de atac. Cîndva a venit la mine un bărbat de vreo treizeci de ani după aspect foarte speriat, puțin băut că i s-a născut un fiu. După cum s-a lămurit, familia lor pe linie bărbătească, din generație în generație, la un an după nașterea fiului, tatăl punea mîinile pe piept – se spînzura. Cine, din ce motiv pusese un astfel de blestem; a fost „străpungerea", cum se întîmplă cel mai adesea, memoria a șapte generații din neam sau schimbată în întregime memoria neamului era blestemul condiționat de alte farmece și vrăji, nu s-a putut lămuri : tatăl bărbatului mort la un an după nașterea sa nu a putut să-i povestească nimic fiului de un an, iar mama nu știa toate amănuntele.

De data aceea n-am riscat să produc „orbește" modificări capabile să influențeze generațiile viitoare, ci m-am limitat să induc aversiunea față de sinucidere care ar fi trebuit să-l rețină pe pacient de la pasul fatidic, și l-am rugat de asemeni să-l aducă la mine pe copil la vîrsta majoratului. Cred că modificarea destinului la două generații rupe succesiunea blestemată a morților.

Este interesant că blestemul pe neam îl recunoaște și medicina oficială. Psihologii contemporani îl explică prin aceea că „scenariul de viață" se transmite ereditar, copii văzînd soarta părinților o copiază în subconștient. Să sperăm că în curînd, măcar împotriva „blestemului pe neam", se vor inventa niște tablete pe care orice doritor să le cumpere la farmacie fără rețetă.

Vorbind însă serios: atacul karmic este chiar acel caz în care trebuie să mergi la specialist și să intervii hotărît în energetică. Dacă nu aveți încredere în mine adresați-vă duhovnicului dumneavoastră. Nu credeți în duhovnici mergeți la psihiatru, numai nu lăsați lucrurile să curgă de la sine, nu se resorb singure și nu trec mai departe ocolind. Nu veți alunga blestemul, vor avea de suferit copiii și nepoții voștri!

Și, în sfîrșit, **atacurile biopolare**, pe care le mai putem numi : de autoanulare.

În urmă cu vreo jumătate de an m-a căutat cu rugămintea de a îndepărta deochiul o tînără foarte frumoasă, plinuță, brunetă cu ochi albaștri, de douăzeci și trei de ani. Avea mîna stîngă în ghips. De

peste şapte ani se îndeletnicea cu deltaplanorismul şi deşi suferise de cîteva ori accidente serioase nu avusese decît mici contuzii şi leziuni. Şi iată că dintr-o dată capătă trei (!) fracturi de diverse grade. La analiză s-a dovedit că energetismul ei se află într-o stare lamentabilă, în mod surprinzător în dezacord cu exteriorul înfloritor, şi totuşi nici o urmă de intervenţie străină nu a putut fi detectată. Bănuind că era vorba despre agresiunea unui vampir puternic asupra pacientei, am încercat să o întreb cu tact despre cunoştinţele ei şi am descoperit un fapt interesant: s-a dovedit că nu demult se căsătorise cu un bărbat care-i repugna fizic dar avea o funcţie înaltă în federaţia sportivă şi în mod corespunzător era bine situat material. Bazîndu-se pe argumente raţionale, fata avea în vedere, după căsătorie, o carieră sportivă rapidă uitînd de fapt că omul nu este doar logică aridă ci şi biocîmpuri subtile, sentimente, corp, suflet, în cele din urmă! Cheltuindu-şi forţele şi emoţiile în lupta cu propria repulsie, în fapt cu sine însăşi, ea îşi distrusese energetica cu mîinile ei – forţele n-au mai fost aceleaşi, reflexele s-au înrăutăţit şi în consecinţă – traume, traume, traume.

Dau acest exemplu nu tocmai tipic dar grăitor pentru a arăta la ce duce disprețul de sine. Oricît de ciudat ar suna fata - deltaplanoristă a avut noroc: simptomele ei nu puteau fi trecute cu vederea. Din păcate lor cei mai mulţi dintre noi modificările

cauzate de autodevorare se acumulează încetul cu anii, cu zecile de ani ieşind la lumină mai devreme sau mai tîrziu ca dureri articulare, ulcere, calviţie, sau pietre la rinichi şi pancreas. Să iei măsuri în astfel de cazuri este tardiv – aura omului începe să semene nu cu un nor auriu sau de smarald ci cu cenuşiul gazului de eşapament de la un motor diesel, energetica formată numai din lacune, iar bolnavul însuşi este gata să se împace cu sfîrşitul apropiat şi nu este capabil să-şi schimbe în mod radical viaţa de dragul regenerării organismului, în care nu mai crede.

În literatura contemporană există două stereotipuri tocite : „ Drumul de ţară şerpuind printre pajişti ” şi „ Autostrada dreaptă ca o săgeată “. Dar nimeni nu s-a întrebat vreodată de ce înaintaşii noştri au preferat cărările şerpuitoare, drumurilor drepte? Oare nu fiindcă pentru organismele vii postulatul „distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este o dreaptă“ nu constituie adevărul absolut? Deprinşi cu algebra şi analiza, obişnuiţi cu logica am început să uităm că fiinţa omenească este un fenomen ce depăşeşte cu mult cunoştinţele adunate de civilizaţie, că toţi sîntem legaţi într-un singur întreg atît cu Universul cît şi cu corpusculii cei mai mici rotindu-se în jurul nostru cu o mulţime de ritmuri impuse nouă de stele şi planete dar şi născute înăuntrul nostru, uităm că noi toţi n-am ieşit de pe o bandă

generală, că sîntem diferiți și fiecare om este un univers separat (autonom) mic și irepetabil.

Discuția despre felul în care s-a întîmplat ca rațiunea umană să fie opusă tuturor planurilor, fizic, spiritual, energetic ale propriului organism, iese din cadrul cărții prezente, voi spune că esența noastră încearcă în permanență să se facă auzită utilizînd toate mijloacele posibile: emoții, dureri, spaime, oboseală. Ascultăm noi această voce?

Recunoașteți cinstit, vă veți feri să încercați un fel de mîncare exotic, rar numai pentru că vi se va părea neplăcut ca aspect? Cu siguranță că veți gusta o bucățică! Și organismul, obligat să se lupte cu o viitură de sorginte străină va vulnerabiliza coconul energetic. Sau vă veți refuza un spectacol de teatru numai pentru că aveți chef să stați lungit pe divan? Greu de crezut... Și organismul, implorînd odihna trimis pentru patru ore într-o cutie fără aer nu se va descurca în timpul nopții cu digestia. Și așa puțin cîte puțin începe autodevorarea. Nu vă legănați cu ideea că natura a pus în creația ei preferată o imensă rezervă de trăinicie: această rezervă este sortită situațiilor extreme, nu pentru o risipă de fiecare zi.

Nu degeaba mă opresc atît de amănunțit la tema autoanulării: problema este că din momentul concepției copilului și pe durata următorilor zece – cincisprezece ani pînă la maturizarea și separarea completă, la mamă și copilul ei se păstrează un cîmp

energetic comun și pe cît va fi de trainic acesta depinde numai de dumneavoastră. Este foarte dureros să devii victima răutății cuiva dar de două ori mai supărător să suferi din pricina propriei neglijențe și de trei ori mai mult să devii din prostie vampirul propriului copilaș.

La timpul meu am avut fericita ocazie de a cunoaște un grup de specialiști coreeni de la firma *Samsung* care lucrau în Leningrad. Toți, desigur, erau buddiști. Pentru cei care nu prea sînt familiarizați cu această confesiune voi aminti trei dintre principiile fundamentale: buddistul nu trebuie să pricinuiască vreun rău cuiva nici măcar în gînd; buddistul trebuie să tindă spre a deveni maestru în domeniul său; buddistul este obligat să fie fericit. Prin urmare firma *Samsung* pretinde de la angajații săi o disciplină strictă și fidelitate (abnegație). Sub formă de exemplu voi spune că în fiecare săptămînă toți slujbașii se adună să se roage pentru binele firmei iar în fiecare zi dau examene la pregătirea fizică, istoria firmei, specialitatea proprie și știința de profil pentru ocupația respectivă. În afară de acestea pe măsura avansării în posturi de conducere pentru a susține renumele firmei proprii trebuie să se folosească de mașini tot mai prestigioase, să se mute în locuințe cît mai impozante (la modă) și să se odihnească în stațiuni cît mai luxoase. Spre uimirea mea am aflat că ultimele concepții adesea servesc

drept motiv pentru a le refuza lucrătorilor posturi de conducere. Dacă un coreean consideră că traiul în afara oraşului îl face să se simtă un om mai fericit decît în centrul Seulului atunci mai degrabă refuză avansarea decît să consimtă la o schimbare obligatorie, în cazul acesta, de decor!

Cinstit vorbind i-am invidiat adînc pentru capacitatea aceasta de a-şi păstra echilibrul sufletesc! Vă puteți închipui un director sovietic care s-ar duce să fie portar numai pe motivul că lucrînd în zorii zilei se simte mai fericit? De aceea şi durata de viață în țara noastră abia depăşeşte şaizeci de ani iar la ei se apropie de optzeci.

Experiența Coreei şi Japoniei care şi-au păstrat tradiția reunirii principiului natural cu rațiunea dovedesc încă o dată un adevăr evident: membrana energetică integrală nu poate fi practic prejudiciată de un ataç nepremeditat şi extrem de greu poate fi străpunsă de o acțiune dirijată. Menținînd echilibrul dintre rațiune, spirit şi corp, Homo sapiens este apt să-şi conserve pînă la adînci bătrîneți sănătatea şi dinamismul fără să aibă importanță dacă trăieşte în linişte şi singurătate pe malul oceanului sau în centrul unui megalopolis industrial. Sau consideră cineva că Seulul este un sătuc liniştit pe înălțimi de munți?

Chiar despre felul în care i se poate forma copilului în creştere o energetică sănătoasă, cum să-l

ajutăm să-şi mențină echilibrul vreau să vă povestesc. Fiind un om practic mă voi abține de la descrieri de metodici psihotehnice magice şi meditative complicate şi greu de îndeplinit fără un profesor experimentat. Sfaturile mele sînt simple, uşor de înțeles şi de o înaltă eficiență. Sper sincer că părinților care vor citi aceste rînduri şi copiilor lor nu le va mai trebui vreodată ajutorul tămăduitorilor şi al magilor albi.

APĂRAREA COPILULUI PÎNĂ LA NAŞTERE

Concepţia

Dacă aţi luat hotărîrea să vă continuaţi pe dumneavoastră şi pe cel iubit într-o nouă fiinţă vă propun să luaţi în considerare cîteva sfaturi.

Să alegeţi ora şi locul în care să apară pe lume această o nouă scînteie, care să poarte părticele din voi amîndoi, este foarte important – doar din această clipă începe numărătoarea unui întreg destin omenesc. Merită să-l supuneţi unui risc suplimentar doar pentru că aţi obosit, sau sînteţi într-o dispoziţie proastă, sau vă doare capul şi toţi cei din jur vă enervează prin simpla lor existenţă? În definitiv nu ne hotărîm chiar atît de des în această viaţă pentru un astfel de pas! De ce să nu-l transformăm într-o

sărbătoare, în ceva special, de ţinut minte, şi neaşteptat; ceva ce va da un prim stimul considerabil dezvoltării viitorului dumneavoastră copil şi-i va furniza un impuls energetic primar puternic.

Se poate, de pildă, să vă duceţi într-un codru de răşinoase, luminos şi transparent, saturat de energetism, şi plin de miresme, puteţi să vă aşezaţi pe malul unui lac de pădure sau al nesfîrşitei mări, primăvara puteţi să ieşiţi pînă la livezile de meri în floare. Ştiu o pereche tînără care a conceput un bebeluş încîntător urcaţi pe acoperişul unui bloc înalt „Mai aproape de soare şi cer" după spusele lor. Şi încă se mai poate organiza o serată intimă la lumina lumînărilor...

Pesemne ultimul sfat va pus puţin pe gînduri, cum de s-au regăsit alături acoperişul sub un cer senin şi intimitatea penumbrei din dormitor? Să recurg la un exemplu.

Cunosc o pereche. Amîndoi sînt de vîrstă mijlocie, cresc două fiice. Soţiei, mensual, pe lună plină i se îmbunătăţeşte starea de spirit, dispoziţia, creşte tonusul general. Pe fiecare dintre fiice a născut-o într-o noapte cu lună plină. Fiecăreia dintre micuţe i-au dat dinţii la lună plină, şi în ajun de lună plină au făcut primii paşi. Pe partea soţului însă toate rudele simt la acest moment oboseală, se chinuie cu insomnii, bărbatul însuşi se ascundea în depărtata copilărie se ascundea de lună în pivniţă. Cum poţi să

stabileşti pentru o astfel de pereche ceasul nimerit? Mărturisesc că l-am întrebat pe el: „Cînd trebuie să faci dragoste ca să iasă nişte fiice atît de minunate?" la care, nu fără umor, mi-a răspuns: „Întotdeauna!" cu care în treacăt a dezvoltat un alt postulat: înainte de momentul concepției este bine să te abții de la intimități patru-cinci zile.

Iar dacă este să fim serioşi nu există o rețetă unică pentru toți. Mai mult decît atît, nu rare ori femeile (şi într-o asemenea situație starea lor este foarte importantă) nu ştiu singure ce vor cu adevărat. Cineva poate fi tentat de culorile aurorei pe malul rîului în brațele sortitului şi să primească în loc de plăcerea aşteptată oboseală. Careva preferă confortul dormitorului şi se va chinui apoi de zăpuşeală cu fereastra deschisă şi cu ventilatorul în funcțiune.

Pentru a evita astfel de „controversă" cu sine vă propun să faceți un test foarte simplu pentru care vă trebuie doar o monedă obişnuită. Este de preferat să-l faceți în singurătate întrucît să te păcăleşti pe tine însuți este mai greu decît pe cei din jur. În afară de asta trebuie să încercați să vă liniştiți nu pentru mult timp şi să vă eliberați de gînduri colaterale.

Întîi cheltuiți cîteva minute analizînd ceea ce este mai plăcut pentru dumneavoastră: să vă întîmpinați ceasul festiv sub soarele cald al amiezii sau într-o penumbră intimă. Apoi mizați: „Pajura – natură şi soare, cap – miez de noapte şi dormitor". Aruncați

cu banul. Concentrați-vă, aşteptînd rezultatul. Aruncați o privire monedei. Şi aşa, văzînd ce a căzut analizați-vă reacția. Dacă resimțiți o uşoară dezamăgire înseamnă că veți proceda invers; dacă apare o uşurare este exact ceea ce trebuie. Se prea poate, şi nu mică vă va fi uimirea cînd veți descoperi că toată viața v-ați considerat o pasăre de zori-de-zi şi în realitate aparțineți oamenilor de noapte sau invers. Acest test simplu şi eficient nu o dată vă va prinde bine dacă nu vă pregătiți să duceți o luptă împotriva propriei energetici pentru beneficiul unor norme generale sau proaste obişnuințe.

În acea clipă, cînd moneda nu a căzut încă, rațiunea pentru o secundă îşi întrerupe construcțiile logice fără de sfîrşit şi aşteaptă rezultatul. În momentul căderii resimți un val de emoții neacoperit de şuvoiul conştiinței. Mulțumită acestei „ferestruici" în rătăcirea neîntreruptă a gîndurilor veți putea măcar pentru o clipită să stabiliți un contact direct cu esența energetică subtilă a dumneavoastră, cu nevoile instinctive ale propriului organism. Dacă nu aveți intenția să vă ocupați cu autodesăvîrşirea spirituală profundă, un astfel de test este întrutotul de ajuns pentru a menține echilibrul interior şi a nu vă lăsa la îndemîna modei şi reclamei unei civilizații urbanizate. Ceea ce este necesar din progres, ființa dumneavoastră va primi cu recunoştință, partea nocivă o va refuza, iar dumneavoastră veți păstra

energetismul pentru lucruri mai importante decît mestecarea unor tablete inutile sau transpirarea sub multiplele discuri ale unor haltere.

Apărarea în timpul sarcinii

Perioada cea mai periculoasă şi cea mai plină de responsabilitate din viaţa oricărui om o constituie primele săptămîni şi primele luni de la momentul concepţiei – perioada apariţiei cîmpului său energetic şi crearea bazelor dezvoltării organismului. În acest timp fătul nu este capabil încă să se apere în nici un fel şi se lasă uşor influenţat de influenţele exterioare. Dacă n-ar fi biocîmpul salvator al mamei nimeni dintre noi n-ar fi dus-o pînă la ora naşterii sale. Este firesc, în primele patru-cinci luni scînteia de viaţă zămislită are nevoie de o protecţie şi susţinere speciale.

În regiunile rurale ale Chinei de nord există un astfel de obicei: în situaţiile în care nevasta este însărcinată iar bugetul familiei lasă loc pentru mai bine, bărbatul se aşează în faţa ei şi începe să-i vorbească numai ce conceptului copil că acum timpurile sînt proaste, nu au de mîncare, este greu cu îmbrăcămintea, cu locuinţa, că un om în plus acum nu este oportun, că ar fi mai bine să aştepte puţin şi să nu se nască acum ci ceva mai tîrziu, peste un an

sau doi. Practic întotdeauna după aşa ceva fătul „se resoarbe"!

Iar acum gîndiţi-vă: dacă şi *cuvîntul* este capabil să-l convingă pe copil să se întoarcă în nefiinţă, cu cît mai viguros va creşte micuţul, cu cît mai sănătos şi mai energic va deveni dacă şi *cuvîntul* îl va susţine în dezvoltarea lui!

Dragi taţi! Încercaţi măcar o dată pe zi să vă aşezaţi în genunchi în faţa jumătăţii dumneavoastră, să-i mîngîiaţi încet şi cu grijă burtica şi să-i povestiţi copilaşului ascuns acolo cît de mult îl iubiţi cum îl aşteptaţi, rugaţi-l să crească sănătos şi puternic, să nu se neliniştească pentru viitorul său. Puteţi chiar să vă lăudaţi că i-aţi găsit un cărucior sau un pătuţ frumos, că va avea hăinuţe călduroase şi frumoase şi mai mult, scutece noi. Patru-cinci minute sînt suficiente, deşi nu dau o limită pentru maximum de comunicare.

Atrag atenţia în mod special asupra faptului că acest lucru trebuie făcut serios şi cu dragoste, altfel mai bine deloc. Sînt de neadmis ironiile sau perfidiile sau neîncrederea într-un astfel de contact. Magia nu iartă încălcarea ritualului. Dar, avem de-a face cu magia aflată la îndemînă şi atît de împletită cu viaţa de fiecare zi încît n-o mai conştientizăm. Doar că nu trebuie să ne speriem dacă îl iubiţi cu adevărat pe viitorul copil puteţi fi convins: contactul va fi reuşit.

Cu deosebire important este acest ritual în cazul perechilor ce trăiesc în păcat. Taina cununiei constă

în reunirea şi completarea reciprocă a cîmpurilor energetice, de aceea copilul venit în interiorul căsătoriei deja are o imagine a energeticii tatălui şi este capabil să-l recunoască pe tată. Dacă între tată şi mamă nu există nici o legătură în afară de o ştampilă în paşaport (şi uneori nici aceasta) atunci părintele trebuie să depună eforturi pentru ca urmaşul să-i simtă existența şi să înceapă construirea unei legături energetice. Cea mai bună perioadă pentru asta – primele patru luni de sarcină.

În orice caz reamintesc, că este tîrziu să daţi fuga la biserică după „pirostrii" după concepție, agitația legată de reconstrucția energeticii mamei nu face decît să întîrzie dezvoltarea copilului.

Încă un moment important în perioada de început a sarcinii se deosebeşte a fi alegerea locuinței.

Mai întîi, în această perioadă nu este voie să se schimbe vatra strămoşească oricît de paradisiac ar fi noul sălaş.

O cunoştință, geofizician, a fost o dată într-o deplasare în Africa, se pare în Kenya. S-a întors fără un dinte în gură. La întrebarea ce s-a întîmplat a recunoscut: „Am mîncat ananas în nesimțire. Întîi n-am dat atenție dinților înegriți, apoi a fost prea tîrziu".

Ananaşii măcar pot fi văzuți şi refuzați dar cum să eviți răbufnirile şi căderile magnetice sau anomaliile radiante? Dezvoltîndu-se, copilul se conformează particularităților cîmpurilor locale energetice, magnetice, radioactive, duratei zilei şi intensității luminii solare, compoziției apei şi aerului, gradului de saturație informațională. El trebuie neapărat să se nască în acele locuri în care se duce sarcina! Dacă în timpul graviditătii vă e dat prin minte să vă dregeți sănătatea în stațiunile de pe malul Mării Negre şi apoi v-ați întors acasă în Vologda, fiți gata pentru aceea că nu o singură lună copilul va plînge, va dormi prost şi va refuza mîncarea nefiind capabil să înțeleagă unde a nimerit. Şi se prea poate ca pînă la sfîrşitul vieții să nu se adapteze condițiilor locului natal.

Locul ideal pentru purtarea sarcinii este desigur viitoarea lui casă. Dacă trăiți totuşi într-un oraş aglomerat sau lîngă o uzină sau fabrică mai bine să ieşiți în natură la aer curat în cîmpuri nepoluate energetic şi informațional. În acest caz nu este recomandabil să vă îndepărtați de casă mai mult de două sute cincizeci – trei sute de kilometri, trebuie să rămîneți în limitele sectorului climatic şi informațional propriu. Amatorilor de odihnă pe malul mării din Sanct-Petersburg le sugerez de obicei să prefere lacul Ladoga cu orizonturile lui nu mai puțin nesfîrşite dar aflat la două ore de oraş sau şi mai bine istmul Karelia cu lacul şi pădurile lui de conifere. Moscoviților le recomand stațiunile din raionul Barvihi – locuri de lîngă încă curatul rîu Moscova,

cu lacuri frumoase şi codri de răşinoase înmiresmați. Cred că locuitorii altor oraşe pot şi ei să găsească nu departe de ei răşinoase şi lacuri.

Insist în mod special asupra pădurilor de conifere pentru că aceşti arbori sînt realmente o pompă de energie cosmică şi de aceea alături de ei tînăra mamă, al cărei organism trebuie să lucreze pentru doi, se va simți uşurată.

Al doilea fapt important este prezența în apropiere a unui rezervor de apă viu. Apa în care s-a născut viața este mama noastră comună din vechime şi contribuie eficient la normalizarea energeticii cîmpurilor. Nu trebuie să mergem departe pentru confirmări: aruncați o privire celei mai apropiate plaje, acoperite de trupuri dezgolite şi întrebați-i pe oamenii aceştia ce-i cheamă pe malul rîului sau al mării? Cu greu veți putea primi un răspuns cîtuşi de puțin logic, căldura este un motiv să te ascunzi la umbră şi să mănînci înghețată, nu să te trambalezi prin tot oraşul la cine ştie ce plajă comună sau chiar şi prin jumătate de țară spre mare din sud. Toată treaba stă în tendința instinctivă către o acordare energetică – o necesitate inconştientă de a petrece cîteva ceasuri pe săptămînă lîngă un mare volum de apă.

Energia puternică a rezervoarelor acvatice duce la aceea că într-un fel, ele multiplică înăuntrul lor starea ambiantului înconjurător. Pînă şi un lac cu

scurgere nimerit într-o zonă geopatogenă devine „neînsuflețit": apa din el aminteşte de un lichid vîscos, miroase urît, algele se înegresc, iar dintre vietăți nu mai rămîn decît larvele de țînțari şi vibrionii holerici. Alături de ele pînă şi un om sănătos se simte nu în cea mai bună formă – astfel de „mortăciuni" înghit energia ca nişte pitoni – iar gravida este mai bine să-l ocolească de la multe leghe. În acelaşi timp un simplu rezervor de apă pentru incendii, săpat într-o zonă activă energetic nu se înnămoleşte cu deceniile, nu se acoperă de mătasea broaştei, în el se desfac nuferii şi creşte urzica de baltă, înoată mici caraşi, se bălăcesc bobocii de rață. O asemenea oglindă de apă te ademeneşte ca un far micuț: „Vino aici, aici este bine!", şi chiar spre astfel de „ferestruici" curate trebuie să te orientezi cînd îți alegi locul de odihnă.

Să restrîngem puțin tema. Ce locuri dintr-o incintă sînt mai potrivite pentru o gravidă?

În sectoarele largi şi regiunile întinse, zonele nocive şi benefice depind de structura ambientului, de faliile adînci, de zăcămintele diverselor minerale. Asemenea regiuni se măsoară în kilometri, sau chiar în zeci de kilometri. Totuşi şi în limitele camerei există zone geopatologice şi zone active biologic chiar dacă au variații energetice mai mici. Cînd vă amplasați patul, fotoliul, scaunul preferat pe care aveți de petrecut mai multă vreme încercați să țineți

seama de asemenea detalii şi să alegeţi locurile sănătoase.

Există multe mijloace de a evalua ambientul dintr-o casă. Propun la alegere trei:

1. Luaţi un fir de aţă de vreo patruzeci de centimetri lungime, legaţi de el o verighetă şi faceţi înconjurul camerei. În unele locuri inelul va începe să balanseze în altele să se răsucească. Sînt zone neprielnice.

2. Luaţi o vergea metalică de vreo jumătate de metru, măsuraţi o treime din lungime şi îndoiţi vergeaua în unghi drept. Se obţine o simplă „crăcană". Cu ajutorul unor asemenea instrumente prospectorii caută apa sau minereul, căutătorii de comori – aurul, geologii economisesc timp şi bani pentru forarea sondelor. Cu ajutorul „crăcanei" spre deosebire de inel trebuie să vă concentraţi asupra căutării. „Crăcana" trebuie ţinută cît mai lejer fără a fi strînsă şi apucată de partea mai scurtă astfel încît partea lungă a baghetei să stea paralel cu podeaua, şi concentraţi-vă asupra faptului că vreţi să găsiţi zonele benefice şi daţi un ocol camerei. În locurile avute în vedere „crăcana" se va răsuci. Cu cît este mai activ locul descoperit cu atît este mai mare unghiul de abatere.

3. Dacă aveţi în casă o pisică puteţi să renunţaţi cu totul la căutări complicate. Energetica felinelor este direct opusă celei umane – nu degeaba mîţele erau suspectate de legături cu forţele necurate şi în

unele vremuri le ardeau pe rug. Acele locuri în care pisicuţa dumneavoastră preferă să doarmă, să stea sau să se tăvălească din timp în timp sînt geopatogene.

Acum - despre alimentaţie:

Cu ananaşii sper că v-aţi lămurit, există şi alte fructe exotice ce ascund surprize neaşteptate. Nu aveţi de ce să-i daţi organismului dumneavoastră în perioada cea mai plină de răspundere, dureri de cap, aducîndu-i alimente necunoscute care în plus conţin o informaţie necunoscută înainte, adusă de la un alt capăt al lumii. Precis că fiecare om a avut ocazia să guste fructe tropicale misterioase, şi exotice, după care degustări fireşte că a trebuit să alerge la toaletă. Aveţi în vedere – după fiecare confuzie în energetica dumneavoastră rămîne o lipsă considerabilă.

Ceea ce-şi poate permite un adult format, îi va cauza o daună vizibilă sănătăţii copilaşului în dezvoltare. Folosiţi numai alimente obţinute în banda dumneavoastră climatică! În caz ideal de pe propria parcelă. În grădinile noastre se umplu de energie solară merele şi vişinele, morcovii şi ridichile de lună, căpşuna şi zmeura, cartoful şi usturoiul, reventul şi pătrunjelul cu mărarul, orice gurmand îşi poate alege ceva pe gustul său! Se poate trăi un an şi fără banane.

O discuţie separată despre carne. În zilele noastre a devenit o modă să ne îndeletnicim cu vegeta-

rianismul. Aveți în vedere, copilul nu este vinovat pentru prezența principiilor morale sau convingerilor religioase în cazul dumneavoastră. Hrana pe bază de carne este esențială pentru om de cînd lumea, este un concentrat de energie cu acuitate necesar și mamei, și copilului. Pînă și biserica în timpul sarcinii o absolvă pe femeie de respectarea postului.

Ce fel de carne să preferați? Fără discuție pe cea de la țară crescută în curte.

Au fost timpuri cînd a trebuit să trăiesc la țară și am avut deosebita cinste să fac acolo cunoștință cu Saşka, alcoolicul fără de nădejde al locului. Şi vin o dată la Saşka şi el era treaz! A reieşit că-şi luase doi purcei şi nu mai bea, nu fuma, îşi îngrijea favoriții, îi hrănea, îi adăpa, le făcea culcuş de fîn şi țarc pentru plimbări. Cel care a fost în fermele industriale de porci unde împărțiți în cuşti, hrăniți pe bandă, spălați cu duşul automat, se îngraşă nişte componente vii ale unei producții mecanice, acela va simți imediat diferența. Crescute într-o curte țărănească, păstrînd în memorie grija omenească, obişnuite cu lumina şi fie şi cu o libertate relativă, animalele de țară aduc în planul energo-informațional considerabil mai multe foloase decît un produs al unei civilizații mecanice.

În plus animalul de casă nu trece prin fluxul morții în timp ce acelaşi porc este alungat din adăpostul cald cu hrană şi du la combinatul de carne unde nu înțelege nimic şi înțepenit de groază, scos

din micul lui univers, în stare de şoc, este dus la tăiere. Mi se poate replica, pe bună dreptate, că în natură orice ființă vie căzută în labele prădătorului este nevoită să treacă prin agonie, iar înaintea sfîrşitului să trăiască deplin şi spaima, şi durerea, să-şi încordeze ultimele puteri, să sufere şi să-şi piardă ultima speranță...Da, n-o să vă contrazic. Din punctul de vedere al naturii lipsite de patimi carnea din combinat este la fel de valoroasă ca şi cea dobîndită la vînătoare de strămoşii noştri îndepărtați. Cu toate acestea, ființa vie care nu se aşteaptă să moară, obişnuită să primească de la oameni numai hrană şi mîngîieri, incapabilă să înțeleagă ce se întîmplă cu ea dint-o dată, din punct de vedere energetic este mult mai curată decît aceea care a trecut prin toate pragurile torturii. Nu degeaba, chiar nu degeaba populațiile primitive executau ritualuri „de purificare" a vînatului răpus, de împăcare a jertfei cu vînătorul, iar multe religii (islamică, hindusă, unele direcții din buddism) pînă astăzi interzic în alimente carnea dacă animalul nu a fost ucis corespunzător cu anumite cerințe.

De la hrana simplă să trecem la hrana spirituală. În toată perioada graviditații dar şi a alăptării este bine să evitați vizionarea şi lecturarea unor subiecte cu scene de cruzime, sînge şi violență, de asemenea a melodramelor. Nu este o greşeală de tipar: melodramele cu neabătutelor lor îmbolnăviri incurabile,

cu trădarea prietenilor, cu mişelia seducătorilor şi despărțirile cronice de cel iubit nu stimulează deloc forțele protectoare ale organumului. Nu uitați: într-o melodramă reuşită îi compătimiți pe eroi, adică asta înseamnă că pe dumneavoastră vă înşeală, vă violează, vă despart! Aici nu sînt, poate, crime îngrozitoare şi extremitățile sfărîmate, dar încărcătura emoțională negativă o veți primi din plin. Mai bine comutați pe comedii sau scenarii polițiste uşoare în genul scrierilor lui Agatha Christie sau Conan Doyle. Nu are rost să refuzați S.F.-ul din zona viitorului îndepărtat – acolo totul este atît de rupt de viață că nu poate fi vorba de nici o compătimire. Temele de documentare ştiințifice – libertate maximă. Chiar vă puteți folosi de prilej pentru a vă iniția în vreo ştiință numai să nu vă obosiți. Să învățați cu o mare doză de lene, ca să zicem aşa.

Către a cincea lună veți începe să simțiți cum viitoarea dumneavoastră odraslă începe încetişor să împingă cu piciorul şi să se rotească alegîndu-şi un loc mai comod. Asta înseamnă că prima etapă a evoluției s-a terminat, fătul îşi constituie o personalitate, cîmpul energetic începe să se delimiteze. A venit perioada cînd nu numai mama îi apără pe amîndoi cu cîmpul energetic ci şi micuțul îşi aduce contribuția lui. De acum nimeni nu-l va mai putea convinge „să se nască mai tîrziu", de acum are gusturile lui personale, preferințele şi părerile lui. Se

poate considera că este un om în toată regula, a crescut!

La această etapă copilul nu mai este o ființă atît de neajutorată cum a fost la început şi mama se poate destinde puțin: de exemplu să-şi diversifice meniul nu numai cu produse locale dar şi cu fructe de import, să cumpere nu doar carne de la țărani ci şi una obişnuită de la combinatul de carne. Poate să meargă la teatru sau în vizită, să întîrzie la o prietenă.

În această perioadă dacă moralul este bun, nu mai este cazul să vă temeți de un deochi spontan sau de un atac intenționat din partea invidioşilor şi puteți spune deschis şi plină de curaj: „Aşteptăm un copil!"

Dacă este să dăm sfaturi generale asupra comportamentului în timpul graviditații le putem reduce la următoarele: Nu vă supuneți riscului, nu mai sînteți singură, şi de hotărîrile dumneavoastră depind doi, sau poate şi mai multe vieți. Ascultați atentă vocea interioară: dacă nu vă place vreun aliment nu-l mîncați; dacă nu vreți să vă plimbați, nu vă plimbați; dacă vreți să vă încălziți la soare, încălziți-vă şi nu vă grăbiți nicăieri. Țineți minte, toate regimurile, sfaturile, recomandările există pentru dumneavoastră, nu dumneavoastră pentru ele. Îndatorirea dumneavoastră de bază este să vă simțiți fericită, tocmai în aceasta rezidă garanția sănătății dumneavoastră şi a bebeluşului dumneavoastră.

NAŞTEREA COPILULUI

La maternitate sau... ?

Unde trebuie să aibă loc?

Energia, ca şi substanţa materială are însuşirea de a fi inerţioasă şi de a poseda o memorie specifică. Însă substanţa din care este constituit corpul conservă viteza sau căldura, în timp ce energia conservă informaţia ce alcătuieşte obiectul. Această însuşire anume ne permite să vorbim despre legăturile dintre obiectele care se găsesc în vecinătatea omului de o perioadă îndelungată de timp şi personalitatea lui, starea lui pe mai departe. Cîmpul energetic este ca un lut moale în care urma lăsată ne vorbeşte despre greutatea animalului trecut pe aici, despre graba sau

liniştea lui, despre direcţia deplasării. Cu cît animalul a petrecut mai multă vreme într-un singur loc cu atît mai multe urme a lăsat, cu atît mai multe va putea să ne spună despre el un vînător rutinat.

Cîmpul energetic al unui obiect de îndelungă folosinţă se „pătrunde" complet de biocîmpul posesorului şi este capabil să vă agaţe cîte – ceva de la stăpînul anterior. Cinci-şase „paraziţi" de la posesorul de dinainte şi obiectul devine pur şi simplu periculos la întrebuinţare! De la fiecare stăpîn puţină otravă şi giulgiul pentru ultimul stăpîn este gata.

În acest sens cele mai periculoase locuri pentru om se dovedesc a fi spitalele şi policlinicile: fiecare vine aici cu dureri şi boală şi informaţia se adună, se adună, se adună transformîndu-se treptat într-un răpitor energetic, uite-aşa o amibă de mare ce-l învăluie pe fiecare musafir preparîndu-l pentru boală. Aura spitalicească de obicei este atît de puternică încît pînă şi oamenii nefamiliarizaţi cu extrasenzorialul, o percep fără nici o pregătire. Cînd încerci să-ţi imaginezi că în măruntaiele unei asemenea „tumori" apare pe lume un prichindel (puşti) lipsit de apărare te cam trec fiorii...

Plecînd de la aceste considerente în zilele noastre foarte mulţi terapeuţi recomandă să-i daţi copilului viaţă nu pe masa de naşteri pătrunsă de mirosul de medicamente şi dezinfectant, ci în apă, în energia ei vitală şi analgezică, cu hidroimponderabilitatea ei,

sau în natură, sau în definitiv acasă unde după cum se ştie şi pereţii te ajută. Cum să procedezi? Să urmezi astfel de sfaturi sau nu?

Cu numai o sută de ani în urmă o astfel de întrebare nu se punea dar de atunci multe s-au schimbat. Acum majoritatea femeilor nu trebuie să care de la fîntînă acasă cîte cincisprezece-douăzeci de găleţi de apă pe zi, nu trebuie să bată rufele cu maiul şi să mulgă laptele, nu trebuie să facă focul în sobă şi să frămînte în fiecare dimineaţă aluatul. Nu trebuie să traverseze pe jos tot oraşul cu greutăţi pentru bărbat, sau să tropăie prin centru după cumpărături pe care nu le poţi găsi în prima dugheană. Acum munca se face în cea mai mare parte pe scaun, destinderea pe divan, iar odihna în pat. Iar apoi, la vremea naşterilor se dovedeşte dintr-o dată că muşchii uterini nu au destulă forţă să împingă copilul! Şi cine va face în pădure, în cazul acesta, o cezariană? Iar un „travaliu slab la naştere" se găseşte mai peste tot. Şi nu numai asta: la o hemoragie uterină femeia poate să piardă pînă la doi litri de sînge în trei – patru minute şi moare în mod iminent; procidenţa de cordon sau dezlipirea placentei fără o intervenţie medicală rapidă îi sufocă pe micuţi încă înainte de prima inspirare; o poziţie incorectă a fătului poate deveni cauza decesului şi a mamei, şi a copilului. În ultimii ani complicaţiile la naştere se întîmplă aproape în jumătate din cazuri! Ceea ce în sala de naşteri provoacă nişte minute neplăcute, în apa caldă, curată, şi transparentă a celui mai frumos lac, sau pe malul mării se poate transforma într-o moarte pentru amîndoi.

Desigur, cel mai simplu ar fi fost să tac asupra acestei teme sau să mă erijez într-un teoretician de înaltă clasă – să-mi încreţesc fruntea a cugetare adîncă, să desenez grafice de acumulare a potenţialului negativ în funcţie de vechimea spitalului şi să mă eschivez de la a da un răspuns, lăsîndu-i pe părinţi să-şi frămînte singuri creierii asupra celor auzite şi să rişte după propriul nivel de înţelegere. N-o să umblu cu periuţa şi voi spune direct ceea ce contravine legilor securităţii energetice: trebuie să naşteţi la maternitate. După cum în cazul blestemului pe neam trebuie sacrificată trăinicia apărării energetice şi trebuie mers după ajutor la specialist, aşa şi la naşteri mai bine riscaţi-vă biocîmpul decît să vă pierdeţi viaţa din cauza unui accident prostesc. În cele mai multe cazuri nu este greu să restabileşti energetismul slăbit al copilului. Să readuci în această lume un răposat este imposibil.

În SUA, Marea Britanie şi multe alte ţări dezvoltate există case de naşteri speciale, în mod esenţial diferite de ale noastre prin aceea că în ele nu se acordă un ajutor medical de înaltă specializare. La naştere, lîngă mamă se află o moaşă experimentată şi în apropierea casei o salvare, în permanenţă. Dacă

apare cea mai mică problemă ce necesită ajutor femeia este imediat „îmbarcată" în salvare şi în decurs de trei-patru minute ajunge la cel mai apropiat spital. Într-un sistem atît de organizat femeile care trăiesc bucuria maternităţii rămîn în casa de naşteri iar cele la care se iveşte informaţia negativă a îmbolnăvirii sînt imediat îndepărtate. O tehnologie foarte simplă, care permite menţinerea în astfel de stabilimente a unui înalt nivel de energetică pozitivă, o aură de bucurie şi fericire.

În ţara noastră medicina nu se interesează de problematica bioenergiei şi despre amenajarea unor asemenea case de naşteri deocamdată, din păcate, nu poate fi vorba. Dar sub formă de consolare vă comunic că mortalitatea în stabilimentele mai sus pomenite este cu 70% mai mare şi de aceea multe paciente preferă totuşi casele de tip „spitalicesc". Dar ele măcar au de unde alege! La noi nu există o astfel de alegere şi pentru evitarea unei posibile tragedii femeia trebuie să facă unele sacrificii şi să se lase pe mîinile medicinei oficiale.

Pregătirea pentru venirea pe lume a copilaşului

Să ne îndepărtăm totuşi de gîndurile triste şi să trecem la o temă mult mai plăcută : cum să pregătim camera pentru venirea în ea a noului-născut?

Această grijă se lasă în principal tatălui – el trebuie să curețe locuința de depunerile bioenergetice anterioare, s-o facă neutră pentru momentul sosirii bebeluşului. Biocîmpul micuţului este încă prea slab, instabil - nu avem de ce să provocăm numai ce formatei energetici o luptă cu tabloul informaţional existent. Mai bine să se dezvolte împreună.

În primul rînd stabiliți dacă în casa dumneavoastră există „locuitori neluați în evidență": duhuri, formațiuni energetice stabile, fantome în cele din urmă. În pofida părerii răspîndite, fantomele şi duhurile sînt apariţii destul de comune, doar că în majoritatea lor sînt entităţi foarte slabe energetic, care pînă şi în prezenţa unei intenţii răutăcioase nu sînt capabile să producă cel mai mic neajuns. Indiciile apariţiei în locuinţă a unor asemenea entităţi sînt cîteva: întîi, în apartament apare uneori un disconfort, atmosfera pare să-i apese pe locuitori de parcă cineva invizibil vă urmăreşte; în al doilea, apar sunete inexplicabile, cel mai adesea ciocănituri, cîteodată zgomot de sticlă spartă sau clinchet de

clopoțel; al treilea, în mod constant, pînă şi după c curăţenie meticuloasă în încăpere plutesc mirosuri neplăcute – în cele mai multe cazuri izuri de putrefacţie. Pentru alungarea duhurilor trebuie să vă adresaţi unui specialist, cel mai bine unui preot (în acest caz apartenenţa dumneavoastră la creştinism nu este deloc obligatorie).

Dacă fantomele de lîngă dumneavoastră nu s-au instalat atunci pregătirea puteţi să o realizaţi singur.

Cel mai bine este cînd puteţi să-i repartizaţi copilului o cameră separată. În acest caz se poate cu o săptămînă - două înainte de venirea noului membru al familiei să deschideţi pur şi simplu fereastra larg, pentru cîteva zile. Iarna, pe o vreme însorită şi geroasă ajunge o zi, o zi şi jumătate, vara – două zile şi pe vreme înnorată trei. Principalul rol în purificarea informaţională îl joacă razele de soare şi asupra intensităţii lor trebuie să vă orientaţi.

După ce se termină curăţenia preliminară în cameră trebuie zugrăvit. Nu este neapărat necesar să refaceţi podeaua (dacă aveţi însă în plan aşa ceva este mai bine s-o faceţi chiar acum) să văruiţi însă tavanul, să schimbaţi tapetul şi să vopsiţi lemnăria este extrem de necesar.

Mă voi referi în mod separat la tapet, care trebuie să fie luminos, în tonuri liniştite, fără pete de culoare stridente. Oricît de mult v-ar plăcea desenul cu boboci somptuoşi stacojii, sau exotice galben-

violet, pînă ce copilul nu va împlini măcar şapte ani este mai bine să vă abţineţi de la aşa ceva. Contrastele puternice de culoare îl vor irita pe micuţ, îi vor provoca în subconştient un permanent simţ al pericolului şi în consecinţă îi vor reorganiza toată energetica pe o dispoziţie agresivă. Nu voi susţine că un tapet în culori stridente îl poate transforma pe drăgălaşul odor într-un criminal maniac dar poate foarte simplu să formeze un neurastenic.

Nu produceţi experimente inoportune, alegeţi pur şi simplu un colorit în nuanţe azurii sau verde-salat deschis (nu uitaţi, cu asemenea culori în cameră vi se va părea întotdeauna mai răcoare decît în realitate) sau roz. Să fie camera copiilor ca o bucată de cer cu nori albi pufoşi sau ca o insuliţă între valurile oceanului înconjurată de veliere mici, discrete, sau ca o părticică de ţară de basm din visele roz. Se pot face multe, important este să menţineţi interiorul în tonuri pastelate.

Dacă aveţi la dispoziţie doar o cameră înainte de venirea bebeluşului tot trebuie să zugrăviţi proaspăt, doar că aici va trebui să lucraţi foarte repede: de la momentul în care viitoarea mămică se va duce „să cumpere" un copilaş şi pînă la întoarcerea lui va trece catastrofal de puţină vreme iar treburile sînt multe.

Într-o astfel de situaţie nu va fi timp pentru o eliminare naturală a depunerilor informaţionale şi va trebui să recurgeţi la una artificială.

Prima modalitate : luați puțin lăstăriş otrăvitor de mlaştină mărunțit (o lingură, două) presărați-l pe o foaie de hîrtie şi rulați-l în formă de tub. Aprindeți „țigara" obținută la un capăt şi faceți încet înconjurul camerei. Dacă ruloul se va stinge aprindeți-l din nou, şi continuați turul din locul în care s-a stins. După ce ați terminat afumarea deschideți pentru vreo zece minute fereastra.

A doua modalitate este mai simplă dar de ea pot uza numai adepții ortodoxiei: aprindeți o lumînare de la biserică şi înconjurați camera. În acele locuri în care lumînarea sfîrîie sau aruncă scîntei va trebui să încetiniți, să insistați puțin. După ce ați ocolit camera puneți lumînarea în centrul încăperii şi lăsați-o să ardă pînă la sfîrşit.

Adesea se recomandă să şi stropiți colțurile incintei cu apă sfințită dar trebuie avut în vedere că în acest caz pentru mult timp va fi deformată adevărata imagine a amplasării zonelor active energetic sau patogene.

După plecarea viitoare sau lor mame la spital în nici un caz nu începeți să faceți curat şi mai ales să zugrăviți înainte de purificarea energetică a locuinței!

După încheierea zugrăvirii este necesar să stabiliți din nou zonele benefice şi geopatogene întrucît în mod sigur s-au modificat amplasamentele. Cîteodată părinții se întreabă cum să procedeze dacă

s-a detectat o zonă benefică în plin curent sau într-un colț întunecos şi umed; să pună acolo pătuțul fără să ia nimic în considerare, sau să-l aşeze într-o zonă geopatogenă? Atrag în mod deosebit atenția: zona benefică nu poate fi în curent sau în umezeală, ca situare. Aşa ceva apare numai cînd explorarea camerei s-a făcut incorect!

După purificare şi ultima zugrăveală este mai bine să nu se mai treacă prin cameră.

În popor se poartă interdicția de a aduna lucruri pentru copilaş înainte ca el să vină pe lume şi în aceasta există o înțelepciune adîncă. Aşteptînd un oarecare eveniment fericit, închipuiți-vă cum va fi, ce va fi mai devreme sau mai tîrziu, cum va arăta totul, *trăiți* acest eveniment în plan mental şi nu o dată ci iar şi iar cheltuind fără voie nişa informațional - temporală şi spațială alocată acestui fapt făcîndu-l ca şi cum s-ar fi petrecut cu mult înainte de a se fi întîmplat şi în lume nu mai rămîne loc pentru evenimentul real. Nu trebuie să contrazicem credințele populare, abțineți-vă de la agitații exce-sive pînă la momentul naşterii copilaşului.

În toate însă, trebuie să existe un simț al măsurii şi cîte ceva, foarte puțin trebuie pregătit din timp.

Ar fi de preferat ca viitoarea mamă să-i croşeteze cu mîna ei viitorii botoşei, să-i coasă prima cămăşuță, primul costumaş, scutecele.

Pentru cămăşuță şi costumaş trebuie folosită o cămaşă de-a tatălui, mai veche, purtată, pentru

scutece, aşternuturi mai vechi! Repet încă o dată – nu cumpăraţi pentru ele materiale noi, ci folosiţi cearceafuri şi articole vestimentare vechi! Prima îmbrăcăminte din viaţa nou-născutului, tot ceea ce îi va atinge corpul trebuie să poarte energetica părinţilor, să fie perceput ca familiar, cunoscut, în lumea nouă, încă străină pentru micuţ.

Bioenergetica din camera copilului

El deja există, deja sforăie uşor lîngă mama undeva în spitalul mare şi străin, dar umerii lui sînt încălziţi de cămăşuţa ce păstrează în ea informaţia despre mîinile grijulii ale mamei şi despre puternica dragoste a tatălui, trupuşorul lui este înfăşat într-un scutec pătruns de energetica ambilor părinţi şi el simte că nu este singur, că lumea aceasta nu este chiar atît de străină şi necunoscută şi de aceea doarme liniştit, adunînd forţe şi doar din timp în timp începe să se agite arătîndu-şi glăsciorul, să-şi strîmbe năsucul şi să-şi răsucească micul cap încercînd să afle oare unde este el, sînul cald, gustos şi aromat al mamei.

În nici un caz nu ghiciţi pe viitorul copilului!

Intruziunea în viitor este un proces cu două tăişuri. Încercînd să stabiliţi ce va să vină, con-

comitent îl programaţi şi inevitabil în direcţia cea mai proastă căci trăind înainte de vreme momentele plăcute le anulaţi energetica distrugîndu-le parcă, iar de vă încruntaţi la cele rele, refuzînd să le admiteţi, le conservaţi necazurilor întreaga putere. Dar asta încă nu este totul: dorind binele în subconştient, „subordonaţi" viitorul copilului înţelesului pe care îl daţi dumneavoastră conceptului de fericire, în timp ce idealurile lui se pot dovedi chiar opuse. Este de două ori mai periculos să vă folosiţi de ghicitoare plătite. Cu profesionalismul şi experienţa lor, în funcţie de generozitatea clientului, pot trînti asemenea lucruri încît toată viaţa se va duce strîmb şi pieziş!

Singurul om care are dreptul să ghicească pe soarta copilului dumneavoastră este el însuşi cînd va creşte. Şi chiar şi atunci nu e recomandabil.

Şi aşa, copilul s-a născut. Mama se află în patul maternităţii ascultînd respiraţia ghemuleţului viu, în timp ce tatăl este plin de treburi.

Întîi trebuie să mobileze camera copilului. Zonele benefice s-au stabilit, de obicei sînt între două şi patru într-o încăpere. Locul cel mai bun firește, se va aloca pătuţului copilului. Este de dorit ca în zona activă energetic să se amplaseze şi dulăpiorul în care se vor păstra lucrurile copilului. Măsuţa pentru înfăşat se cere şi ea spre sectorul activ dar nu este obligatoriu. Micuţul nu va petrece chiar atît de mult

timp pe ea şi să evite fatal zonele geopatogene, în viaţă nu reuşeşte nimeni. Organismul oricărei fiinţe vii este pregătit pentru astfel de mici necazuri şi staţionarea într-un sector nociv pentru un ceas – două pe zi va fi suportat de micuţul dumneavoastră fără nici cel mai mic rău. La alegerea locului pentru masa de înfăşat mai importantă este nu energetica ci cel mai banal curent.

Plante în camera copilului nu sînt de dorit. Între reprezentantele florei de apartament sînt şi vampiri care influenţează negativ toate procesele vitale din jur, sînt şi unele de leac cu proprietăţi tonice, totuşi majoritatea plantelor sînt active într-un anume interval din 24 de ore şi nocive în altul, iar proprietăţile acestea se mai schimbă în unele cazuri şi în funcţie de anotimp sau ciclu lunar. Dacă nu sînteţi specialist-biolog, este mai bine să renunţaţi la „prietenii verzi" în camera copilului – pe cel ce se păzeşte şi Dumnezeu îl apără.

Al doilea lucru esenţial este amplasarea oglinzii. Ar putea să pară că obiectul este simpluţ – geam şi amalgam - cu o importanţă nu mai mică în istoria dezvoltării umane decît invenţiile la fel de elementare – piatra ascuţită pusă în vîrful bîtei care l-a situat pe firavul om pe aceeaşi treaptă cu cei mai periculoşi prădători sau procesul de fierbere a terciului care i-a permis să asimileze cu uşurinţă sămînţa uscată şi dură dar atît de hrănitoare.

Oglinda este capabilă să reflecte practic toate formele de energie, radiaţiile electromagnetice şi informaţionale. Din păcate o oglindă „absolută" care să reflecte nu doar „practic" ci totul este posibilă doar teoretic (este un termen fizic nu magic. Sintagma de „oglindă absolută" se foloseşte de exemplu la calcularea motoarelor fotonice, a staţiilor de radio, a televizoarelor şi fotoelementelor).

Din cauza imposibilităţii unei reflectări totale, pe suprafaţa oglinzii – mai exact în **interiorul** ei se formează un strat a cărui grosime tinde către zero, şi care nu a devenit încă realitate pervertită dar a încetat să mai fie realitate adevărată. Din punct de vedere fizic este stratul de plasă rece, explozia din continuumul infinit ce există chiar pe seama energiei pierdute prin reflectare. Această explozie în timp şi în volumul informaţional este din vechime utilizată de magi pentru experimentele sale ca şi în popor pentru tot soiul de ghiciri sau ritualuri vrăjitoreşti. Oglinda este unul din obiectele materiale cu o permanentă componentă magică şi de aceea răspunde la orice influenţe vrăjitoreşti chiar şi slabe, nesigure. Amintiţi-vă măcar obiceiul ghicitului din noaptea ajunului de Bobotează sau din sărbătorile Crăciunului: cîte activiste-comsomoliste deloc superstiţioase, cu totul moderne şi sigure pe ele n-au sărit ţipînd din încăperea băii unde hotărîseră să se amuze la vreme de seară cu o oglindă şi o pereche de lumînări?

Chiar simplitatea utilizării îi atrage la oglinzi pe deținătorii unui alt tip de cunoaştere, chiar uşurința cu care se întemeiază procesele magice şi se stabilesc oricare, cele mai incredibile legături, îi ademeneşte pe neofiți în capcană, făcînd riscante cele mai simple experimente.

Folosind descîntece şi ritualuri complicate din vechime, preparînd compoziții chimice, calculînd timpul exact şi direcțiile orizontului, desenînd simboluri, puteți lesne să faceți o greşeală – dar în cazul acesta mai degrabă vă veți simți într-o situație stupidă. Precis că oglinda va riposta la comanda incorectă şi va provoca o aventură neplăcută.

Exemplu? În ghicitul acela pentru ursit, după primirea răspunsului trebuie stinse lumînările sau culcată oglinda. Numai fugind de acolo, fata din ignoranță, dă drumul „umbrei", dublul întunecat al mirelui ghicit. De obicei, acest dublu merge multă vreme după „mireasă". Nevăzut ziua, începe să apară ca o închipuire noaptea, intră în aşternut, atinge corpul din care pricină fetei îi piere somnul, apar senzații neplăcute, se intensifică transpirația, şi toate acestea durează cîteodată şi două luni. Cel mai supărător e că primind „umbra", pe adevăratul logodnic nu-l va mai vedea în viață astfel încît toate chinurile se vor dovedi zadarnice.

Copilul care se reflectă mereu în oglindă şi-şi vede imaginea poate declanşa cu totul întîmplător

vreunul din mecanisme necunoscute nouă pînă astăzi. Cel mai adesea puştiul ia drept altă persoană propria oglindire, încearcă să comunice cu el în calitate de persoană separată şi corespunzător, la nivel subconştient, încearcă să construiască această persoană. Oglinda se implică bucuros în acest experiment şi începe să debalanseze energia copilului încercînd să egaleze biopotențialele omului viu şi al golemului. Rezultatul – un copil firav şi bolnăvicios. În literatura spaniolă este un caz cu totul ireal cînd părinții au observat că gesturile şi comportamentul oglindirii băiatului lor se deosebesc de gesturile şi comportamentul copilului însuşi. Catolicii autentici, ei l-au dat pe băiat imediat la mînăstire, şi soarta lui pe mai departe este necunoscută. Risc o presupunere – fiind în starea de conştiință scindată, avînd în dotare un dublu efemer capabil să acționeze autonom, din copil va creşte un vrăjitor puternic şi nici o mînăstire nu-l va putea ajuta.

Mai des se întîlnesc situații în care prin oglindă pătrund în copil entități străine din alte timpuri sau spații. Aşa ceva se observă de îndată după modificarea comportamentului copilului: pare să fi suferit un salt în maturizare şi devine mai serios. Astfel de „subchiriaşi" pot fi alungați cu ajutorul unui preot sau specialist experimentet dar tot nu este de prea mult bine. Uneori copiii cheamă (sau construiesc?) din oglindă oarece entități efemere, în cea

mai mare parte străini şi cu totul nătînge, dar aceasta este o temă pentru o discuție separată.

Cred că citind acest detaliat pasaj despre viclenia esenței oglinzilor deja resimțiți dorința de a le arunca pe toate cît mai departe şi să vă bărbieriți şi pieptănați pe pipăite. Nu este cazul. Adultul se conştientizează ca persoană întrutotul completă iar reflexia ca pe o simplă imagine şi de aceea nu este chiar simplu să primească energie de la ea. Dar din camera copilului este mai bine să îndepărtați astfel de „ustensile" cel puțin pînă cînd copilul va împlini zece ani.

Terminînd cu mobilarea camerei deschideți oberlihtul – de dorit ar fi să fixați lîngă el o creangă de ienupăr sau pelin. Se mai poate pune în colțul pătuțului un cățel de usturoi (în ultimii ani această rețetă a migrat cumva încet şi pe neobservate din cărțile de magie în cele de medicină).

Pe o vreme caldă şi însorită este mai bine să închideți ferestruica, neapărat înainte de a-l aduce pe copil în cameră; iarna sau toamna, calculați timpul astfel încît camera să aibă timp să se încălzească. Dacă utilizați radiatoare plasați-le cît se poate de departe de copil! Aveți în vedere orice aparat tehnic emite un cîmp mult mai puternic decît unul biologic şi nu e deloc mai benefic. Cînd aparatele electrice nu sînt în funcțiune scoateți neapărat ştecărele din priză! Chiar şi la aparatul care nu funcționează dar este

pus în priză în jurul cordonului de alimentare există în permanență un cîmp electromagnetic.

Să-l întîmpinăm pe micuț!

Aveți nevoie de:

1. Scufiță.
2. Căciuliță.
3. Două cămăşuțe – una subțire alta călduroasă.
4. Costumaş.
5. Două scutece – unul subțire altul călduros.
6. Triunghi de pînză (colțar).
7. Pătură (îmbrăcată în husă plic de pînză).
8. Un buchet de flori.

Pregătind lucrurile pentru întîmpinarea copilaşului, țineți minte: toate obiectele care-i vor atinge trupul trebuie să fie sau noi, sau confecționate de dumneavoastră înşivă din lucrurile dumneavoastră! Cel mai bine ar fi, cămăşuța, costumaşul şi botoşeii să fie lucrate de mînă (aşa micuțul se va simți mai confortabil) iar tot restul să fie nou, va fi mai frumos pentru dumneavoastră şi cei din jur. Mă voi pronunța separat asupra pledului; dacă este al dumneavoastră este foarte bine, dar dacă este nou n-ar fi rău înainte cu o lună de naştere mama, stînd în fotoliu, sau odihnindu-se în pat să-şi acopere burtica cu chiar acest

pled pentru a-l „impregna" din timp cu energetica proprie.

Buchetul de flori pentru mamă este inclus pe listă în mod special. Nu este întîmplător – la începutul vieții pe energetismul ei se bazează şi sănătatea prichindelului şi starea generală a amîndurora, de aceea merită să acordați o atenție aparte menținerii unei bune dispoziții şi unui aer de sărbătoare la mamă.

Prima urare de viitor din viață copilul dumneavoastră o va auzi de la asistenta medicală care-l va aduce din uşa maternității. Încercați să faceți aşa fel încît să fie nu numai de bine dar şi sinceră. Nu vreau să spun că amabilitatea cadrelor sanitare trebuie cumpărată cu bani. Pur şi simplu încercați să faceți astfel încît medicii să simtă recunoştința dumneavoastră şi ei fără-ndoială vă vor răspunde cu aceeaşi sinceritate.

Luînd bebeluşul în brațe este necesar să-l acoperiți cu triunghiul şi cu păturica astfel încît cei din jur să nu-i vadă fața. Nu este deloc dificil, copilul este încă micuț iar păturica mare. Va fi acoperit acolo ca-ntr-o peşteră. Va trebui să rezistați rugăminților prietenilor sau rudelor de a le arăta pe noul membru al familiei.

Acasă străduiți-vă ca în primele două-trei zile să vă folosiți doar de acele obiecte de îmbrăcăminte scutece şi costumaşe pe care le-ați cusut singură sau

în caz extrem străduiți-vă ca măcar o pereche de asemenea lucruri să vină mereu în atingere cu trupul micuțului. Ulterior se va obişnui puțin cu ambianța nouă pentu el, cu noile lucruri, noul loc de viață, va reține cîmpurile energo-informaționale înconjurătoare ca fiind familiare şi inofensive, şi asemenea îngrădiri vor putea fi înlăturate.

Alegerea numelui

„Mi s-a dat la botez numele Anna, cel mai dulce pentru omeneştile buze şi auz", spunea cu mîndrie Anna Ahmatova. Numele este una din cele mai importante achiziții (dotări) din viața omului el îi determină într-o covîrşitoare măsură destinul, caracterul, relația cu ceilalți oameni, succesele din viața personală sau carieră, el devine o componentă pe viață a cîmpului informațional condiționînd în mod vizibil schimbul energetic cu destinul înconjurător.

Fără să vedem un om necunoscut, deoarece auzindu-i numele putem să ne facem imediat o primă impresie despre noua pentru noi persoană: Guram, Prascovia, Isaak, Oskana, Octombrina, Kanat, Rustam...

Recunoaşteți aveți deja o părere şi asupra naționalității acestor oameni, şi asupra credinței lor, presupuneți ceva şi despre originea socială şi tem-

peramentul lor? Aceste considerente sînt aproape identice la oameni diferiţi, ceea ce înseamnă că şi atitudinea lor faţă de purtătorii numelor este aproximativ aceeaşi. Cînd de mii de ori, toată viaţa o persoană este „întîmpinată" după nume nu se poate ca acest lucru să nu se răsfrîngă asupra formării unui caracter corespunzător. În felul acesta problema alegerii numelui, din teritoriul pur energoinformaţional trece în cel social şi probabil în cel socio-psihologic.

Pentru creştinii ortodocşi această problemă se rezolvă mult mai simplu decît pentru necredincioşi – ei se iau după sfinţi, fiecare zi a calendarului este o pomenire a unuia sau altuia dintre sfinţii în mijlocul cărora trebuie căutat numele. După o credinţă larg răspîndită numai copilaşul care are numele ales dintre ale sfinţilor poate primi un înger păzitor şi de aceea este mai bine să nu riscăm şi să nu fantazăm în mod inutil.

Dacă nu aparţineţi Bisericii, la alegerea numelui copilului aveţi dezlegare deplină. Totuşi înainte de a-l numi pe micuţ merită să luaţi în considerare destul de mulţi factori importanţi şi indiscutabili.

Foarte adesea nou-născutul este numit în cinstea vreunuia dintre cei vii (ceea ce este complet inofensiv) sau a unuia dintre cei însemnaţi care au părăsit deja această lume. Nu voi interzice, dar vreau să vă amintesc că în felul acesta nu numai că

îndepliniţi un ritual magic transferînd copilul sub protecţia spiritului înaitaş dar îi veţi şi permite duhului să-l plămădească pe cel aflat sub „patronajul său" după chipul şi asemănarea proprie.

Aşa unei femei ce mi s-a adresat pentru ajutor i-a plesnit prin minte – că nu poţi să spui – să-şi numească fiica în cinstea lui Marylin Monroe. Celebritatea patroanei sale, fata încă n-a atins-o (şi precis că n-o va atinge, acest lucru este în prea mare măsură un fapt întîmplător), înfăţişarea este şi ea determinată ereditar. Discurile şi teatralitatea nu-i pot fi luate copilei, desigur, dar la ele se adaugă obiceiul de a se tăvăli zi şi noapte fără întrerupere în pat, într-un total dispreţ faţă de învăţătură şi o neverosimilă înfumurare. Mai mult decît atît, adolescenta Marylin fumează deja, bea pe ascuns şi există suspiciuni asupra deviaţiilor în sfera sexuală.

Mama păcătuieşte din pricina unor farmece iar pentru fiică singurul drum spre o viaţă normală e să se boteze la biserică şi să se elibereze de spiritul tutelar.

Un caz mai puţin serios s-a petrecut cu o pereche de familişti microbiologi, care şi-au numit fiul în cinstea unui specialist celebru în toată lumea, profesor, membru corespondent aproape în jumătate din academiile lumii, mort de curînd. Spre şapte ani băieţelul i-a obosit în aşa hal cu felul lui plictisitor şi cicălitor încît au alergat le mine să-i ajut iarăşi

bănuind că la mijloc sînt farmece. Ce poți să spui? Băiatul va deveni un savant desăvîrşit cu un asemenea caracter, fără-ndoială.

Cu mult mai mic este riscul cînd pe copilaş îl numesc în cinstea vreunei rude plecate în altă lume. Copiii devin poate nu atît de „ieşiți din comun" dar mult mai „naturali"

Adaptați vieții. În afară de asta patronajul spiritului rubedeniei garantează de obicei o mult mai bună protecție împotriva atacurilor energetice. Dar nu trebuie uitat că „cei aflați sub patronaj" cu o foarte mare doză de probabilitate repetă soarta protectorului şi dacă răposatul înintaş a fost serios bolnav, a nimerit în necazuri sau în viața personală a avut nereuşite – toate acestea se vor strînge cu siguranță asupra copilului dumneavoastră.

Doriți ca puştiul dumneavoastră să-şi construiască singur propriul destin nou? Atunci mai bine să-i alegeți un nume care să nu-l lege nici de rude nici de celebrități (o coincidență întîmplătoare nu atrage după sine nici un fel urmări magice, pentru invocarea spiritului protector este obligatorie dorința conştientă).

Alegînd un nume nu uitați că omul are trei şi nu unul, prenumele, patronimicul, numele şi este obligatoriu ca ele să se potrivească (Artemisa Plăcintă precis va deveni ținta ironiilor în timp ce Ioana Plăcintă, puțin probabil); este de dorit ca numele să nu îngreuneze formarea diminutivelor să

permită transmiterea tuturor nuanțelor de adresare față de om (Elena – Lena, Lenocika, Lenok, Alenuşka, Alenka, Alena) să facă dificilă derivarea în forme dure; să nu nască asociații neplăcute. Aveți în vedere că femeile primind nume derivate de la cele bărbăteşti Alexandra, Eugenia, Victoria de regulă capătă un caracter dificil – sînt insistente, încăpățînate, autoritare şi drumul vieții lor de obicei nu va fi presărat cu prea mulți trandafiri.

Pe lîngă acestea vă va interesa să aflați că:

- fetele cu nume atrăgătoare avansează cu dificultate în lumea afacerilor însă au succese în lumea spectacolului (show-businessului) şi invers;
- după datele asociației psihiatrilor din SUA, oamenii cu nume stranii şi amuzante au de patru ori mai multe complexe psihice de tot felul;
- terapeutul englez Trevor Westone a relevat faptul că oamenii ale căror nume încep cu litere din ultima treime a alfabetului sînt de trei ori mai mult predispuşi la îmbolnăviri cardiovasculare.

PRIMA LUNĂ DE VIAȚĂ

Nu uitați, ziua de naştere a prichindelului pentru dumneavoastră şi pentru el sînt evenimente ce conțin sensuri direct opuse. Dumneavoastră considerați că în această lume a venit o nouă viață, iar copilul consideră că a murit.

În realitate clipa naşterii este prima din reîncarnările sortite omului – reîncarnarea corporală.

Nu ştim ce ne aşteaptă *după*, dar ceea ce a fost *pînă* este ştiut într-o nouă măsură îndeajuns de amănunțită: am fost în stare de hidroimponderabilitate, la temperatură constantă, în deplină securitate, sătui fără nici un efort din partea noastră, în linişte.

Cînd ceva nu ne plăcea puteam să ne rostogolim, să ne aşezăm mai confortabil, să dăm cu picioruşele în pereți, dacă nu eram sătui sau în plin confort.

Şi dintr-o dată universul se umflă, se năruie din toate părțile, apasă, începe să ne împingă să ne

arunce cît colo; se rupe legătura care ne oferea mîncare şi confort, în schimb se îmbulzesc frigul, lumina, greutatea – mîinile şi picioarele, capul devin neascultătoare, de nemişcat; se dovedeşte dintr-o dată că trebuie respirat, mîncat, băut. În comparație cu starea fericită anterioară e o adevărată moarte. Lumea de dinainte, un rai în miniatură, s-a pierdut pentru totdeauna.

În Occident există o întreagă şcoală psihologică explicînd nevrozele prenatale şi afecțiunile psihice prin chiar şocul suferit la naştere (sau la prima moarte, cum îi place fiecăruia să spună). Există un sistem întreg ce permite oamenilor adulți să se elibereze de stresul implantat adînc în memori, legat de acel eveniment îndepărtat, atît de fericit pentru părinți.

Cred că înțelegînd ce a trebuit să suporte micuțul dumneavoastră cu cîteva zile în urmă veți putea simți cum îi este acum. În decursul primei luni cîmpul lui energetic lipseşte cu desăvîrşire fiind distrus; bebeluşul se află în stare de stres, el nu şi-a revenit din şocul psihic legat de propria moarte.

Rețineți, din viața anterioară n-amoştenit decît două aptitudini: sensibilitatea față de cîmpurile magnetice şi auzul. Vorbiți-i sugarului luați-l în brațe, ajutați-l să recunoască prezența acelor oameni despre care există amintiri din vremea „paradisiacă". Dacă vreți să vă plimbați sau trebuie să mergeți

undeva cu copilul în prima lună – nici un fel de cărucior! Numai în brațe! Copilașul trebuie să se afle în permanență între hotarele cîmpului dumneavoastră energetic sub protecția dumneavoastră. Acoperiți-i fața de cei din jur străduiți-vă să mergeți acolo unde sînt mai puțini oameni, evitați locurile în care cresc plante agresive pentru activitatea vitală cum ar fi salcia sau plopul tremurător.

Prima lună este cea mai periculoasă în viața omului. Copilul lăsat fără supraveghere poate deveni victima oricărei entități rău-intenționate, plante-vampir și chiar al unor esențe slabe energetic, ale căror felurite forme populează locuințele noastre dar nu sînt practic perceptibile în condiții obișnuite. În afară de asta în lumea înconjurătoare prisosește gunoiul energetic de orice fel, ușor de luat pe haine și de dus acasă ca jigodia cîinească.

O lună nu este un termen chiar atît de lung. Asigurați-vă : abțineți-vă pe această perioadă de a invita musafiri, rude îndepărtate și apropiate. Cu deosebire păziți-vă de orice fel de tămăduitori și extrasenși, chiar dacă vin să vă viziteze cu cele mai bune intenții – acele sfere în care se învîrtesc ei sînt băgate nu doar în gunoi energetic ci pur și simplu în otravă.

Ieșind din casă cu copilul (în brațe!) prindeți îmbrăcămintea cu un ac de siguranță. Apropo, nu strică să vă prindeți un ac și să plecați la treburile

dumneavoastră iar la întoarcere să vă faceți cruce și să rostiți o rugăciune înaintea ușii dacă sînteți creștin, sau măcar să scuipați peste umărul stîng – ajută și asta. În buzunarul de la piept puteți pune o rămurică de ienupăr, pelin sau un cățel de usturoi. Dacă nu sînteți prea ruşinos acceptați să vi se lipească de pantalon un scai uscat – dar această rețetă este, firește, de sezon.

Nou-născutul trebuie alăptat – nu doar cu lapte de la sîn ci anume cu sînul. În momentul alimentării el se găsește *înăuntrul* biocîmpului matern de care încă își aminteşte și de aceea este foarte confortabil pentru situația lui.

În timpul prezent există tot felul de amestecuri identice cu laptele de mamă după compoziția chimică – proteică, după conținutul de calorii, dar pînă și producătorii lor recunosc că sugarul crescut cu lapte de la sînul mamei este întotdeauna mai sănătos, mai puternic, se dezvoltă mai bine. Lucrul se explică prin aceea că în laptele matern există o componentă energetic-informațională imposibil de reprodus pe cale artificială. Dacă nu vă ajunge laptele, dați-i în timpul mesei, măcar puțin lapte crud (de la sîn) și după aceea pe cel „sintetic". Rețineți, partea informațională din alimentația regulată este la fel de importantă ca cea proteică, pentru bebelușul dumneavoastră.

Între vizitatorii străini sînt incluși desigur și cadrele medicale. Cum să vă comportați cu ele? Aici

nu este cu putință să faci o recomandare generală. Dacă vizita medicilor şi a surorilor de circă este suportată calm de către copil iar dumneavoastră nu vă trezesc efecte de respingere, lăsați-i să vă vizi-teze, aşa va fi mai lipsit de riscuri.

DE LA O LUNĂ PÂNĂ LA UN AN ŞI JUMĂTATE

Apărarea sugarului de atacurile externe

Primul strat din cîmpul energetic al copilului se formează aproximativ spre un an şi jumătate, şi pînă la acest termen el are nevoie, dacă putem să ne exprimăm astfel, în „acoperire energetică" din partea părinților. Totuşi, după scurgerea unei lumi de la ziua naşterii, trauma fizică şi emoțională căpătată în urma venirii pe această lume, de obicei trece – copilaşul nu mai este chiar atît de vulnerabil. În primul rînd, aceasta are legătură cu imensa ener-getică a sugarului. Dacă aruncăm o privire aurei lui, ea străluceşte ca o coroană solară. „Revărsînd" energie din el, copilul pare să împingă tot gunoiul informațional, ajuns la el din afară, aproape

nesuferind de la contactul cu vampirii obişnuiţi – energetica oricum se înnoieşte în permanenţă. Acum nu mai trebuie să vă temeţi de „gunoiul energetic" adus întîmplător sau de formaţiunile energetice slabe – ele nu pot ajunge la prichindel „împotriva vîntului".

Se-nţelege, absenţa unui cîmp energetic riguros organizat îl lasă pe copil descoperit în faţa deochiului ocazional, neintenţionat, dar împotriva unui astfel de primejdii există metode specifice de apărare.

Cînd vă plimbaţi cu căruciorul şi întîlniţi cunoscuţi doritori să-l vadă pe copil măcar şi cu coada ochiului nu-i împiedicaţi dar în gînd aşezaţi între ei şi micuţ un geam. Aici are loc un proces asemănător cu mişcările propulsate de idei – dacă vă gîndiţi: „Vreau să iau o carte" dar nu faceţi nimic, mîna tot se mişcă puţin înainte; gîndiţi-vă „Trebuie să păşesc" – piciorul se va deplasa înainte în pofida dorinţei dumneavoastră. Exact aşa cîmpul energtic răspunzînd la comanda mentală îşi schimbă forma şi el acoperă pe micuţ.

Dacă îl bănuiţi pe cel ce vrea să-şi arunce o privire asupra copilului de rea intenţie, puteţi să folosiţi imaginea nu a geamului ci a oglinzii dar astfel de metode de apărare precis că vor provoca persoanelor deosebit de sensibile supărare.

În casă, ascundeţi pentru prevenţie, lîngă uşă aceleaşi ramuri de pelin sau ienupăr, dar nu uitaţi

sînt eficiente pe durata unui an, după care vechile protectoare trebuie arse şi înlocuite cu unele noi. În afară de aceasta cînd vine vorba despre apărarea copiilor cu o promtitudine uimitoare răspund la cererile de ajutor, forţele protectoare ale Bisericii, reacţionînd pînă şi la cei neiniţiaţi în ritualurile simbolice ale credinţei.

Puteţi să agăţaţi deasupra pătuţului un peştişor de jucăie sau să ascundeţi sub saltea o iconiţă simplă, să-l închinaţi, fără prea multă pricepere pe bebeluş peste noapte, efectul va avea loc.

Îmi amintesc una din colegele mele a lipit deasupra pătuţului un pătrat nu prea mare din hîrtie obişnuită de caiet pe care a desenat o feţişoară zîmbitoare şi a scris sub ea :

„Bucură-te, Iisus te iubeşte!". După spusele ei funcţionează excelent (ea însăşi în mod curios este o buddistă convinsă).

Nu mai este nevoie să vă prindeţi cu ace de siguranţă. Organismul omenesc este bine echilibrat în raport cu mediul înconjurător – dacă se foloseşte în mod constat de măsuri complementare de apărare, biocîmpul se destinde şi-şi coboară barierele proprii de rezistenţă. Păstraţi mai bine atuul suplimentar pentru o zi neagră.

Unii tămăduitori recomandă să curăţaţi zilnic acul ce vă păzeşte de deochi ţinîndu-l într-o soluţie concentrată de sare sau spălîndu-l o oră două în apă

rece, curgătoare. După părerea mea, mai bine puneți-l pe pervaz timp de o săptămînă sub razele soarelui şi nu-l folosiți fără o nevoie specială.

Dacă bănuiți că deochiul totuşi s-a produs (copilul plînge mult fără motive vizibile, nu adoarme, refuză sînul) există un mijloc vechi şi de nădejde pentru alungarea deochiului.

Se toarnă cea mai obişnuită apă de trei ori, peste mînerul în formă de măciulie, al uşii. Pentru asta trebuie luate două ceşti, una se pune jos iar din cealaltă se toarnă peste mîner de sus. Apoi, cu dosul tivului se şterge cu această apă fața copilului. Autorul cărții de față n-a avut ocazia vreodată să recurgă la acest mijloc, dar nu o dată a auzit că funcționează fără greş.

Dragi mămici! Protejîndu-vă odoarele nu depăşiți simțul măsurii! Am fost rugat o dată să alung deochiul de pe un băiețel căruia îi ieşeau pur şi simplu dinţişorii de sus.

Erori legate de energetismul copiilor

Unul dintre nepoțiimei după terminarea studiilor de medicină a lucrat pentru multă vreme ca laborant într-un institut de cercetări ştiințifice şi o dată a primit premiul de stat pentru obținerea unui nou

preparat. Mai exact premiul a fost primit de laborator dar întrucît colectivul nu era mare rubedeniei mele i-a revenit o sumă considerabilă (frumuşică). Am trecut pe la el să-l felicit iar el stătea tare mîhnit şi-mi spuse: „Uite peste două luni banii se vor termina şi eu am să fiu din nou un sărăntoc flămînd".

Cînd faci cunoştință cu părerile terapeuților contemporani îți vine ideea că toți, după exemplul nepotului meu, în orice fenomen încearcă să găsească numai părțile proaste. Voi încerca să elimin cîteva erori.

Părinții trebuie să-şi cheltuiască forțele cu spirit de sacrificiu pentru apărarea copiilor de atacurile energetice.

Apărarea de bază împotriva atacurilor în perioada de pînă la un an şi jumătate este veche de cînd lumea – pe copil trebuie să-l luați mai des în brațe. Să-l luați nu numai cînd plînge ci şi aşa dacă nu doarme. Îmbrățişîndu-l să-l purtați prin camere, să-l duceți la geam, să-i vorbiți, să-i zîmbiți şi nu din depărtare ci față în față. Dați-i posibilitatea să-şi simtă utilitatea, să se uite la dumneavoastră, să fie în conul dumneavoastră energetic lipsit de pericole. Nu regretați timpul petrecut cu el – pentru bebeluş relația caldă este mai folositoare decît orice vitamine. Aflîndu-se sub protecția biocîmpului dumneavoastră, micuțul se va simți mai liniştit, vă va recunoaşte mai devreme propriul înveliş energetic.

La un contact atît de strîns are loc în mod evident un schimb de informații la nivelul cîmpului și asta înseamnă nu doar că țîncul vă copiază biocîmpul dar și faptul că învelușul dumneavoastră se va modifica puțin după modelul lui. În limbaj omenesc – dumneavoastră întineriți. Statistica seacă și imparți-ală confirmă: cei care se ocupă de copiii mici și-și petrec alături de ei multă vreme, trăiesc, în medie, cu 6-7 ani mai mult decît congenerii fără copii! Scuzați francheța dar aici nu mai este vorba de spirit de sacrificiu ci de un cîștig direct.

Lucrurile primite de la alți copii ascund adesea în ele o informație negativă, uneori chiar periculoasă.

Aparținînd altor copii lucrurile păstrează nu informație negativă ci pur și simplu informație! Mulți aproape că anticipează răutăcios cum o hăinuță de blană sau o rochiță căpătată de la un copil bolnav sau deocheat oprimă energetismul copilului sănătos, dar cu toții uită bucuros că un costumaș de la un copil sănătos va acționa benefic asupra unui omuleț firav sau bolnăvicios! Pericolul nu stă în lucruri ci în felul nostru neglijent de a fi la primirea lor.

Copii mici cresc repede, nu apuci să-ți arunci o privire că ceea ce părea ieri mare a devenit în mod neașteptat mic. Îmbrăcămintea cu totul nouă, dar deja inutilă este păcat s-o arunci, iar să cumperi alta

este costisitor. Nu trebuie să ne jenăm să primim „ca moștenire" lucruri de la rude, prieteni, vecini. Dar este obligatoriu să vă interesați dacă vă dau lucrurile copilului lor sau al altuia. Cînd omul vă este cunoscut fără-ndoială că știți cum se simte copilului, cum crește, cît de dezvoltat este. Micile devieri de tipul „scînceşte uneori" sau „a strănutat nu demult" puteți să le ignorați cu curaj, în părculețul pentru copii informații de genul acesta oricum va primi odorul dumneavoastră. Un organism sănătos se descurcă fără probleme cu astfel de fleacuri. Trebuie să refuzați cadourile oamenilor necunoscuți, sau obiectele ce aparțin unui copil grav bolnav.

Există rețete de anulare a cîmpului informațional – cum ar fi înmuierea lucrurilor în saramură sau clătirea într-o mare cantitate de apă dar eu n-am să le descriu aici. Îmi permit să presupun: cei care citesc această carte, și neluînd în considerație unele cheltuieli, se folosesc de sfaturile puse în ea, nu sînt în cea mai dificilă situație materială.

Cred că puteți să vă permiteți: refuzați să primiți lucruri străine. În general. Chiar dacă sînt bune și foarte ieftine vă veți spune: „În mod deliberat nu voi cumpăra aceste lucruri frumoase și ieftine pentru că mulți trăiesc mai rău decît mine. Fie ca ele să ajungă la cel care este gata să rişte orice pentru ca măcar să-și îmbrace copiii cu ceva". Luați o astfel de hotărîre, spuneți-vi-o în gînd, măcar. Sînt sigur, veți

simți cum s-a schimbat ceva în suflet, cum vă simțiți mai ușor și mai liber. Sper că această senzație va înlocui folosul dubios al unui chilipir.

Este periculos să-i fotografiați pe copii și să arătați pozele unor oameni străini.

Voi începe cu aceea că fotografiile se arată de obicei sau se dăruiesc numai oamenilor cunoscuți îndeaproape și care sînt bineintenționați. Este puțin probabil să vă dea prin minte să împărtășiți micile bucurii cu colegul care mîine vă va turna sare în cafea, după care se va lăuda în gura mare la fumoar cu o asemenea ispravă. În mîinile persoanelor rău intenionate pozele noastre nimeresc arar și astfel acuitatea problemei se diminuează considerabil.

Trebuie reținut – deși o reproducere de calitate a figurii omului fără-ndoială că are un anume potențial energetic din cel al prototipului, totuși, legătura este extrem de slabă. Problema constă în aceea că un om viu, pe durata întregii vieți se schimbă, se schimbă și cîmpul lui energetic, potențialul informațional, iar fotografia conservă parcă starea unui anumit moment. Cam după un an schimbările sînt inevitabile și nu mai poate fi vorba de nici o legătură.

Sursele spaimei „fotografice" sînt, înainte de toate în relație cu faptul că imaginea omului este folosită la modul cel mai larg în ritualurile magice din timpuri străvechi. Cea mai răspîndită metodică – înglobarea portretelor somităților în bancnote și

monede, cu energetica lor puternică, cu scopul de a conferi „trăinicie", soliditate finanțelor. Americanii tipăresc bani cu chipul președinților, englezii cu membrii familiei regale, noi cu profilul lui Ilici. Cum sînt figurile așa și banii. Un alt ritual magic cunoscut este tendința conștientă sau neconștientizată de a pune portretul celui pe care-l consideri modelul bun de imitat în propriul cabinet de lucru sau în camera de locuit. Energetica personalității model este mereu prezentă în încăpere, produce o influență stimulatoare, ajută la luarea deciziilor. Imaginea poate acționa asupra omului dar este cu totul evident că procesul invers nu-i posibil – energetismul portretului este constituit o dată pentru totdeauna. Portretul poate fi doar stricat, dar nu schimbat.

Nu v-ați gândit niciodată de ce monarhii antichității și ai evului mediu își turnau cu atît îndrăzneală profilului în monede fără să se teamă de deochi? Dar chiar pentru că asta este practic irealizabil! Persoana „încarcă" imaginea o dată pentru totdeauna și orice legătură după acest moment încetează!

Întrucît cîmpul energo-informațional al copilului și al portretului său fotografic, într-un anume moment din timp sînt totuși identice, există riscul ca după imagine să fie cunoscut viitorul apropiat al copilașului și să poată fi aranjate capcane. Desigur

că un astfel de lucru nu se face din întîmplare de aceea există numai atunci cînd împotriva dumneavoastră lucrează direcționat un vrăjitor puternic. Există foarte multe mijloace de a opri astfel de căutări.

Nu developați și nu realizați singuri fotografiile, comandațile unui laborator foto. Pe film, pe lîngă cîmpul energetic al puștiului se va imprima și alte informații privitoare la copil. Puneți fotografia care nu vă mai trebuie la geam. Soarele va distruge într-o săptămînă toată informația „depășită".

Și în sfîrșit, cel mai simplu și de nădejde mijloc: aveți răbdare, aruncați poza pentru vreun an jumate undeva într-o ladă. În timpul acesta distanța dintre micuț și vechea lui stare informațională se va mări într-atît încît se va putea arunca sau distruge fotografia curajos fără teamă de urmări.

În încheiere – despre argumentul „de fier" al fotofobilor. Neofiții în magie își amintesc cu plăcere de figurinele de ceară care se fac întru asemănarea cu victima pentru a fi străpunse cu ace, rupte și supuse la tot felul de răutăți magice. Prin urmare, aceste figurine pregătite pentru ritualuri sînt descîntate, botezate, cununate, spălate, se fac pentru ele documente – adică cineva se străduie să le identifice cît mai mult cu prototipul, în cîmpul spațio-informațional. Toate acestea nu au nici o legătură cu fenomenul fotografiei.

Părul tăiat, ca și unghiile, trebuie strînse și arse.

Este greu de crezut, dar singura fundamentare a acestui sfat straniu pe care s-a nimerit să o găsesc era simplă, pînă la naivitatea informatică: „Așa fac țiganii!"

Să începem cu faptul că părul și unghiile sînt o parte despărțită dar vie a organismului nostru, și conțin în măsură completă cîmpul nostru informațional, chiar dacă nu atît de puternic, dar îl au. Prin unghiile tăiate sau părul tuns un vrăjitor de nivel nu foarte avansat are acces la organismul și soarta dumneavoastră. Sîngele vărsat, părul și unghiile tăiate formează o regretabilă portiță lăsată de natură dușmanilor noștri pentru un atac energoinformațional cît de cît eficient, călcîiul lui Ahile al organismului.

Numai că nu trebuie ars nimic, este periculos. Focul, mulțumită acțiunii instantanee asupra obiectului, prin temperatura înaltă și plasma ionizată, distruge complet orice structuri energetice organizate. Nu degeaba în toate timpurile vrăjitoarele și vrăjitorii erau anume arși – în felul acesta se distrugeau nu doar corpul ci și sufletul jertfei, blestemele trimise de ea și aura întunecată a răului. Și chiar vrăjitorii preferau să ardă înscrisurile cu descîntecele folosite și obiectele trecute prin ritualurile magice. Dînd focului părul și unghiile, vă distrugeți o parte din propriul cîmp energetic,

săvîrşind o acţiune magică îndreptată spre dumneavoastră înşivă.

Cum să procedăm? Cel mai simplu este să aruncaţi în veceu resturile activităţilor igienice. Este adevărat, cu deosebire sensibile asemenea gesturi s-ar putea să le provoace senzaţii neplăcute. Se pot îngropa – dar dacă sînteţi serios îngrijorat de un duşman care se pricepe la magie luaţi în seamă şi faptul că puteţi fi urmărit. O metodă de nădejde este să turnaţi peste păr şi unghii beton, să le lăsaţi în temelia unui imobil construit să dureze decenii, dar puţin probabil ca cineva să aibă chef să se strecoare în taină pe un şantier şi să arunce un pachetel în cofraj.

O soluţie interesantă a găsit un lucrător de la muzeul de etnografie din Sankt-Petersburg. Un vechi cercetător ştiinţific, etnograf, om sociabil ce a parcurs o jumătate din ţară şi a cunoscut, nu după ureche, un număr considerabil de vrăjitori şi şamani. Acest tovarăş îşi strînge toate unghiile şi firele de păr într-o cutie de tablă de la ceai şi o dată la cîţiva ani cînd se umple pînă sus pleacă într-o călătorie cu vaporul pe apă. Alegînd un loc mai adînc, semisavantul – semişamanul nostru îşi îneacă „comoara" strînsă şi apoi face pomeni fastuoase în restaurantul de pe vapor. Mulţi dintre cunoscuţi din croazieră au luat obiceiul să facă o serbare veselă din această procedură astfel comună.

Voi menţiona separat că nu întîmplător a fost aleasă o cutie de tablă – într-o sticlă părţile corpului vor fi închise faţă de lume pentru mii de ani, într-una de plastic practic pentru eternitate (în timpul nostru duhurile – djini vor fi ascunse chiar în plastic) în timp ce o cutie de tablă ruginește în cinci-şase ani şi-şi eliberează prizonierii într-un vîrtej de viaţă ireversibil. Şi nici natura nu va fi poluată.

Botezul este o protecţie temeinică împotriva oricăror atacuri energetice.

Deşi botezul în sine este cel mai solid mijloc de apărare din cele existente, totuşi despre realizarea lui trebuie să vorbim în mod special.

Orice religie este o structură energetică organizată supraindividuală şi chiar suprastatală, ce garantează stabilitatea şi securitatea energo-informaţională a adepţilor ei atît oamenilor luaţi separat cît şi statelor.

Religiile au apărut încă din timpurile primitive cînd înaintaşii noştri îndepărtaţi au chemat în ajutor, în momentele grele, pe defuncţii străbuni. Apoi oamenii au început să se întrunească şi să se roage nu propriilor strămoşi ci idolilor sau spiritelor. Într-o credinţă unitară, într-un elan unic s-a format o nouă structură care acumula energetica credincioşilor într-un întreg, capabil de o mult mai mare eficienţă în sprijinirea adepţilor săi decît un spirit sau mag luaţi izolat. Astăzi, în vremea irigaţiilor, a îngrăşămintelor

şi pesticidelor, Biserica conferă protecție împotriva încercărilor forțelor malefice de a se amesteca în viața credinciosului, dăruieşte pace spirituală, permite alungarea stresului. Înainte duhurile şi idolii îndeplineau şi, dacă putem să ne exprimăm aşa, funcții economico-naționale. De exemplu, alungau seceta şi invaziile lăcustelor. Greu de crezut? Şi, totuşi, pînă în ziua de azi în Africa vrăjitorul care nu este capabil să aducă ploaia este decapitat. Dacă vrăjitorii n-au dispărut pînă acum înseamnă că ceva tot pot să facă, nu-i aşa?

Întrucît orice biserică este cu atît mai puternică, cu cît numără mai mulți adepți, iar cu cît este mai puternică cu atît garantează o mai bună protecție în decursul mileniilor inevitabil s-a procedat la o comasare a religiilor, o concreştere şi spre secolul douăzeci au rămas cîteva, acoperind mapamondul. Energetica acestor monştri este formidabilă, susținută de o serie de minuni săvîrşite de fiecare din Biserici dar esența a rămas aceeaşi – puterea structurii de cîmp se realizează prin cantitatea şi sinceritatea credincioşilor.

Cu atît mai vizibilă este interrelația dintre credința enoriaşilor şi puterea structurii energetice în exemplul patriei noastre mult încercate.

Prin forța condițiilor istorice şi geopolitice lucrurile s-au constituit în aşa fel încît limitele răspîndirii credinței preavoslavnice şi granițele

Rusiei practic au coincis de-a lungul secolelor, pacea în țară fiind condiționată de sănătatea Bisericii Pravoslavnice susținută de populația Rusiei.

La începutul secolului douăzeci prin strădaniile Gaponilor şi Rasputinilor credința poporului în Sfînta Biserică s-a clătinat şi comuniştilor le-a reuşit o neverosimilă şi unică în istoria omenirii astfel de aventură: au construit în mod artificial o imitație a religiei, aşa-numitul „comunismul ştiințific". Tovarăşilor de luptă ai lui Lenin le-a fost dat să „redirecționeze" vectorul orientării energetice a poporului de pe credința pravoslavnică pe comunism, să nască o nouă credință, să creeze un nou cîmp-gigant, ce a adunat în el practic energetica întregii populații a țării, aruncînd literalmente Uniunea Sovietică în sus, în dezvoltarea industrială şi ştiințifică! În speță, chiar esența religioasă a „comunismului ştiințific" trezeşte ura pătimaşă a conducerii bolşevice față de credința pravoslavnică şi slujitorii ei.

Grecii antici spuneau: „Cînd nu l-i se mai aduc jertfe, zeii mor". Adevărul acestei afirmații îşi menține actualitatea: pentru orice religie abnegația adepților este o problemă de *supraviețuire*.

Apartenența la orice biserică presupune susținerea ei prin energetica manifestată în îndeplinirea unor ritualuri şi reguli stabilite. Aşa de exemplu musulmanul este obligat să îndeplinească la ore fixe

și în mod regulat, ritualul rugăciunii, indiferent de condiții. Măcar o dată în viață trebuie să ajungă la Mecca, nu are voie să bea alcool, să mănînce porc și de asemeni carnea animalelor ucise într-un mod ce a încălcat prescripțiile Coranului, drept-credinciosul nu are voie să omoare cămile însărcinate și oameni, chiar și „necredincioși".

Credinciosul pravoslavnic este obligat să poarte în permanență la gît o cruciuliță. Creștinul trebuie să se spovedească regulat, să se împărtășească , să țină posturile și sărbătorile, să se roage înainte de somn și mîncare, să-și facă cruce la vederea bisericilor sau altor sălașuri sfinte.

Încălcarea acestor reguli este socotită ca ieșire din Biserică.

Orice religie se comportă destul de liniștit față de cei cu altă credință, este binevoitoare față de necredincioși, își apără adepții și nu-i suferă pe eretici!

Am ajuns la esența problemei: trebuie botezat copilul? Nu există dubii, ritualul botezului formează o apărare solidă împotriva oricăror forme de atac energo-informațional, împiedică invazia forțelor „întunecate". Dar sînteți gata să ascultați în fiecare săptămînă predicile? Să vă mărturisiți gîndurile și gesturile? Să urmați postul? Să purtați mereu o cruciuliță? Mai ales aceasta se adresează femeilor – veți fi dumneavoastră de acord să păstrați la gît firul subțire cu o cruciuliță de argint, simplă chiar și

atunci cînd sînteți îmbrăcată într-o rochie de seară cu umerii goi și decolteul adînc?

Dacă nu, mai bine nu riscați! Cu bune intenții veți face din copil un eretic și în loc de sprijin veți primi doar neplăceri în plus. Biserica nu iartă trădarea: amintiți-vă cum cad enoriașii cîteodată în leșin, în biresică, sau se strîmbă de dureri de cap – toate sînt din aceste motive!

Fiindcă veni vorba, chiar de aceea sfaturile mele sînt pentru oamenii necredincioși, adesea tranșant diferite față de cele pentru pravoslavnici.

Vreau să vă avertizez aici încă o dată relativ la primejdia amestecului din afară în energetica dumneavoastră: dacă tămăduitorul se dovedește a fi un eretic, în loc de a-l elibera pe copilul dumneavoastră de necazuri veți primi un dușman puternic și periculos.

Rețineți: **credința pravoslavnică nu-i recunoaște pe vraci!** Biserica este aptă să realizeze integritatea energeticii enoriașilor fără nici un amestec din afară. Cînd extrasensul vorbește despre credința sa, se autointitulează creștin uitați-vă la el mai atent.

Un maestru autentic, cinstit recunoaște că oscilează la granița dintre Bine și Rău, iar succesele lui sînt în mare măsură dependente de axul interior, de predispoziția permanentă de a acorda ajutor aproapelui cît și de influența forțelor universale și în

sfera întunecată şi în sferas luminoasă. Cunosc cîțiva oameni care în căutarea adevărului au nimerit întîi în sînul Bisericii, după care au părăsit-o. Trei din patru, ca să nu atragă nenorocirile pentru cei apropiați, au preferat să părăsească oraşul şi duc o viață de sihastru. Unul din ei, din nefericire, şi-a format o şcoală proprie.

Energetica generală a familiei

Sănătatea bebeluşului depinde în primul rînd de nivelul atît al propriului biocîmp cît şi de energetica generală a familiei. Menținerea celei din urmă într-o stare optimă întîi de toate depinde de tată.

Din păcate, în primele luni de viață ale micuțului asupra mamei cade o sarcină mult prea mare. Sugarul cere atenție şi ziua şi noaptea, trebuie hrănit, înfăşat, spălat. Şi încă, mama trebuie să facă treabă în casă; gătit, spălat, curățenie...Uneori oboseala o face să uite cu ce nerăbdare îl aştepta pe prichindel, cum se mai bucură. Grija pentru copil se transformă într-o mare greutate de dus. Între bebeluş şi mamă apare o tensiune periculoasă. Aici şi este necesar ajutorul tatălui.

Am amintit deja că părinții trebuie din timp în timp să-l ia pe copil în brațe, să-l facă să-şi perceapă propriile simțuri, să-l încredințeze că este iubit de oamenii cei mai apropiați. Dar exact o astfel de atitudine merită şi mama copilaşului. Fie ca soțul s-o îmbrățişeze, să se străduie să-şi împartă energia cu ea: să-i atingă cu buzele gîtul sau ceafa şi să încerce să facă o expirație dar nu cu aer ci numai cu căldură, căldură ce vine din regiunea plexului solar al pieptului, lîngă inimă. Un astfel de „tratament" trebuie executat măcar o dată pe zi.

Încă o capcană, cu totul imprevizibilă, le amenință pe acele familii unde totul este în ordine – îndestulare, părinții se iubesc, puştiul începe să crească...

După cum se spune, cu binele te deprinzi repede: mama, care nu trebuie să se gîndească la pîinea cea de toate zilele spre ființă, uită uneori că pentru o astfel de bunăstare trebuie să munceşti mult. Ea nu ştie cît de greu îi este soțului la servici, în schimb simte cît de greu îi este acasă singură. Mama se învîrte de colo-colo – copilul, scutecele, mîncarea, curățenia – şi îi lipseşte prezența iubitului, soțului, tatălui copilului ei. Şi cînd tatăl vine acasă foarte des în loc de bucurosul: „Ce dor mi-a fost de tine!", aude supăratul: „Pe unde umbli atît vreme?!"

Dragi bărbați, nu vă supărați pe soțiile voastre, le este într-adevăr greu şi din pricina propriilor dificultăți le este greu să înțeleagă că stați la servici tocmai de dragul liniştii şi îndestulării lor. Ele vă

iubesc, doar că nu știu să-și exprime sentimentele. Fiți mai înțelepți și îngăduitori, nu le răspundeți dur mărind pata întunecată apărută în cîmpul energetic comun. Mai bine spuneți-le simplu:„ Și eu te iubesc mult". Femeile vor să audă exact asta.

DE LA UN AN ŞI JUMĂTATE LA TREI ANI

Atacul nepremeditat

Înspre un an și jumătate copilului îi apare primul strat energetic, primul și destul de firavul înveliș și în conformitate cu asta începe să i se modifice comportamentul. Formarea învelișului energo-informațional duce la prima conștientizare a propriei persoane. Prichindelul descoperă cu uimire că el nu este o parte a mamei ci o ființă autonomă, capabilă de aceleași gesturi ca și părinții. Micul omuleț începe să-i copieze activ pe adulți – vrea să citească ziarul (sau măcar să stea în fotoliul tatălui ținîndu-l deschis în mîini), încearcă să îmbrace hainele

părinţilor şi încălţămintea, vrea să o ajute pe mama spălînd vasele, sau pe tata, dînd cu ciocanul.

Fărîma de om se deplasează destul de convins prin apartament, apucă orice lucru la care ajunge şi nu arar devine victima celei mai periculoase forme de atac – atentatul energetic din partea părinţilor.

Un astfel de atac este cu deosebire grav prin aceea că puştiul s-a obişnuit să primească de la părinţi sprijin şi ajutor, un supliment de energie în clipa grea. Energetica micuţului este mereu deschisă pentru mamă sau tată, împotriva lor este cu totul lipsit de apărare.

În ce fel se petrece cel mai adesea atacul? Să luăm cazul cel mai răspîndit: intraţi în bucătărie şi vedeţi că odorul dumneavoastră este deja aici şi întinde mîna spre ceainicul ce dă în clocot pe foc. „Nu e voie!!! Ţipaţi dumneavoastră şi vă aruncaţi înspre el. Copilul sare înapoi speriat şi plînge de groază. În luaţi în braţe, încercaţi să-l liniştiţi dar el se îneacă de atît zbierat, nu este în stare să înţeleagă de ce a sărit la el aşa, cel mai iubit dintre oameni.

Să încercăm să analizăm ce s-a întîmplat. Aţi încercat să vă apăraţi copilul, să-l salvaţi de la nenorocire, v-aţi concentrat toată forţa existentă pentru acest ţel aţi exteriorizaz-o în strigăt şi gest. Totuşi cui i-a revenit această lovitură concentrată? Ascultaţi-vă propriile simţuri interioare: iată, vă aruncaţi înainte, vă transmiteţi spaima şi ura faţă de

posibila nenorocire în urletul „Nu e voie!!!”...Cui îi este destinat acest urlet? Asupra cui a ajuns atacul chemat să-l apere pe copil? Pe el a şi căzut totul! Răstălmăciţi în memorie acest eveniment. Ce aţi aflat, cum i-a fost micuţului omuleţ alături de dumneavoastră în acel moment?

Fiţi atenţi la impulsurile voastre energetice! Este o armă foarte puternică mai ales că loviturile sînt întotdeauna mai dureroase pentru cei apropiaţi decît pentru străini.

Metoda de control este condiţionată în primul rînd de aceea că raţiunea umană este doar o parte infimă dintr-un sistem foarte complex numit organismul uman. Raţiunea este prevăzută de natură pentru stabilirea contactelor cu alţi oameni, pentru relaţionarea cu ei şi coordonarea acţiunilor comune – raţiunea însăşi este baza şi garantul existenţei societăţii omeneşti, dar sfera dirijării corpului şi a energeticii depăşeşte competenţele ei. Într-o vorbire mai simplă înăuntrul nostru este încă unul care conduce problemele „interne” dar în caz de necesitate este gata să susţină raţiunea „exterioară” în conformitate cu ordinele primite de la ea. Este deajuns să indicaţi mental sau prin cuvinte (iată de unde se naşte credinţa în puterea mistică a *cuvîntului*) direcţia şi sensul acţiunii restul îl va face organismul singur. În situaţia descrisă trebuia să exclamaţi „Ai grijă!” sau să-l preveniţi: „Fierbinte!”

Cu aceasta schimbați în subconștient orientarea atacului de pe copil pe acea primejdie care-l amenință.

Cuvintele „nu" și „nu este voie" poartă în ele o însemnată încărcătură negativă și utilizarea lor în comunicarea cu prichindelul nu este de dorit. Cunosc o mamă care pînă la trei ani nu i-a spus niciodată fiului său, cuvîntul „nu"! Sau îi explica de ce sînt riscante unele din gesturile lui, sau îi distrăgea atenția de la acțiunile nefavorabile. Toate obiectele prețioase sau periculoase erau, firește, îndepărtate din zona accesibilității lui.

Îi voi liniști pe adepții disciplinei: din păcate cei mai mulți dintre noi sînt foarte depărtate de o astfel de mamă și copilașul va auzi pînă la saturație tot felul de „nu..."-uri pînă și în cel mai banal dialog – mușchii se încordează, capul se dă spre spate, tonul se ascute. „Nu" este pentru organismul nostru declanșatorul, ultimul hotar înainte de un atac adevărat, fizic. Așa s-a format încă din acele timpuri în care se vorbea mai puțin și se punea mai degrabă mîna pe suliță. „Nu" înseamnă că nu s-a putut ajunge la o înțelegere reciprocă și este timpul să se pună în funcțiune pumnii. „A spus-o de parcă a tăiat-o" spune o cunoscută zicală. Ce doriți să-i „tăiați" bebelușului dumneavoastră? Străduiți-vă să utilizați cît mai rar posibil cuvintele „Nu" și „Nu-i voie", nu le irosiți, păstrați-le numai pentru un caz extrem.

„Copilul mănîncă prea puțin!"

A doua primejdie care-l amenință pe omul abia trecut de hotarul unui an și jumătate este îndoparea. Sugarul în creștere mînca întotdeauna cu plăcere, numai să-i dai; își umplea stomăcelul cu lăptic și se punea pe-o parte a somn pînă la gustarea următoare. Acum micuțul stă la masă împreună cu toți, iar mama în cea mai mare parte a timpului duce muncă de lămurire și îi pretinde:

„Mănîncă, mestecă, nu te juca, nu lăsa în farfurie". Problema principală, progenitura mănîncă prea puțin! Dar așa stau lucrurile într-adevăr? Dacă copilul refuză mîncarea rămîne vioi și vesel, se joacă plin de rîvnă și face șotii, totul este în ordine, a primit atîtea calorii și proteine cîte trebuie!

Un vechi proverb persan spune: „Un singur om poate să ducă la apă un asin dar o întreagă armată nu-l poate face să bea". Din nefericire cu amenințări sau cu forța, dar pe copil îl obligă să mănînce. Puțini se gîndesc la faptul că pentru digerarea - asimilarea hranei suplimentare este necesar să se cheltuiască tot atîtea forțe și energie cît și pentru asimilarea hranei indispensabile, dar cea „în plus" în cel mai bun caz nimeri în oliță. În cel mai rău caz se va termina cu îngrășare, slăbirea învelișului energo-informațional

şi de aici nu-i departe pînă la banalul dezechilibru metabolic.

Dragi părinți, dacă vi se pare că puștiul mănîncă prea puțin îndepărtați-vă atenția asupra mesei dumneavoastră s-ar putea ca dumneavoastră să mîncați prea mult. Hrana nu trebuie să fie în primul rînd multă ci gustoasă să facă plăcere prin calitate, nu cantitate. Mai bine să mănînci o bucățică nu prea mare de carne decît o farfurie de varză, o bucățică de peşte şi nu un castron de cartofi. În vechime sfințeau mîncarea sau măcar se rugau înaintea meselor mărind în felul acesta componenta informațională a alimentelor. În zilele noastre nimeni nu mai emite o astfel de pretenție dar se poate totuşi mări puterea de asimilare a hranei:

1. Fiecare aport de hrană trebuie să fie o mică sărbătoare (anume *mică* şi nu un festin gastronomic). Străduiți-vă să mîncați într-o cameră mare, nu să luați o gustare la bucătărie, folosiți vase frumoase, şervețele, dacă aveți posibilitatea aşterneți o față de masă, puneți flori şi o muzică plăcută.

2. Simțiți gustul mîncării! Luînd în gură un dumicat nu vă grăbiți să-l înghițiți şi să-l luați pe următorul – țineți bucățica pe limbă, mestecați-o bine, încercați să-i înțelegeți gustul descriind senzațiile în cuvinte, imagini, să o țineți minte.

3. Nu vă leneviți să nu urmați sfaturile date mai sus! Vă asigur, aşa veți avea nevoie de mai puține

alimente şi mîncarea va fi mai gustoasă, dar şi stomacul va crea mai puține probleme.

Erori grave

Al treilea loc în ordinea necazurilor pentru puşti, oricît ar fi de straniu, îl ocupă preocuparea părinților pentru sănătatea lor. Cea mai periculoasă credeți-mă, este călirea.

Dacă ați şti ce multe aşa numite „foci" (morse) cu energetica temeinic demolată se adresează terapeuților după ajutor! Uneori încă vioi, alteori deja abia mai ținîndu-se de această parte a existenței, ei încearcă să susțină cu vehemență că felul de „călire" adaugă sănătate oamenilor! Este supărător că mulți îl mai şi cred, şi-l cred numai pentru că acțiunea fatală asupra organismului prin scăldatul în copcă practic nu poate fi decelată cu ochiul liber. Cel care se sfîrşeşte din cauza narcoticelor slăbeşte, miroase urît, îi tremură mîinile, pielea îşi schimbă culoarea, ochii capătă o strălucire pătimaşă nesănătoasă – omul se descompune sub privirea tuturor, în timp ce demolarea energeticii „focii" se petrece încet şi inobservabil pentru cei din jur.

Atunci ce-i atrage pe oameni la stilul „focă"? Posibilitatea de a cheltui pentru plăceri zilnice, de rutină, rezervele pentru cazuri de excepție ale orga-

nismului! În acel moment cînd „supermanul" se aruncă în apa glacială, organismul lui se luptă cu o hiper răcire, se salvează de la o moarte iminentă, scoate „banii albi pentru zilele negre" şi măreşte brusc potenţialul energetic al biocîmpului. Subiectiv, acest lucru se resimte ca un aport de vitalitate, de ridicare a moralului, ca o stare de uşoară euforie, claritate a gîndurilor – forma atenuată a unei injecţii cu morfină. Omul repetă saltul a doua zi apoi încă şi încă şi nu mai există drum de întoarcere. Lipsit de rezervele pentru cazuri speciale organismul slăbeşte, starea generală se înrăutăţeşte iar metoda de revitalizare, de recăpătare a dispoziţiei sufleteşti este una singură, copca (spărtura).

Fără discuţie la o scurtcircuitare zilnică de la un puternic impuls energetic biocîmpul se stabilizează cele mai multe boli se îndepărtează - dar cu ce preţ! Sînteţi gata să plătiţi cu zece ani din viaţă pentru a vă feri de guturai?

O dată una din „focile" venite la mine după ajutor a început să-mi explice că scăldatul în apă pe orice vreme este deja benefic prin aceea că îl întoarce pe om la natură. Adică străbunul nostru nu putea să stea în nopţile reci sau iarna şi toamna în locuinţe calde, trebuia să se ducă după hrană şi pe ploaie, şi pe ger, să se arunce după vînat în apa de gheaţă sau să stea la pîndă între nămeţii de zăpadă. N-am stat la discuţii ci pur şi simplu am luat o foaie

de hîrtie, l-am invitat să se aşeze lîngă mine şi să calculeze cu cît îi prelungeşte viaţa fiecărei fiinţe acest „mod sănătos de a trăi".

Veverița de pădure trăieşte în natură doi-trei ani. În cuşcă circa şapte ani. Concluzia: „modul sănătos de a trăi în îi scurtează viaţa de vreo două ori. Porumbelul de oraş trăieşte liber tot doi-trei ani. Sub lacăt mai mult de zece ani. Reiese o diferenţă triplă. Vrabia sălbatică nu supravieţuieşte un an (în medie şapte luni). În captivitate atinge şapte ani. Concluzia – de zece ori.

La sfîrşitul calculelor convorbitorul s-a dat bătut. Utilizarea de către animalele sălbatice a propriilor rezerve energetice arar, după împrejurări, le scurtează viaţa de cîteva ori. Dar ce se va întîmpla dacă „ne vom da pinteni" în fiecare zi?

Credeţi că exagerez? Întrebaţi-l pe oricare din cunoscuţii „focă", cum se simte dar nu cînd iese din apă ci într-o seară caldă de vară cînd nu a reuşit să scoată apă din fîntînă, iar duşul este de mult scos din uz. Cînd trebuie să se culce „cald" fără scalde şi frecări cu zăpadă. Apar aici şi durerile articulare şi insomnia şi ameţelile. Şi „baia rece" îi trebuie deja nu de dragul sănătăţii ci din nevoie ca măcar pentru puţin timp să-l lase în pace toate bubele.

Se-nţelege, copilul dumneavoastră nu-şi va petrece toată viaţa în blănuri şi cizme, trebuie să-l obişnuiţi cu diferenţele de temperatură, dar : băile

reci să fie de douăzeci şi cinci de grade, minim douăzeci! Băile de aer la temperatura camerei! Expunerea la ger fără îmbrăcăminte două-trei minute nu mai mult! Singura excepție: un salt în apă sau zăpadă după o baie de aburi încinşi. În acest caz corpul este în asemenea măsură „pompat" cu energie şi căldură încît eliminarea unei mici cantități nu va fi nocivă.

Călirea nu este deloc singurul mijloc de a-i face rău copilului cu cele mai bune intenții. Odată mi s-a adresat mama unei fetițe de trei ani. Tînăra femeie s-a plîns că fetița în ultima vreme a devenit agresivă, neascultătoare, încearcă să se bată cu părinții, doarme prost, se comportă nervos. Cum se întîmplă des în astfel de cazuri cea care a născut-o a suspectat-o de deochi.

La o primă privire s-a constat diminuarea biocîmpului, aura slabă, azurie. O curioasă combinație cu aspectul de copil bine hrănit. Am început să întreb prin ce locuri se duce copila, cu ce se ocupă şi am auzit cu groază ce face: gimnastică ritmică, canto, aritmetică, abecedar, desen şi limba engleză! Pentru nivelul de trei ani al copilului să se bată şi să nu vrea să asculte este o reacție de apărare cu totul firească. A trebuit să iau partea fetiței.

Asemenea bătaie de joc față de copii este numită, nu se ştie de ce, grija pentru dezvoltarea lor. Care dezvoltare? Ce legătură are aritmetica şi abecedarul

cu dezvoltarea copilului? El trebuie să învețe să-şi stăpînească trupul, energetica, limba, să se orienteze în lumea înconjurătoare în culorile, mirosurile, sunetele ei. Să înțeleagă ce este util şi ce neplăcut; cum să se orienteze pentru a nu se pierde, cum să-şi recunoască mama şi tatăl. Ce folos de pe urma aritmeticii şi ortografiei? Îi va folosi pe urmă la şcoală. Dar ce contează pentru adolescentul (puberul) de paisprezece ani dacă a învățat literele la trei sau la şapte ani? A învățat să socotească la patru sau la doisprezece? Avansul în instruire dobîndit cu atît dificultate oricum va fi nul la momentul terminării şcolii.

Ideea instrucției timpurii nu este deloc nouă şi coboară pînă la perioada întemeierii civilizației europene – perseverența cu care părinții şi profesorii se grăbesc să-i aducă pe copii la cunoştințele considerate de ei, adulții, cele mai necesare este demnă de o utilizare mai bună şi nu rareori le rămîne urmaşilor ca un monument al prostiei omeneşti.

Astfel în Evul Mediu filozofia lui Aristotel era considerată la fel de importantă ca astăzi matematica şi iată că în Anglia secolului al XVI-lea pentru instruire şi educație se întrebuința o carte foarte utilă: „Secretul secretelor lui Aristotel" al unui oarecare William Capland ce o recomanda micuților de trei ani în calitate de „foarte bună". Putem să ne închipuim cu ce dispreț îi privea acest autor înțelept

pe părinții ce le permiteau copilaşilor să fugă, să se veselească şi să recite sonare mici socotele şi versuri simple! Alt scriitor pentru copii din secolul al XVI-lea Witkin de Word în cartea sa pe care a intitulat-o „Înțeleptul de trei ani" îl imploră pe puştiul de trei ani: „Spune, progenitură înțeleaptă, cum sînt alcătuiți norii?" (se subînțelege un răspuns cu povestirea creației lumii prin Dumnezeu).

De fapt am cîteodată senzația că adulții detestă felul plin de bucurie în care receptează copiii mici şi chiar Chaucer un narator excellent a fost capabil să scrie special pentru micuțul său un incredibil de plicticos „Tratat despre astrolab".

Puțin mai tîrziu în timpul puritanismului războinic, fiecare părinte încerca să facă din copil un bigot, o mincopie a cucernicului William Penn. Cărțile cele mai folositoare pentru un prichindel de trei ani erau considerate, în acele timpuri, reflecțiile sepulcrale despre moarte, iar în calitate de ediție tipică pentru copii putea fi numită „Simboluri pentru copii" de James Janway, „Despre sfîrşitul lipsit de durere şi prealuminat al multor copilaşi plăcuți lui Dumnezeu".

Versurile pentru copii se tipăreau atunci în tiraj larg. Iată, de exemplu, „Prevenirea pentru o bună fetiță" (în traducerea lui Kornei Ciukovski):

În oglindă de privesc,
Că-s frumoasă eu zăresc
Ademenitor îi trupul meu
Dat de bunul Dumnezeu
Dar amar mi-e gîndul,
Că-n iad îi vine rîndul.

Sau iată un dialog dintr-un manual tipărit în SUA, „Prima carte pentru citire":

— Îți va fi bine în iad?
— Mă vor chinui cumplit.
— Dar cu cine va trebui să trăieşti acolo?
— Cu legiunile de diavoli şi miriadele de păcătoşi.
— Îți vor aduce ei consolare?
— Nu, dar este de înțeles că-mi vor spori chinurile infernale.
— Dacă ajungi în iad, multă vreme vei suferi acolo?
— Veşnic.

(Blanch şi Whiks, Literatura şi copilul, New York, 1935)

Ei, cum vă place? Exemplele din vechime au fost prezentate aici pe larg pentru ca partizanii contemporani ai educației timpurii a copiilor să se poată privi dintr-o parte. Să-i lipseşti pe copii de copilărie este o deprindere, din nefericire, veche, iar importanța aritmeticii actuale se deosebeşte de importanța construcției lumii la Aristotel numai prin aceea că noua generație de părinți încă nu a avut timp să evalueze importanța revoluționară a fizicii cuantice pentru evoluția ulterioară a omenirii.

BIBLIOTECA 581.957 AMAN-CRAIOVA

Recunoaşteţi simplul adevăr! Copiii noştri suportă chinurile cu instrucţia ultra-timpurie dintr-un singur motiv: pentru ca tata şi mama să se poată lăuda în faţa prietenilor: „A mea are numai trei ani dar deja ştie să citească!"

Mai mare daraua decît ocaua! Aproape nici unul dintre celebrii copii – minune nu a reuşit să facă ceva consistent în viaţă. Toţi înspre douăzeci de ani sînt întrecuţi de „mediocrii" liniştiţi. Energia „arsă" în copilărie, chinurile tocitului, spaima de nemulţumirea părinţilor, aşternutul ud, nervozitatea, biocîmpul slăbit – toate degeaba.

Întorcîndu-mă la fetiţa de trei anişori, voi spune să spre beneficiul ei putea fi doar „engleza". La vîrsta ei anume învăţarea unei limbi intră în partea cu dezvoltarea firească.

Cum se poate înlătura corect energia negativă

O situaţie aparte este aceea în care părinţii ţipă intenţionat la copii, îi ceartă, le fac reproşuri sonore. Puţin probabil ca astfel de oameni, ce se uită la copii ca la un rău necesar, să se intereseze de această carte, dar dacă şi dumneavoastră v-aţi surprins cu astfel de ieşiri încercaţi să înţelegeţi un adevăr simplu: copilul învaţă, cunoaşte lumea şi cînd greşeşte

nu trebuie să fie certat ci să i se explice în ce constă necazul. Voi părinţii sînteţi singura lui protecţie şi sprijin în universul nostru complicat, şi el are o nevoie acută de dragostea dumneavoastră, mai mult decît de hrană, apă şi căldură. Dragostea dumneavoastră pentru micuţ este singura lui şansă de supravieţuire. Cînd, în loc de blîndeţe, dă peste ţipete şi înstrăinare, lumea copilului se năruie, pentru el are loc o mică moarte.

Să-ţi verşi mînia pe oameni- pe oricare – nu este admisibil! Nu numai că aduce daune celor din jur, dar în primul rînd, vă distruge propria energetică, vă aruncă din noosfera generală a oamenilor, vă restructurează starea interioară pentru agresivitate şi opoziţie faţă de toţi şi toate. Într-o astfel de stare este foarte, foarte greu de trăit. Trîntiţi uşile, spargeţi vasele, aruncaţi cu scaunele – dar în nici un caz nu aruncaţi cu informaţia negativă formată în dumneavoastră în fiinţe vii şi cu atît mai mult în membrii familiei dumneavoastră! Este uşor şi la-ndemînă să distrugeţi o familie – s-o reconstitui, e mai greu decît să-l învii pe Lazăr.

Dacă nu vă puteţi abţine deloc plecaţi într-o altă cameră şi strigaţi acolo din toate puterile. Ajută foarte bine: dînd frîu liber sentimentelor dumneavoastră, detensionîndu-le într-un gest simbolic precum strigătul, împuşcaţi cu energia negativă în aer, în gol, acolo unde ea nu poate dăuna nimănui

(spargerea vaselor şi trîntitul uşilor sînt tot gesturi-simbol doar că energia se „împuşcă" într-un obiect concret, material).

Concluzia finală: orice gest-simbol aduce o uşurare, problema constă doar în ce distrugeri lasă după sine. Cale mai îngrozitoare şi de nereparat sînt cele din suflet. Tot restul se poate drege.

Condiția principală a gestului-simbol este sinceritatea actului. Dacă țipați la bucătărie nu pentru dumneavoastră ci pentru a-i arăta soțului cum vă supărați pe el nu veți avea nici o uşurare. Energia negativă sau va rămîne în dumneavostră distrugînd energetica dinăuntru sau alege un moment şi răbufneşte asupra celor din jur.

La prima vedere omul care se închide undeva şi urlă în gura mare arată nefiresc, stupid. Totuşi, să ne amintim cît de des şi *natural* erup din noi cuvintele unui vocabular anormal cînd facem o descoperire neplăcută sau pur şi simplu ne strivim un deget. Sensul adînc, sacru, al expresiilor de mamă constă anume în aceea că direcționează energia negativă spre încălcarea interdicțiilor *formale*, salvînd prin aceasta adevăratele valori. Se consideră că nu este decent să pronunțați cu voce tare astfel de expresii şi cheltuind energia născută din încălcarea normelor decenței, irosind-o, „împuşcînd" cu ea resimțim o uşurare. Cînd potențilaul energetic negativ se dovedeşte a fi prea mare, cu o murmurare înceată a

expresiilor moderne nu scapi, pentru compensare, fireşte, trebuie o acțiune demonstrativă şi o abatere mult mai însemnată de la normele de comportament.

În cele din urmă spargerea vaselor nu poate nici ea fi numită abatere de la norme, totuşi efectul reglator al unor astfel de gesturi a devenit unanim recunoscut încît în Franța, de exemplu, se vinde de mult veselă ieftină special pentru a fi spartă în momentele de proastă dispoziție.

Învățați să-i protejați pe oamenii apropiați dumneavoastră de erupțiile energiei dumneavoastră negative, este cu mult mai de folos în prevenirea bolilor decît orice vitamine şi medicamente luate la un loc.

Toată perioada, de la un an şi jumătate pînă la trei ani, poate fi numită în existența umană cea mai liniştită şi lipsită de primejdii: prichindelul are deja propriul cîmp energetic, continuă totuşi să se găsească practic tot timpul sub „acoperirea" părinților; începe să se conştientizeze ca persoană dar gesturile lui în principal sînt imitative şi nu apar conflicte deosebite cu părinții; ştie deja să meargă, să recunoască pînă şi oamenii abia văzuți, se cere la oliță, reține cîteva din primejdii şi încearcă să le evite – adică nu mai depinde în asemenea măsură de atenția adultului, este capabil să se ferească singur dar părinții sînt oricum aproape şi în felul acesta apărarea este dublă. Singurul, se poate spune, risc,

eroare sau atac neintenționat poate veni din partea părinților, fapt tratat cu deosebită atenție în capitolul pe care tocmai l-ați citit.

DE LA TREI LA ŞAPTE ANI

Cum se poate stabili nivelul de dezvoltare a copilului

Către vîrsta de trei ani se încheie formarea celui de al doilea strat energetic. Acest lucru este semnificat printr-o nouă schimbare în percepția de sine a copilului: dacă înainte se considera la fel cu tata şi mama şi-i imita în toate, acum începe să se perceapă autonom, cu dorințe proprii.

Figurativ vorbind, de la un an şi jumătate pînă la trei ani copilul a descoperit cu bucurie „pot să fac la fel ca ceilalți!", dar acum se evidențiază o susținere a propriei persoane pe principiul „vreau să fie al

meu!" În afară de asta apariția celui de al doilea strat al biocîmpului îi conferă bondocului încredere în propriile forțe în intangibilitatea lui și în capacitatea de a se descurca în toate de pe lume, iar de aici apariția agresivității.

Trebuie semnalat imediat că o anume agresivitate este normală. Capacitatea de a se apăra de o primejdie externă, iar în caz de nevoie, de a ataca există în orice ființă vie. Cu trecerea timpului agresivitatea se transformă în tendința de a atinge un țel propus, de a cunoaște invizibilul, de a-ți asuma un risc în vederea unui rezultat, de a-ți apăra propria demnitate.

Aici apare întrebarea: care agresivitate este „normală" și care în exces? Să stimulăm sau să căutăm un mijloc de a diminua? Dar pe părinți cel mai mult îi interesează în general cît de corect se dezvoltă odorul lor, dacă are devieri psihice, întîrzieri în dezvoltare. Creşte neliniştea anume după trei ani, cînd modificarea de caracter este cu deosebire vizibilă. Expun un test foarte simlu, care vizează exact perioada de viață a copilaşului în timpul apariției celui de al treilea strat energetic, de la trei la şapte ani :

1. Este uşor să-l faceți pe copilul dumneavoastră să rîdă?
2. Plînge mai rar de trei ori pe săptămînă?
3. Are prieteni, se poartă frumos cu el?
4. Se joacă bucuros cu prietenii?
5. Îşi iese rar „din fire"?
6. Trebuie să îl supravegheați în permanență?
7. Face noaptea pipi în pat?
8. Se duce la culcare fără mofturi?
9. Îi lipseşte deprinderea de a-şi suge degetul sau de a se smiorcăi des?
10. Îl puteți lăsa undeva singur fără teama că se va pune pe plîns?
11. Este lipsit de spaimele copilăreşti?

Dacă ați răspuns la toate întrebările cu „da", aşa ceva nu poate exista, fiindcă puştiul dumneavoastră este ideal în mod nefiresc pentru viața reală şi este mai mult ca sigur că vă amăgiți în unele privințe. Dacă ați răspuns cu „da" la cinci întrebări sau puțin mai multe – copilul dumneavoastră este cu totul normal. Pe măsură ce copilaşul creşte se pot modifica unele lucruri, la unele întrebări veți începe să răspundeți cu „nu", la unele cu „da", însă în cazul unui echilibru bun, în general, nu aveți de ce să vă neliniştiți.

Grădinița: o nouă tranşă de riscuri

Oricît de îngrozitor ar suna pentru părinți, dar dezvoltarea fiziologică şi energetică naturală a copilului îl împinge spre o nouă etapă de viață: este

timpul să „zboare din cuib!" Asta nu înseamnă că micuțul trebuie alungat de lîngă dumneavoastră! Este suficient pur şi simplu să nu-l împiedicați iar el convins de trăinicia învelişului energetic dublu, de puterile şi posibilitățile lui, va pleca singur „să cunoască lumea". Această tendință, nu rare ori duce la faptul că bondocelul excesiv de curajos şi încrezător în sine dar nu suficient de experimentat, se rătăceşte şi trebuie căutat vreme îndelungată, cu disperare. Din fericire societatea a creat deja de mult compromisul capabil să satisfacă tendința noii generații spre autonomie şi să-i asigure securitatea. Denumirea unei astfel de invenții este: grădinița.

Pe omul sărit de pragul de trei ani este obligatoriu să-l dai la grădiniță: aici învață să facă cunoştință, să se împrietenească şi să ia decizii fără să stea cu ochii pe adulți, învață să fie în contact cu cîmpuri energoinformaționale străine şi să-şi conserve propria stabilitate, să învețe să reflecte primele atacuri (întrucît ele vin de la congeneri, forțele în general sînt egale şi nu există un pericol serios), învață să respecte legile mediului sociouman şi să-şi înfrîneze dorințele, fără asta nu se poate în viață, nu este vorba de aritmetică şi caligrafie.

Cu toate acestea plecînd la grădiniță copilul iese de sub tutela adulților şi pentru el începe o nouă tranşă de risc. Merită să vă gîndiți la toate acestea din timp şi să luați măsuri pentru a-i feri pe copii.

Cum să alegeți grădinița? În primul rînd sențelege, este cazul să verificați care din localurile din raza dumneavoastră sînt în zona patogenă şi care în cea activă energetic.

Îmi asum riscul de a prezenta un exemplu de influență a unei anumite „zone" asupra omului: după observațiile mele sectorul cel mai activ energetic din oraşul de pe Neva vine în partea de sud a fortăreței Petropavlovsk. Ironia sorții a făcut să fie în timpurile țariste plasată acolo închisoarea politică. Şi aşa, dacă vi se iveşte prilejul să vizitați ravelinul Alekseevsk fiți atenți la datele din biografiile deținuților. Toți cei care au petrecut în spatele zidurilor mai mult de trei ani au murit nu mai devreme de nouăzeci de ani ca vîrstă. Interesantă coincidență, nu-i aşa?

(Din fericire, cea mai geopatogenă zonă a oraşului se găseşte în Parcul Victoriei din Moscova, nimeni nu trăieşte acolo constant şi nu există mărturii demne de încredere despre sănătatea oamenilor din acest loc.)

Puştiul va trebui să-şi petreacă la grădiniță cam trei ani şi alegerea merită să fie făcută cu responsabilitate. În primul rînd, faceți un tur al instituțiilor din care va trebui să alegeți. Locurile nefaste se văd adesea cu ochiul liber - plante schilave, ofilite, mirosuri neplăcute, pur şi simplu o senzație de antipatie în suflet, toate sînt semne ale zonelor patogene. Pentru o convingere deplină puteți

să trasați harta sectorului pe o foaie de hîrtie mare şi să treceți pe ea o „crăcană".

După ce ați ales grădinița într-un loc benefic vizitați-l, încercați să faceți cunoştință cu viitoarea educatoare a copilaşului. Ascultați-vă percepțiile. Dacă nu vă place noua cunoştință mai bine să nu-i încredințați copilul. Cel mai simplu este să-l luați pe micuț cu dumneavoastră şi să-i priviți reacția. Sensibilitatea copiilor nu este încă diminuată de logică şi de normele culturale. Dacă educatoarea le place înseamnă că totul e în regulă!

Neplăcerile cu grădinița se pot ivi şi după ceva vreme de la prima zi de frecventare. Rețineți: omuleții mint mult mai rar decît adulții. Dacă puştiul se plînge, se sclifoseşte, nu vrea să se ducă cu copii – aveți încredere în el. Mai bine schimbați grădinița sau grupa fără un motiv vizibil decît să mutilați personalitatea propriului copil. În primele luni, pînă ce caracterul relațiilor cu noile cunoştințe nu s-a stabilizat sînt posibile încercările de atac; pînă cînd energetica puştiului nu a învățat încă să reflecte eficient atacurile din afară utilizați un mijloc vechi, de nădejde: acul de siguranță. Este de dorit s-o prindeți astfel încît să nu se arunce în ochi (sub căptuşeală) înăuntrul buzunarului. Cumpărați mai bine cinci bucăți dintr-o dată şi schimbați-le cu rîndul, expunîndu-le pe cele „obosite" pe pervaz sub razele soarelui. În prima săptămînă este preferabil să schimbați acele zilnic, apoi o dată la două zile, apoi la trei şi aşa pînă ce termenul de „lucru" al fiecăruia ajunge de o săptămînă. După aceasta puteți să vă dispensați de protecția suplimentară bazîndu-vă pe experiența acumulată de prichindel într-o măsură suficientă.

Pe lîngă atacurile în linie dreaptă şi nu foarte periculoase ale congenerilor copilul poate fi amenințat de impactul cu entități energetice organizate atît din planul întunecat cît şi din cel luminos. În plus, pe lîngă locurile de plimbare se pot ivi oameni puri interesați direct în utilizarea energeticii accesibile a copiilor. Ce să opuneți unor asemenea forme de atac?

Mijlocul cel mai simplu şi temeinic – să vă adresați pentru susținere structurilor de putere globală. După cum s-a amintit, orice religie este gata de obicei să sprijine un copil nevinovat împotriva căutărilor forțelor întunecate chiar dacă micuțul nu este adeptul ei. În calitate de protector se poate coase pe hăinuță sau cămăşuță o formă de peşte sau se poate lipi (în ultima vreme nu se ştie de ce se păstrează tăcerea asupra faptului că simbolul străvechi al creştinismului este peştele, nu crucea. Crucea este un simbol al suferințelor primite de Fiul Domnului pentru păcatele noastre).

Imaginea unui peştişor mic şi simpatic nu va strica ci va decoara îmbrăcămintea, nu poate fi

pierdută ca o cruciuliță, nimeni nu-l va trage de șnur sau nu-l va cere ca să se joace, jucărica strălucitoare o aplicație nu poate fi înghițită. Chiar dacă sînteți ateu, un om care nu crede din principiu în nimic, cu ce vă poate incomoda un asemenea adaos la îmbrăcămintea copilului?

Aducînd copilul de la grădiniță trebuie să-l dezbrăcați imediat și să-i spălați mîinile și fața. Este util să vă amintiți de rămurica de ienupăr sau pelin pe care ar fi bine s-o agățați lîngă ușa de la intrare (nu uitați să le schimbați în fiecare an iar pe cele vechi să le ardeți!). Dacă în casa dumneavoastră există o pisică sau un cîine urmăriți-le comportamentul. Cînd vor începe să scîncească fără motiv sărind din calea nu se știe cui, să dea din coadă sau dimpotrivă să urle în loc pustiu sînt avertismente reale că în casă a pătruns o entitate energetică oarecare. Pravoslavnicul în fața acestui „loc pustiu" trebuie să-și facă cruce și să spună o rugăciune, „necredinciosul" va trebui să execute în întregime procedura de purificare a încăperii.

După ce copilul dumneavoastră „a zburat din cuib", în prima jumătate de an este de dorit ca de cîteva ori pe lună să verificați amplasarea zonelor patogene și active. Dacă sînt stabile pe locurile lor puteți renunța la verificări.

Deprinderea copilului cu autoapărarea energetică

Am vorbit despre mijloacele de apărare a casei împotriva posibilelor poluări energetice care s-ar putea agăța de micuțul dumneavoastră în speranța utilizării biocîmpului său încă pur, bazîndu-se pe slaba opoziție a copilului. Totuși, sarcina de bază a părinților este să-l învețe pe copil să se apere singur.

La trei, patru și chiar șapte ani este foarte greu să îi explici micuțului omuleț în ce fel se produc atacurile energetice, ce înseamnă „să te acoperi cu un capac de sticlă" sau „să-ți pui o oglindă drept scut", cum să-ți mobilizeze propria energetică pentru apărarea de posibilele atacuri. S-ar părea că situația s-a blocat, părintele ar trebui să-și însoțească urmașul pînă pe la paisprezece ani și să „etaleze un dispozitiv de apărare" dar din fericire asemenea probleme stau numai în fața omului contemporan, dar au fost cunoscute și de strămoșii noștri îndepărtați. Și străbunii au reușit să elaboreze o metodică neobișnuit de simplă, dar cu totul eficientă.

Să vorbim despre „istorioare".Ozeniștii adoră să-l pomenească pe amiralul turc Piri Reis din anul 1513 care, răpit, după ei, de extratereștri, a fost dus în cosmos, a văzut de acolo Pămîntul și pe urmă la întoarcere a realizat o hartă a globului pămîntesc.

Tare aş vrea să cred, dar aruncînd o privire asupra hărții încep să mă roadă îndoieli tulburi: doar nu putea să vadă amiralul de la înălțimile cosmice insulele Țara Regina Maud, ele sînt în Antarctida ascunse de multe mii de ani sub un linţoliu de gheață. Asta pe de-o parte, pe de alta, continentul antarctic este împărțit de amiral în două de o strîmtoare largă a cărei existență n-a fost confirmată de cercetările recente. Înseamnă că extratereştrii n-au putut să-i dea o astfel de hartă: vădit, este o informație falsă! Nici măcar nu li se poate atribui „omuleților verzi" o intenție rea; aceste informații nu prezintă nici o valoare practică pînă în ziua de azi (numai una ştiințifică).

Se naşte o concluzie elementară: amiralul n-a zburat nicăieri, toate acestea sînt fantezii. Dar harta alcătuită prin metode mult mai prozeice, cu erori cu totul scuzabile pentru acele vremuri, a fost asezonată cu istorioara despre răpire pentru o mai mare autenticitate.

Povestioare mai tîrzii se pot întîlni deja la Vladimir Dal'.

„Mergea țăranul cu căruța şi calul s-a oprit de-o dată fără să se mai mişte din loc! Nu era nimic de făcut! Se uită el, iar în căruță stătea un om. Țăranul îl întrebă : „Cine şi de unde eşti?" Acela tăcea. Se uită țăranul iar în loc de picioare avea acela copite! „Păi tu eşti dracul! " a exclamat țăranul. La acestea omul s-a pus pe rîs şi a dispărut. De îndată şi calul s-a pornit trăgînd căruța de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

„Mergea țăranul şi dintr-o dată văzu că-i vine în întîmpinare o huidumă. Aici calul s-a ridicat în două picioare ca înțepat şi, nici înainte, nici înapoi. Iar huiduma spuse: „Vrei o bomboană?" şi-i întinse mîna. A luat țăranul bomboana şi a desfăcut hîrtiuța: înăuntru era căcat (nu poți exclude cuvintele dintr-un cîntec, în creația orală rusească cadourile diavolului s-au dovedit întotdeauna a fi excremente de om)! Huiduma s-a pus pe rîs, țăranul s-a uitat şi i-a văzut coarnele! Aici huiduma a dispărut şi calul a pornit-o imediat din loc".

„Mergea băiețelul pe stradă şi văzu deodată o sanie (troikă) arătoasă, cu cai şi din ea îi făcea cu mîna un negustor lat în umeri: „Vino cu mine îți dau o masă gustoasă şi te duc acasă". Se urcă băiețelul în sanie şi iată-l în odaie cu o masă plină de mîncăruri înaintea lui. Mîncă băiețelul, a băut şi se pomeni iar în stradă. Vine acasă şi vede că părinții lui, în chip de ne-nțeles, deveniseră nişte zdrențăroşi bătrîni, pe el nu-l recunoşteau şi-i spuneau că fiul lor a dispărut cu douăzeci de ani în urmă şi nimeni nu-l mai văzuse".

Dar iată cîteva mai actuale:

„Doi oameni se întorceau cu „moskviciul" de la casa de vacanță şi deodată maşina s-a oprit şi n-a

mai putut fi pornită nicicum. Au văzut atunci pe drum un bărbat cu statură uriaşă, acoperit de blană, cu un cap deformă ciudată şi cu mîinile atîrnînd mai jos de genunchi. „Dar ăsta-i «omul zăpezilor»! a exclamat unul din ei. Auzind glas omenesc bărbatul a cotit-o şi s-a afundat în pădure iar maşina a început să funcţioneze şi ei au plecat mai departe.

„Soţii Sergheev înaintau pe şosea în lungul căii ferate cînd peste maşină a căzut o lumină puternică, maşina s-a oprit brusc şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. În acelaşi timp pe calea ferată s-a oprit un tren electric. Femeia s-a uitat pe fereastră şi a văzut nu mult deasupra în aer un disc întunecat radiind o lumină stinsă. După cîtva timp OZN-ul a zburat, automobilul şi-a reluat funcţionarea şi trenul a plecat liniştit mai departe".

Nu are rost să continuăm: cu astfel de povestioare sînt astăzi pline ziarele.

Istorioarele reunesc patru indici de bază: în ele nu se petrece nimic îngrozitor, nimeni nu moare, nimeni nu este supus torturii, eroii principali rămîn întotdeauna întregi şi nevătămaţi. Povestioarele nu-l sperie pe copil! Totuşi, evenimentele ce se petrec în ele sînt neplăcute – nu tragice, nu înfricoşătoare, dar neplăcute. Evenimentele descrise sînt absolut incredibile, ele nu se pot petrece în viaţă în nici un fel de condiţii. Şi, în sfîrşit, conţinutul istorioarelor este simplu şi pe-nţeles, ele sînt elementare şi accesibile.

Existenţa povestioarelor în decursul a cel puţin jumătate de mileniu poate fi considerată ca un argument cu greutate ce demonstrează utilitatea unui astfel de instrument pentru educarea copiilor de vîrstă preşcolară. Principalul constă în comoditatea întrebuinţării: ele trebuie povestite pur şi simplu. Ascultînd cîteva astfel de istorii copilul primeşte cea mai necesară informaţie: el află că în viaţă se poate întîmpla orice; că nu merită să se sperie de fapte neaşteptate dar trebuie să fie pregătit pentru lucruri neplăcute; că oricum mai devreme sau mai tîrziu se termină totul cu bine. În realitate, un copil prelucrat cu „snoave" nu intră în panică într-o împrejurare necunoscută, ci manifestă o vigilenţă asumată prin care îşi comută organismul şi cîmpul energetic dacă nu pe apărare măcar pe predispoziţia de respingere a atacului.

Nu are nici un rost ca puştiul să fie iniţiat în toate detaliile funcţionării biocîmpului sau în particularităţile construirii comunităţii sociale, îi este de-ajuns să ştie principalul: nu fi încrezător în oamenii şi obiectele necunoscute!

Nu mă pot abţine să nu repovestesc o snoavă auzită într-o grupă pregătitoare de la grădiniţă.

„Se juca un băieţel în nisip şi deodată se apropie de el un nene mare şi-i spune: „Vino cu mine, tatăl tău m-a rugat să te duc acasă cu o maşină mare, frumoasă". Băieţelul s-a bucurat că va fi plimbat cu

maşina şi s-a dus cu nenea dar s-a uitat şi a văzut că din altă parte se apropie de locul de joacă mama şi tata. Atunci băieţelul s-a speriat a început să-l muşte pe nene de mîini şi să ţipe: „Nu te cunosc!" Toţi trecătorii au început să se oprească şi să întrebe: „Încotro îl tîrîţi pe băieţelul acesta necunoscut?" Nenea s-a speriat, l-a lăsat pe băieţel, s-a prefăcut într-un şobolan mare şi negru şi a fugit în subsol".

Trebuie să recunoaşteţi, este cel mai autentic mod de a-l instrui cum să se comporte în cazul tentativei de răpire.

Locuri de plimbare

Acum puştiul dumneavoastră este ca un om mare, pleacă dimineaţa de-acasă şi se duce la „servici" – acumulează cunoştinţe şi experienţă pentru viaţa viitoare, învaţă să facă relaţii, să contacteze şi să se împrietenească. Fireşte are „zile de odihnă" cînd rămîne cu dumneavoastră, părinţii lui, şi merge cu dumneavoastră la plimbare. Acum nu se mai urcă în cărucior, nu vă ţine de mînă ci are pornirea s-o ia razna la fugă, să aleagă direcţia de deplasare, să umble prin tufişuri sau printre copaci. Apare spontan întrebarea – care locuri sînt nocive pentru a te găsi în ele şi care benefice?

Între locurile purtătoare de energie negativă se numără gropile de gunoi, cimitirul; albiile uscate ale

rîurilor şi pîrîurilor, plopiştea – ele absorb energia. Alegerea rutei plimbărilor ar fi bine să ocolească astfel de sectoare... dacă n-ar fi cîţiva „dar".

Prichindelul în creştere cunoaşte lumea şi aflarea locurilor ce poartă o energie „rea" este tot atît de necesară ca şi informaţia despre existenţa „oamenilor răi". Este mai bine să-l ţineţi departe de gropile de gunoi – întîi din considerente de securitate fizică (mai simplu vorbind ca să nu cadă, să nu se lovească) dar o vizită la cimitir nu strică. Nu este de dorit să intraţi imediat pe teritoriul lui – mai bine să fiţi prin apropiere fără să vă concentraţi atenţia în mod special asupra mormintelor din vecinătate dar urmărind comportamentul micuţului. Dacă bondocul amuţeşte, întoarce capul încercînd să înţeleagă de unde vine spre el o senzaţie stranie, trebuie să-i explicaţi pe scurt că alături este un loc unde odihnesc oamenii ce şi-au trăit toată viaţa pînă la sfîrşit şi să-l duceţi undeva mai departe. Dacă influenţa cimitirului nu este resimţită de copil îl puteţi atunci plimba pe la margine, numai să nu vă adînciţi! Ţineţi-vă la hotarul locului înfrînînd poznirile de veselie ale copilului.

Reţineţi, în zona cimitirului energetica este crescută şi micul om poate să nu înţeleagă că ea este destinată pentru fiinţele ce trăiesc în lumea noastră fiind chiar dăunătoare (apropo, energetica mărită a cimitirelor îi atrage foarte des pe adepţii „tărîmului

întunecat", acolo rămîn să locuiască mulți dintre oamenii fără casă ca și animalele fără stăpîn). Dați un exemplu personal de bună comportare terminînd brusc cu glumele la intrarea în cimitir, calmați pornirile copilului dumneavoastră. Copilașul va înțelege destul de repede că cimitirul nu este locul cel mai potrivit și va începe să respingă energia specifică unor astfel de locuri.

Nu-i duceți pe copii la cimitir pînă nu v-ați convins că au început să reacționeze adecvat la aura proprie unor astfel de locuri! Dacă în viața dumneavoastră s-a întîmplat o nenorocire nu-i implicați pe copii pînă nu vor fi pregătiți s-o primească. Din păcate mormintele celor apropiați sînt o parte de neînlăturat a vieții noastre și trebuie să le formați o atitudine corectă față de situație.

Plopiștea și văile uscate sînt locuri binecunoscute ca fiind vampiri. Dar o asemenea celebritate proastă încă nu înseamnă că trebuie să fugiți de ele ca dracul de tămîie.

Copilul dumneavoastră are deja două straturi energetice în întregime și temeinic formate, se constituie și al treilea, și este îndeajuns de bine protejat de atacurile energoinformaționale mărunte care se produc în viață. Dar cercul de cunoscuți și locurile prin care se găsește au crescut ca număr, energetica suportă influențe exterioare se murdărește, aura nu mai strălucește cu albeața inițială

despre care se spune: „Curată ca un prunc nounăscut".

Natura cu diversitatea ei are o dragoste egală și față de ființele „întunecate" și față de cele „luminoase" și a prevăzut un antidot pentru fiecare nenorocire: aflîndu-vă alături de plantele-vampir sau nimerind într-un loc ce soarbe energia vă pierdeți întîi stratul superficial, cel mai poluat al biocîmpului! Stratul de suprafață al învelișului energetic este în același timp și „de lucru", o parte aflată în permanentă regenerare a „coconului" energetic. O pierdere parțială de energie este prevăzută în ciclu vital, este absolut inofensivă dar permite totodată însănătoșirea aurei îndepărtarea părții nocive. Exemplul cel mai viu și la-ndemînă poate fi simbioza dintre noi și cele mai banale lipitori de baltă numită pompos „medicinală". Sugînd o parte din sîngele și murdăria (stricăciunea) adunate în locurile tumorilor sau infecțiilor prin aceasta contribuie la însănătoșirea generală a organismului.

Dacă pe copil îl tentează să se plimbe pe sub plopi sau în albia unui rîuleț secat nu trebuie să-l împiedicați – se prea poate să fie atras instinctiv ca să-și curețe murdăria. Este necesar să urmăriți numai ca prichindelul dumneavoastră să nu se joace prea des prin aceste locuri, depășind timpul și măsura.

Sportul şi yoga

Foarte des, la vîrsta preşcolară, copilaşii nimeresc în mrejele antrenorilor de sport. Nu, autorul nu are nimic împotriva educației fizice dar orice lucru este util organismului numai pînă cînd produce plăcere. De îndată ce în loc de bucurie apar graficele antrenamentelor, dietele, lucrul pentru rezultat, puteți să vă luați gîndul de la utilitatea sportului. Pînă şi celor mai norocoşi reprezentanți marele sport le lasă moştenire nu atît medalii cît fracturi, luxații, întinderi, sterilitate şi alte asemenea „satisfacții"nemaivorbind de rezervele de energie cheltuite în zadar.

Pînă şi sarcinile fizice medii sînt departe de a fi inofensive – statistica lipsită de părtinire ne arată că oamenii care fac sport trăiesc cu patru-cinci ani mai puțin decît cei care se ocupă de munca intelectuală. Aşa încît dacă la bătrînețe veți începe să căutați cu ce să vă ocupați timpul – scrierea memoriilor pentru urmaşi sau alergatul pentru păstrarea sănătății, aveți în vedere că longevitatea va fi asigurată tocmai de prima variantă şi nu de a doua. La urma urmelor Homo sapiens înseamnă „omul rațional", nu „muscular".

Pentru a nu enumera fiecare pervertire în mod separat voi semnala un simptom general, ce caracterizează obiceiurile nefaste pentru sănătate: sînt

obiect de reclamă zgomotoasă şi frecventă, asimilate cu panaceul tuturor bolilor, bătrîneții, singurătății şi mai au puțin şi devin drumul către nemurire, deşi în cea mai mare parte se dovedesc a fi întocmai invers.

Să luăm drept exemplu yoga, de care nu mai sugarii nu au auzit. Acest sistem de autotortură este adesea pomenit în calitate de cale dură dar temeinică pentru însănătoşirea organismului. Doar că se uită a se aminti că urmînd-o omul de obicei nu mai atinge nici vîrsta mijlocie: să zicem Vivekananda al cărui nume a fost auzit de oricine, măcar în treacăt, a murit la treizeci şi nouă de ani, Shankara la treizeci şi doi de ani şi numai marele Rama-Krishna a reuşit să o ducă pînă la cincizeci. Iar avînd în vedere patima sinceră a orientalilor de a exagera s-ar putea ca cifrele de mai sus să fie puțin cam exagerate.

După cum mărturisea un cunoscut yoghin rus, laureat al cărții recordurilor Guinness, Aleksandr Potapov: „Ei (yoghinii) pot totul sau aproape totul, dar uite că nu trăiesc mult".

Simplificînd mult situația, voi spune că omului îi este atribuită pentru toată viața o rezervă strict determinată de energie şi de îndată ce ea a fost consumată – prezența pe această parte a existenței se termină. Longevitatea poate fi conferită numai de o soartă liniştită fără acte eroice şi eforturi excesive, refuzul dietelor şi acțiuni criminale pentru eliminarea zgurei, dar totodată abținerea de la excesul

alimentar şi medicaţia nejustificată. Doar că nu trebuie să cădeţi în extrema cealaltă şi să vă transformaţi viaţa într-o continuă odihnă, pe divan, în faţa televizorului : încetarea schimbului energetic cu lumea înconjurătoare duce la acumularea în biocîmp a informaţieie negative şi omoară organismul.

Prevăd reacţii de protest ce converg spre citatul bine cunoscut: „...Mai bine să te saturi o dată cu sînge cald, decît să mănînci toată viaţa mortăciuni".

Poftim, vă rog! Mutilaţi-vă şi congelaţi-vă pe înălţimi de neatins, ucideţi-vă cu metoda Hata sau înecaţi-vă în copcă numai nu susţineţi că acesta este drumul către sănătate! Dacă pentru dumneavoastră este mai important să trăiţi un an dar plin de emoţii tari decît zece ani în linişte este alegerea dumneavoastră, nu este cazul să-i trageţi după dumneavoastră şi pe alţii cu atît mai puţin prin intermediul înşelătoriei. Cineva vrea să moară spectaculos, însă altcineva vrea să-şi vadă strănepoţii şi stră-strănepoţii. Fiecare cu destinul lui.

De la şapte la paisprezece ani

Şcoala: măsuri de apărare pasive şi active

După apariţia celui de-al treilea strat energetic în fapt copilul se compară cu adulţii după aptitudinile intelectuale – da, chiar se compară. Dacă ne pare ca şi înainte copil fără minte se explică prin insuficienţa cunoştinţelor, experienţei dar nicidecum prin insuficienţa dezvoltate a cîmpului energoinformaţional sau a minţii. După cum spunea Confucius: „Multa cunoaştere nu adaugă înţelepciunii".

Acum copilul nu va mai pieri în condiţii dificile. Mai mult decît atît foarte mulţi copii după apariţia

celui de al treilea strat energetic se simt în asemenea măsură încît părăsesc casele sau familiile proaste şi se îndreaptă către o viață independentă. Şi supraviețuiesc, deşi nu este de dorit pentru nimeni o astfel de soartă.

În fond nu arareori copiii pleacă în căutarea aventurilor după ce au văzut destule filme, sau sub impresia unei cărți captivante. Apoi sînt prinşi la celălalt capăt al țării şi returnați părinților neconsolați.

Prea multă încredere în sine şi independență au nu rare ori urmări nefaste şi copilul, crezîndu-se un om deştept şi experimentat îşi pierde vigilența proprie unui copil corect educat şi devine jertfa „magului întunecat". „Înțeleptul" de nouă-zece ani la întîlnirea cu un om necunoscut nu-şi mai declanşează „poziția de apărare", nu-şi mai încarcă biocîmpul pentru respingerea atacului extern. De ce să te temi de un bătrîn cerşetor inofensiv sau de o bătrînică obosită? Şi chiar o astfel de „inofensivă" bătrînă poate să aibă nevoie de energie vitală sau chiar şi cîmpul informațional (o slăbiciune neaşteptată, pierderea cunoştinței, coma – şi ghiceşte după aceea de unde a apărut, să zicem, diabetul dacă nimeni din familie nu a fost vreodată bolnav de aşa ceva).

Apărarea împortiva unor astfel de atacuri spontane trebuie prevăzută pe două direcții: pasivă şi

activă. Aplicarea măsurilor pasive de apărare se complică în mod considerabil de intelectul deja format al copilului. De acum nu-şi va mai pune ascultător hăinuța cu peştişorul cusut cu dragoste sau nu va mai permite să i se prindă de căptuşeală un ac de siguranță, de acum va începe să declare că desenul ăsta este „pentru fete" sau că „aşa ceva nu se mai poartă astăzi".

Explicația directă, ce şi pentu ce este nu duce la nimic; imediat vor începe experimentele „aşa va fi de ajutor, aşa nu", „cu asta nu mi-e frică să merg la cimitir, cu asta mi-e cam urît". Să acționați trebuie sub acoperire (să-i coaseți o iconiță sfințită sub căptuşeala hainei să-i picurați pe poala cămăşii sau pe tivul pantalonilor o picătură de ceară dintr-o lumînare de biserică) ca şi deschis găsind actelor dumneavoastră o explicație sănătoasă: piatra zodiacală, protectoare, s-o montați într-un breloc pentru chei de exemplu; cumpărîndu-i o scurtă modernă să o alegeți în aşa fel încît imprimeul să cadă în cruce. Dîndu-i copilului un ac de siguranță spuneți-i că îi va fi de folos dacă îşi va rupe ceva. Acul, după o săptămînă-două, se va „murdări", efectul lui va înceta într-un schimb energetic normal, dar dacă într-una din zile copilul va trebui să iasă din casă obosit sau slăbit după boală – acul va fi uşor de înlocuit repede şi inobservabil cu unul „proaspăt". Aplicarea altor măsuri de securitate pasivă după

şapte ani este prea puţin eficientă, întrucît din punct de vedere magic omul s-a maturizat şi Biserica nu mai activează pentru apărarea „unuia din afară", totuşi prin atributele credinţei, obiectele sfinţite acţionează în mai mare măsură opresiv asupra structurilor energetice străine şi acelea preferă oricum să se ferească de astfel de elemente.

Elementul activ al apărării se reduce la dispoziţia copilului pentru o apărare fermă (hotărîtă). O minte dezvoltată ca a unui copil refuză enunţurile directe şi timpul snoavelor pleacă în trecut, în schimbul lor vin poveştile. Probabil că fiecare a auzit la şcoală despre domeniul creaţiei populare dar despre instrucţia de tip comun pe care o au ca funcţie poveştile, nu se vorbeşte, de ce oare? Tocmai din ele îşi lua omul în proces de maturizare deprinderile comportamentului de bun-simţ (civilizat): „întîi încălzeşte baia, aşează masa şi abia pe urmă pune întrebările", afla că nimic nu se obţine simplu şi pe degeaba: „Şapte perechi de cizme de fier a tocit, şapte pîini de fier a mestecat"; primea încredinţarea că orice duşman, chiar şi cel nemuritor poate fi învins: „În răţuşcă e un ou, în ou - un ac, iar în vîrful acelui ac – moartea Scheletului Nemuritor".

Basmele te învaţă fără insistenţe că şi celei mai urîte Mume a Pădurii trebuie să i te adresezi cu „bunicuţo" şi atunci în loc de închisoarea Scheletului Nemuritor poţi conta pe o plapumă caldă şi mai

primeşti dimineaţa şi ghemul călăuzitor (dar dacă te păcăleşte, atunci poţi să o pui pe şmechera babă pe lopată şi-în cuptor cu ea); că forţa întunecată se poate preface în orice, poate înşela, vicleni, poate să se dea drept bună şi folositoare; că în întîmpinarea Răului trebuie să ieşi întotdeauna cu sabie şi suliţă şi atunci vei învinge.

Basmele nu sînt doar considerabil mai comlexe şi mai rafinate dar trezesc empatizarea, puştiul se imaginează Ilia Murameţ ieşind la luptă cu Spurcatul, probează în minte platoşa şi retează capetele cu un paloş greu. Dacă vă amintiţi în ce mod se realizează tehnica apărării „geam" veţi înţelege imediat toată eficienţa unui asemenea exerciţiu de imaginaţie.

Acum dacă bătrînelul ieşit în cale i se va părea copilului straniu memoria îi va sufla fără întîrziere despre Scheletul Nemuritor, iar imaginaţia îi va îmbrăca platoşa şi-i va pune în mînă arma: cîmpul energetic se va restructura în forma corespunzătoare şi orice mag întunecat, îmi permit să vă asigur îl va lăsa în pace şi va pleca să caute o pradă mai uşoară.

Repet încă o dată: să-i provoci un rău cu adevărat unui om normal, sănătos poate numai un mag puternic cu o înaltă calificare şi numai în cazul unei acţiuni dirijate. În practica mea aşa ceva nu s-a întîmplat încă. Cîteodată numai, fac pozne nişte neofiţi ce-şi închipuie că sînt Suveranii Răului dar şi aceia îşi fac mai mult rău lor înşişi.

Un caz aproape anecdotic s-a petrecut cu un băiat de şaisprezece ani care a reuşit să realizeze o formulă destul de inofensivă (putea să fie şi mai rău) pentru îndeplinirea dorinţelor. În principiu, magul proaspăt făcut ştia că în calitate de poruncă se va percepe fiecare gînd, dar i s-a părut plictisitor să înceapă activitatea vrăjitorească cu disciplina gîndirii. Dimineaţa după un experiment reuşit băiatul s-a speriat în drum spre şcoală că va aluneca pe scară şi în consecinţă a numărat cu şezutul toate treptele. În cursul zilei la întîlnirea cu o fată a început să se teamă că va face un pîrţ şi a petrecut cîteva ore în mijlocul unui nor de miasme. Pînă acasă l-au muşcat de şase(!) ori cîinii iar mai tîrziu spre seară, în propria cameră i s-a părut că vede ceva cu totul straniu într-un colţ întunecos şi de acolo brusc s-a ivit aşa ceva încît băiatul şi-a petrecut noaptea pe treptele catedralei Nikalski iar în dimineaţa următoare s-a botezat în ritul pravoslavnic. Anume din astfel de tineri convinşi de existenţa reală a forţelor întunecate se nasc creştinii autentici fervenţi – ei nu scapă nici o slujbă şi nu uită niciodată să se spovedească.

Să ne întoarcem la poveşti. Cunoaşterea lor trebuie să înceapă obligatoriu cu cele populare, nu cu cele culte! Poveştile populare sînt făcute anume pentru copilul ce creşte prin părţile noastre între cîmpiile şi pădurile noastre, lîngă rîurile şi lacurile noastre. Duhurile pădurilor şi ale apelor, Muma Pădurii în bordeiul pe ghiară de găină – sînt simboluri ale lumii înconjurătoare, sufletele naturii personalizate (reînsufleţite). Principiile exacte ale influenţei subiectelor din poveşti asupra conştiinţei încă nu sînt foarte clare dar nimeni nu mai contestă că anume în ele se păstrează chintesenţa conştiinţei fiecărui popor! Pericolele şi succesul, înfrîngerile şi victoriile – totul este în ele echilibrat astfel încît să se obţină efectul maxim. Nici unul dintre autori nu a reuşit vreodată aşa ceva şi nici nu va reuşi.

Vi se poate părea că în atitudinea mea faţă de creaţiile folclorice simpluţe există o exagerare dar gîndiţi-vă singuri – strămoşii noştri au trăit în această lume cu toate zonele ei energetic active şi patogene mii de ani, iar sute de ani s-au împotrivit adepţilor ştiinţei întunecate – care în vechime erau de departe mai mulţi, deoarece acum majoritatea covîrşitoare a potenţialilor vrăjitori se realizează în ştiinţă sau medicină – şi cu toate acestea au crescut şi s-au dezvoltat nu mai puţin reuşit! Un rol foarte mare în victoria asupra forţelor întunecate îi aparţine ştiinţei de a le instrui pe generaţiile în creştere repede şi calitativ, furnizînd cunoştinţele în parte voalat, în parte simplificat, în parte sub formă de joacă. Cînd la şcoală în locul tocitului prostesc va fi înlocuit cu ortografia sau istoriile vesele despre geometria neeuclidiană (şi chiar aşa va fi!),

programa gimnazială va putea fi comasată în cam trei ani, iar nivelul de cunoştinţe se va ridica de cîteva ori.

Basmele culte fiind destul de inofensive trebuie citite copilului după cele populare cînd puştiul a asimilat vreo douăzeci-treizeci de istorii „de-ale sale", ulterior ele pot fi citite alternativ.

Creaţiile realizate de genii ca Astrid Lindgren sau Alan Aleksander Milne sînt o pregătire pentru viitorul nou, comun al omenirii, ele sînt pătrunse de bunătate şi iubire pentru orice de pe lume. Majoritatea producţiilor literaturii contemporane promovează o deschidere sinceră spre o lume lipsită de primejdii, luminoasă, iar basmele ruseşti – abilitatea de a te apăra. Reunindu-le îl pregătiţi pe copil pentru o viaţă complexă dar departe de a fi mereu mortal de primejdioasă. Poveştile populare ale altor comunităţi umane sînt prevăzute pentru cu totul alte condiţii de existenţă! Este alt univers! În nici un caz nu trebuie date copiilor noştri pînă la vîrsta de doisprezece-paisprezece ani! Alcătuite de populaţii pentru alte regiuni ale Pămîntului ele pot deforma regulile obligatorii pentru o supravieţuire firească, normele de comportament. Exemplu: noi îl avem pe Ionică cel prost, al treilea fiu, în Asia de Mijloc eroul principal este al nouălea fiu (surorile nu se numără). Aşa, încetul cu încetul se formează părerea despre numărul optim de copii într-o familie! Pentru noi

eroul principal al poveştilor este un fiu de ţăran, în Europa – cizmar sau croitoraş, în răsărit – negustor sau vagabond, în Japonia – pescar. Iar aceasta este o ordine a priorităţii ca importanţă a unei meserii sau alteia! Despre poveştile celor „O mie şi una de nopţi" este în genere mai bine să păstrăm tăcerea – citindu-le şi adulţii roşesc uneori. Pînă şi atitudinea faţă de natură se poate modifica fix pe dos şi „fricosul suriu" (cenuşiu) al nostru în percepţia africană despre lume este cel mai viclean (cutezător) dintre animale!

Fiecare popor îşi aşează în copii propriile valori şi norme: amestecînd metode diferite de educaţie în perioada formării personalităţii riscaţi să obţineţi un rezultat în întregime negativ.

În decursul ultimilor şapte ani de copilărie puştiul acumulează repede informaţia o repartizează în creierul său pe sertare, mape şi rafturi, asimilează, pune în funcţiune – şi aminteşte tot mai mult prin gîndire de un om adult, raţional. Trei-patru ani şi poveştile ca mijloc de formare rămîn în urmă. Acum ele sînt nimic altceva decît producţiile artistice care pot fi interesante sau nu prea, cît despre pericolele cîmpului energetic i se poate vorbi copilului direct şi fără echivoc. În această perioadă important este nu doar să-l înveţi pe copil să-şi păstreze propria energetică dar şi să-l previi asupra autostăpînirii în situaţiile complicate, să-l înveţi să se abţină de la

atacuri în relațiile cu cei din jur, indiferent de atitudinea față de interlocutori.

Schimbările ce se petrec în corp şi conştiință la apariția ultimului, celui de al patrulea strat al cîmpului energetic sînt legate nu de modificările intelectului ci de adăugarea la el a unor interese naturale de neocolit o dată cu începutul maturizării sexuale. Pe la paisprezece ani cu copilul dumneavoastră se poate vorbi de la egal la egal, să-i expuneți temerile dumneavoastră sau pretențiile comportamentale. Cînd copilul înțelege că este considerat un om întreg, normal nu mai are de ce să se autoconfirme în proprii ochi şi nu mai face o cantitate enormă de prostii şi greşeli care îi sperie într-atît sau îi şochează pe mulți tați şi mame.

De s-ar fi născut copilaşul dumneavoastră în antichitate sau în Evul Mediu, fiul dumneavoastră ar fi fost considerat deja un ostaş iar fiica numai bună de măritat (dacă n-ar fi fost deja nevasta cuiva). În Grecia Antică copii de paisprezece ani stăteau umăr la umăr cu tații şi bunicii în aceeaşi falangă, în Rusia aşteptau vrăjmaşii pe cîmpul de luptă iar congenerele lor conduceau gospodăria şi aşteptau să devină mame. Kneazul Aleksandr la şaisprezece ani a devenit cneaz de Novgorod iar patru ani mai tîrziu şi-a cîştigat numele de Nevski şi renumele de apărător al credinței pravoslavnice.

A trecut multă vreme de atunci şi treptat volumul de cunoştințe indispensabil omului pentru viața cea

de toate zilele a crescut în aşa măsură încît asimilarea lor se face nu numai pînă la maturizarea deplină dar şi mult după asta. Paradoxul civilizației industriale este că omul poate avea deja propriii copii dar el este considerat tot copil. O asemenea ruptură între starea cîmpului energo-informațional şi comportamentul impus din afară nu a putut să nu ducă la îmbolnăviri periculoase ale mediului social şi aceste afecțiuni au apărut...

Spre profundul meu regret magii, fermecătorii şi vrăjitorii, atacurile conştiente (premeditate) şi neintenționate nu sînt pe departe singurele pericole ce-l amenință pe copil în fața porților lumii adulte. Găsindu-şi o portiță în apărarea trainică a societății, forțele întunecate au învățat să se unească şi să atace. Armele contemporane create de ele sînt capabile să sfărîme cea mai trainică apărare energetică şi să distrugă complet o personalitate umană. Arma se numeşte: sectarismul.

Sectele – structuri energetice cu energetică negativă

Pentru a înțelege esența unor astfel de formațiuni trebuie să ne întoarcem la înțelesul de „Biserică".

Orice religie, după cum am amintit, este o entitate energetică puternică născută din unirea

deliberată a biocîmpurilor umane pentru apărarea împotriva influențelor energetice şi naturale nefaste. Biserica îşi îndeplineşte cu onestitate datoria de secole: ce cataclisme naturale au reuşit să evite strădaniile ei n-o să aflăm niciodată, dar în lupta cu ceea ce astăzi se obişnuieşte a fi numit stres, succesele se văd cu ochiul liber. Biserica le dăruieşte oamenilor liniştea în fața eternității prin promisiunea vieții veşnice; ea îndepărtează chinurile conştiinței izbăvind de păcate; ea conferă încredere în propriile forțe primind spovedania sau criticînd faptele credincioşilor. Trăinicia Bisericii este o garanție specifică a existenței sociale şi împreună cu ea a viitorului copiilor şi nepoților noştri, ea este ca o ancoră în felul ei, ca un trunchi de stejar ale cărui ramuri pot să se legene oricît în vînt dar baza rămîne oricum neclătinată de mii de ani.

Societatea se-ntîmplă să fie supusă modei, ea este aruncată dintr-o parte în cealaltă, de la inactivitatea generală în anticamera sfîrşitului lumii (pe care Patriarhul a trebuit să-l dezmintă personal) la munca în continuu, de la revoluția sexuală la apatia totală. Astăzi Papa de la Roma trebuie să protesteze împotriva predării deprinderilor (orelor) sexuale în şcoli şi a largii utilizări a mijloacelor anticoncepționale, în vreme ce cu cinci sute de ani în urmă Papa Pius a fost nevoit să dea o celebră bulă despre necesitatea ca femeia să se mişte la aşternut!

Ce-s pentru Biserică cinci sute de ani? O clipă. Pe ea n-o tulbură interesele imediate, ea este neschimbată, ea stă mereu de strajă intereselor oamenilor, nu ale statului, nu ale societății ci ale oamenilor.

Arhiviştii spanioli au dat peste protocoalele celebrei şi înfricoşătoarei inchiziții din acele locuri. După mărturiile lor într-o sută de ani de activitate inchizitorii au urmărit cîteva zeci de mii de învinuiri de vrăjitorie. Concluzia: aproape o mie de oameni sînt declarați vinovați, peste trei sute torturați. Cazne în timpul anchetei au suferit mai mult de... două sute din suspecți! Asta pentru cazul celor mai „cumplite" treburi ale creştinismului din acele timpuri cînd fără ezitare se mergea la spînzurătoare pentru furtul unei găini.

Biserica se comportă ca o entitate autonomă, rațională conştientă de nemurirea, veşnicia ei. Strămoşii şi moşii enoriaşilor actuali au venit la ea şi tot aşa vor veni nepoții şi strănepoții, alimentîndu-i existența şi puterea. Religia se ocupă de oameni şi binele lor pentru că ei sînt baza ei însăşi.

Esența sectelor este contrară: ele sînt formațiuni locale, în majoritate concentrate asupra „liderului întunecat" cel mai adesea un om şi departe de a fi întotdeauna un vrăjitor. Importanță au numai e-nergetica proprie a „liderului", puterea lui şi apartenența la forțele Răului. Cu dispariția (de obicei – moartea) „liderului" această entitate energetică se

năruie. O asemenea formațiune cu puterea de a stăpîni conștiința umană, ea este conștientă de vremelnicia existenței ei și de aceea tinde să „înfulece" fără să-i pese de urmări. Soarta oamenilor ce au nimerit în sfera ei de influență este una sigură și de neinvidiat: scutul energetic se rupe, componenta enego-informațională este „suptă", după care rămîne o „coajă uscată" cu psihicul frînt și sufletul distrus, care adesea nu se aruncă ci se utilizează mai departe ca nutriment permanent – nouă energetică ce se naște în ea fiind înghițită constant de formațiune.

Din păcate pînă și după moartea unei asemenea entități monstruoase victimele ei nu reușesc să-și revină, sînt iremediabil pierdute pentru ele însele și societate.

Trebuie să amintesc despre încă un fel de sectă, secta fără nucleu. Asemenea formațiuni noi nu numai că apar dar și atrag în sfera lor de influență un anumit număr de oameni. Totuși prin absența „liderului întunecat" asemenea structuri se descompun în decurs de cîțiva ani fără să aducă daune vizibile prin efectele lor. Astfel de lucruri dovedesc că sectele nu apar conform voinței unor personalități izolate. Mai degrabă chiar structurile energetice negative îi folosesc în calitate de „purtători" pe oamenii apropiați ca stare bio-informațională.

Nu există structuri energetice locale cu energetică pozitivă!

O completare cu totul firească la distrugerea spirituală este și jaful material: „liderul întunecat" doar un om fiind și împătimit după bogăție, pentru ea este oricînd gata să-și lase adepții „la sapă de lemn".

Aproape întotdeauna părinții copiilor nimeriți (ajunși) într-o sectă sînt consternați: cum a fost posibil să se întîmple așa ceva? De ce odorul mult iubit își părăsește confortabila casă și pleacă undeva într-un subsol friguros și plin de sărăcie, începe să-și numească mama și tatăl „demoni", refuză să se vadă cu ei iar dacă vine acasă o face numai pentru a înșfăca ceva?

Tehnica racolării este simplă și dusă la perfecțiune. Tăișul vînătorii este îndreptat în mod concret asupra copiilor de treisprezece-paisprezece ani și se bazează anume pe contradicțiile dintre energetica „adultă" și poziția „copilului" în familie și societate, ca și pe banalitatea și plictisul relațiilor dintr-o familie obișnuită.

Întîi de toate în sectă omul este întîmpinat de *iubire*. De fiecare dată cînd intrați în încăperea în care au loc ședințele sectei sînteți întîmpinat cu o bucurie sinceră, sînteți luat pe după gît, îmbrățișat, sărutat. Senzația interioară la o asemenea întîlnire este asemenea unei ușoare beții. Dacă adolescentul s-a obișnuit cu faptul că venind acasă primul lucru pe care îl aude este: „Pe unde umbli atîta vreme?"; al

doilea: „Scoate-ți ghetele!", iar al treilea: „Iar ți-ai murdărit blugii!" atunci prin simplul contrast dintre „uscăciunea" de acasă şi iubirea de la sectă aceasta îl poate face pe copil adeptul ei convins.

După aceea greutatea acțiunii se deplasează pe susținerea infantilismului format de şcoală şi părinți. Cum s-a mai spus după treisprezece – paisprezece ani adolescentul este gata în interiorul lui să înceapă o viață independentă dar este în mod artificial menținut în copilărie de dragul de a primi o educație la gabarit total. La cincisprezece ani totul se inversează: adolescentul a învățat să trăiască de-a-gata, s-a obişnuit cu faptul că se hotărăşte pentru el, că i se indică unde să meargă, ce să facă, ce să învețe iar el doar îndeplineşte mai mult sau mai puțin directivele şi trăieşte spre plăcerea lui fără să se gîndească la ziua de mîine.

Deodată şcoala se încheie, calea bătută a existenței se întrerupe şi trebuie să se agite cumva într-o lume necunoscută, să-şi aleagă drumul, să meargă la studii sau la servici, unde să se ducă, cum să-şi dovedească necesitatea şi aptitudinea pentru locul ales? Iar în sectă i se spune: „Linişteşte-te, nu trebuie făcut nimic! Învățătura, munca, toate sînt deşertăciune. Trebuie să te ocupi de desăvîrşirea interioară (sau să te rogi) şi atunci te vei înălța spiritual deasupra oamenilor ce transpiră muncind!" Secta propune în locul drumului întrerupt un altul pe care se poate aluneca, fără un gînd, mai departe; ea îi propune să nu facă *nimic* şi conferă acestui lucru o argumentație exterioară filozofic fundamentată. Mai mult decît atît, adolescentului i se incubă ideea că statul degeaba îl apropie de un stil de viață mai fără de prihană decît al celorlalți! Cum să te abții să nu crezi în aşa ceva?

În ultima etapă, cînd copilul se află deja de o vreme în sectă (trebuie minimum două zile şi două nopți) se produce sfărîmarea propriu-zisă a protecției energetice: adolescentul este lipsit sub un pretext plauzibil (rugăciune, meditație, cîntare, dansuri rituale, serbare religioasă) de hrană şi somn, i se concentrează atenția asupra unei anumite directive (de exemplu, să se robească cît mai repede posibil), este ținut într-o stare de tensiune permanentă, este adus pînă la stres care i se explică nu prin supraîncărcarea energeticii, cum se întîmplă într-adevăr ci prin îngăduința harului (nirvana, deschiderea ceakrei superioare). Supraîncărcarea continuă şi într-o prea frumoasă (din păcate aşa este percepția subiectivă) clipă, omului i se ard dispozitivele de siguranță.

Omul care s-a „defectat" ca şi ceasul stricat se află mereu într-una şi aceeaşi stare – practic nu doarme, nu mănîncă, tinde către realizarea acelei sarcini pentru îndeplinirea căreia a fost „defectat", îndeplineşte supus cele mai simple comenzi ale

conducătorilor sectei. Din acest moment el poate fi dirijat ca un duh chemat şi luat în robie.

Omul „defectat" nu mai poate fi întors în starea inițială. Magii, extrasenşii sau psihiatri în cel mai bun caz sînt apți să resuscite în sectant omul capabil să existe şi să relaționeze într-o societate normală (în împrejurări nu prea complicate) dar personalitatea inițială, componenta ei informațională este absorbită de monstru şi se pierde pentru *totdeauna*.

Apartenența la o sectă fără „nulceu"poate părea inofensivă dar există mereu un risc foarte mare, transformarea ei în „prădător". Cu proprii mei ochi am urmărit viața unui asemenea comunități: tinerii veneau aici, plecau, uneori rămîneau să înnopteze, cîțiva oameni locuiau permanent. O dată de două ori pe zi organizau o meditație, cîteodată se întîlneau cu reprezentanții altor comunități, le permiteau să-şi țină cursurile în incintă diverşilor predicatori între ei şi reprezentanți ai unor curente diferite de orientarea „zen" care se profesa aici. Interesele mercantile ale comunității se limitau la strîngerea mijloacelor pentru a plăti hrana şi chiria locului.

Într-una din zile – tot în prezența mea – în încăpere s-a adăpostit de ploaie o tînără femeie brunetă de vreo douăzeci de ani, ca vîrstă. S-a dovedit atît de fermecată de atmosfera care dăinuia aici, plină de iubire şi har că nu se mai putea hotărî să plece. După trei zile la ea a venit soțul (după cum a reieşit femeia a părăsit de dragul comunității doi copii mici) dar neluînd în seamă implorările a refuzat să se întoarcă.

În curînd am observat că în comunitate începuse încet să se înăspreasscă disciplina: pe timpul meditațiilor se încuia uşa încăperii, de la „vizitatorii ocazionali" întîi cu tact (au atîrnat un anunț cu taxa de intrare la cursuri şi au pus o lădiță) apoi tot mai apăsat au început să pretindă bani. Adolescenții s-au găsit în fața unei alegeri: sau să plătească pentru posibilitatea de a frecventa locul unde era bine şi plăcut, sau să nu mai plece de aici cu totul să devină din „ocazionali" – „ai locului", părăsindu-şi practic casa şi şcoala pentru noviciat.

Încotro aluneca acea comunitate era clar şi eu, spre ruşinea mea, n-am rezistat şi m-am implicat – am făcut un gest urît care a dus la destrămarea societății. Pînă astăzi ă întreb cîtă dreptate am avut să mă comport aşa dar cei mai mulți dintre cunoscuții de la acea comunitate astăzi trăiesc în sănătate şi bunăstare.

Femeia ajunsă atunci întîmplător spre deosebire de toți ceilalți nu s-a întors acasă. După destrămare a plecat în India a primit inițierea s-a întors înapoi şi a format o sectă într-una din localitățile balneare din jurul Sankt-Petersburgului. De două ori s-au asmuțit împotriva ei localnicii obligînd-o să migreze împreună cu adepții şi astăzi locuieşte în Olanda unde a fondat o biserică proprie.

Acest caz îmi permite să susţin că apariţia „liderului" întunecat are puterea să transforme într-o clipă, o inofensivă confrerie spirituală într-o sectă şi de asemeni faptul acela că, la un contact strîns al unei structuri energetice de mari dimensiuni cu viitorul „lider" personalitatea ultimului se schimbă tot atît de ireversibil ca şi a altor victime ale sectei.

Cum să-l ferim pe copil de sectă

Energetica.sectei este atît de puternică, încît să te fereşti de ea ca de structurile mărunte, obişnuite, cu ajutorul talismanelor şi amuletelor, nu este posibil. Să i te opui prin metodele uzuale de apărare iar nu este posibil – în primul rînd pentru că secta nu atacă direct, întîi îţi cîştigă încrederea, devine de-a ta, o nouă „familie" iar de la ai tăi nu te aştepţi la urzeli. Adolescentul nu se împotriveşte nici măcar atunci cînd are loc o rupere vădită a scutului energetic. Să-i opună acestei forţe una similară este în măsură doar Biserica Pravoslavnică, dar ea îşi apără numai proprii adepţi. O garanţie maximă sînt pasibile să ofere numai botezul şi îndeplinirea fără *cîrtirea* tuturor ritualurilor.

În cazul în care nu sînteţi pregătit să deveniţi pravoslavnic (şi să îndepliniţi preceptele Bisericii!)

va trebui să vă împotriviţi acestor monştri de unul singur.

Sectele de acest gen sînt un fenomen al secolului douăzeci. Hrana din belşug le-a furnizat-o oricît ar fi de straniu nivelul crescut al vieţii, securităţii şi instrucţiei. Numai în ultimele decenii ne-am putut permite să ne cocoloşim copiii pînă aproape de douăzeci de ani, ţinîndu-i cît mai mult sub tutelă şi trezind în ei, ca răspuns, predispoziţia de întreţinuţi. Numai cu o sută de ani înainte principala forţă de tracţiune, în sensul propriu al cuvîntului erau oamenii, ţăranul sau muncitorul nu-şi putea permite să hrănească un copil de zece ani lăsîndu-l să stea în faţa televizorului sau chiar şi să tocească la masă manualele. La paisprezece ani deja munceau – arau sau se angajau ca ucenici la uzină, ajutau la tejghea, lucrau în gospodărie acasă. Electricitatea nu ştia încă să spele încă în locul femeii, iar tractorul nu suplinea încă zeci de oameni, totul se făcea cu mîinile, iar mîinile mereu nu erau destule.

De i s-ar fi propus un „învăţător" copilului cu bătături în palme ca să se „purifice spiritual" în loc de muncă, să se „înalţe" deasupra zădărniciei lumii el ar fi tras o scuipătură şi nici n-ar fi stat de vorbă. La doisprezece ani copilul ştia deja bine de unde se obţine o bucată de pîine şi ştia să ia o decizie de care depindea dacă familia lui primea la iarnă această bucată, sau avea să flămînzească.

Autorul nu pretinde să se taie cablurile electrice şi să se interzică transportul auto, dar după nouă zece ani trebuie să vă gîndiți la viitorul copilului dumneavoastră. Numai să nu luați în nici un caz decizia respectivă *în locul* lui! Lăsați-l să facă alegerea singur. Sarcina dumneavoastră : să-i evaluați înclinațiile, să-l stimulați să aleagă în conformitate cu aptitudinile lui, să încercați să puneți interesul abstract pe o cale practică – şi să nu incomodați. Lăsați-l să asambleze singur sau să lipească machete de avioane, să-şi bată capul cu schema aparatului de radio dacă îl atrage, iar dumneavoastră din vreme în vreme rugați-l să vă ajute. Cereți-i să facă un răftuleț frumos pentru telefon dacă se ocupă de modelaj în lemn şi o dată cu asta oferiți-i texte îndrumătoare – dacă din el se va naşte nu un tîmplar –. sculptor în lemn ci un istoric sau tehnolog?

Important, la cei paisprezece ani copilul nu trebuie să se piardă în confuzii, la răscruce. El trebuie să aibă încredere în propriile forțe, să ştie că poate să facă în mod concret ceva nu mai rău decît alții şi că dacă se întîmplă ceva va putea supraviețui; îi trebuie un țel spre care să tindă şi încercările de a-l muta de pe cărare vor fi întîmpinate de el nu ca fiind o înaltă revelație ci ca un impediment supărător.

Formați-i copilului gustul pentru luarea deciziilor, sfătuiți-vă cu el şi în al treilea sau măcar în al patrulea caz ascultați-i părerea. Gîndiți-vă există un număr imens de situații cînd nu este sfîrşitul lumii dacă se greşeşte: unde să plecați la odihnă? Cum să vă petreceți seara? Să vă duceți sau nu în vizită? Să cumpărați ceainicul alb sau roz? Dacă ceva nu merge cum trebuie nu-i faceți reproşuri (a greşit, se mai întîmplă. Pentru greşeli trebuie să răspunzi, ceea ce faceți oricum împreună). În schimb n-o să uitați să-l lăudați dacă ideea vi se părea reuşită – să fie şi el mîndru.

Libertatea de a alege în deplină cunoştință de cauză, *dreptul de a lua decizii* – este ceva de care nu te poți dezice, libertatea nu se cedează pur şi simplu nici măcar lui Dumnezeu.

Bucurați-vă de copilul dumneavoastră, vorbiți-i de iubirea dumneavoastră. Adesea, obligația de a-l hrăni, îmbrăca, trimite la timp la culcare şi trezi la oră exactă, de a-i cumpăra încălțăminte sau manuale şi încă multe, multe mărunțişuri necesare, în agitația cotidiană îl scot din raza atenției chiar pe cel de dragul căruia de fapt se şi fac toate acestea. Ştiu, vă iubiți copilul, dar ce crede el dacă în fiecare zi, de dimineață pînă seara aude numai reproşuri, reproşuri, reproşuri… încercați pentru început ca la fiecare a cincea „înțepătură" să încheiați cu vorbele: „…dar eu tot te iubesc". Efectul poate fi neaşteptat.

Lupta împotriva unei secte actuale este eficientă numai în cazul în care vă pregătiți

copilul pentru astfel de primejdie pe parcursul a cel puțin doi-trei ani înainte de procesul maturizării!

Dar şi mai bine – din ziua naşterii. Cea mai potrivită pentru o lovitură mortală dată oricărui adversar energetic este dragostea dumneavoastră sinceră față de copiii dumneavoastră.

Omul încrezător în forțele sale, obişnuit să hotărască singur ce are de făcut şi ştiind că acasă este iubit şi aşteptat, nu poate fi uşor ademenit de o sectă, convins să rămînă pentru cîteva zile, uitînd de toate cele. Totuşi el poate să se ducă acolo din curiozitate, de dragul anturajului, sperînd pur şi simplu să facă cunoştință cu vreunul din „frații" simpatici sau „surori" (ce să-i faci, asta-i vîrsta). Ce şanse are de a rezista presiunii?

Dacă va putea recunoaşte atacul este cu totul mare. Undeva după doisprezece ani copiilor trebuie să li se explice răspicat, simplu şi pe-nțeles în ce fel se produce o „frîngere". Nu trebuie oprit în mod special şi început cu pledoarii – informația „căzută" în felul acesta pe capul lui va trece pe lîngă urechi. Mult mai eficient va fi ca după vizionarea vreunui „film" cu temă asemănătoare să fluturați din mînă şi să spuneți cu dispreț: „Ce arată ei nu-i adevărat! Zombi se obțin din oameni cu totul altfel..." Puțin probabil să se găsească un copil care să rabde şi să nu întrebe imediat: „Dar cum?"

Cum să deosebeşti încercarea de a face un zombi:

1. Pentru a slăbi reacția de împotrivire a victimei se încearcă a i se da minimum posibil de hrană, din care se exclude total carnea.

2. Victimei i se ia obligatoriu somnul.

Semnalați-i copilului indicele de cel mai rău augur: dacă într-un loc necunoscut, sub un pretext oarecare, va fi împiedicat să doarmă, trebuie să fugă de acolo cît mai repede posibil. Există situații în care stînd de vorbă cu noii prieteni uiți de timp, cînd nu vrei să întrerupi festinul, cînd se petrece ceva interesant. Dar dacă după o asemenea noapte eşti oprit să ațipeşti undeva într-un colț, şi se găsesc misiuni foarte urgente, este deja periculos. Cînd nu eşti lăsat să dormi a doua noapte consecutiv trebuie să dai cu tifla principiilor, oricăror prietenii, la orice fel de insistențe şi să pleci.

Dacă victima reuşeşte să-şi apere dreptul la somn şansele de a i se sparge stratul de protecție scad de aproximativ patru ori.

3. Se încearcă atragerea victimei într-o activitate monotonă pe termen cît mai lung.

Tehnicile sufite, de exemplu propun o lungă (de cîteva ore) mişcare de rotație în jurul propriei axe în ritmurile tot mai rapide ale unei muzici. În scopul acompanierii cu muzică, sufiții poartă de obicei tobe

sau tamburine. După o oră-două de rotire, lumea din jur începe să-şi piardă conturul cunoscut, apar o oarecare deformare şi instabilitate, în conştiinţă o relaxare plăcută. Propovăduitorii susţin că acesta este tabloul adevărat al lumii pe care poţi să-l vezi doar alungînd din corp duhurile. Pentru a te apăra de forţele rele trebuie să te învîrteşti, să te învîrteşti, să te învîrteşti...

Krishnaiţii „pentru alungarea duhurilor" propun să cînţi „Hari Krishna, Hari Krishna..." iarăşi cîteva ore în sunet de tamburine sau muzică pe ritm constant după care toate gîndurile se evaporă treptat iar trupul se umple de o bucurie fără motiv.

În sectele care imită creştinismul poţi fi pus să te rogi la o icoană „cu deosebire sfîntă" sau pur şi simplu să o priveşti (contempli) necontenit.

4. Multe din sectele de orientare budistă utilizează în pregătirea pentru frîngerea voinţei metode larg cunoscute ale meditaţiei de fortificarea sănătăţii (gibrish, Kundalini) după care victima este introdusă într-un adevărat experiment psihofiziologic avînd la bază prelucrări străvechi ale yoghinilor şi ale micilor idoli fără de număr. Uneori pînă şi profesorii de la medicină nu pot explica pe înţeles principiul acţiunii unor astfel de sisteme.

În calitate de exemplu voi aminti tehnica respiraţiei profunde (rebefing). Victima este aşezată pe podea şi I se propune să respire des şi adînc.

După circa o jumătate de oră omul începe să aibă halucinaţii (jumătate dintre oamenii obişnuiţi şi practic fiecare dintre cei ce au efectuat „o pregătire preliminară").

Şedinţa durează de la două la trei ceasuri şi-i permite victimei să vadă (dependent de pregătirea preliminară) şuvoaiele de energie erupînd din corp, reîncarnările anterioare, îngerii, extratereştrii, zeii, pe oricine!

Copilul ce l-a atins cu propriile lui mîini pe Budda sau care şi-a amintit de moartea lui din reîncarnările anterioare nu va putea fi niciodată convins că acestea sînt rătăciri. Dar dacă îl veţi preveni din timp că de la respiraţia profundă prelungită pot apărea halucinaţii delirante, atunci şi atitudinea faţă de ele nu va mai fi atît de serioasă (în nici un caz nu încercaţi să vă implicaţi în asemenea experimente la dumneavoastră, în ambianţa casnică! Este o tehnică foarte periculoasă, ea poate fi executată numai sub observaţia medicului!)

5. Victimei I se propune să ia parte la o slujbă colectivă cu cîntări (pentru un om odihnit este practic inofensiv).

6. Şi în cele din urmă, victima, înconjurată de adepţi exaltaţi, este nevoită să asculte ceasuri întregi despre revelaţia harului petrecută după slujbă.

Toate metodele de influenţare se bazează pe tehnici hipnotice orientale, dar anume în răsărit s-a

inventat şi un mijloc eficient de contraacţiune aşa numitul principiu „Ajki" : „Să nu faci niciodată ceea ce se aşteaptă de la tine!"

Îţi propun să te învîrteşti cîteva ore, opriţi-vă! Spuneţi că vi se învîrte capul, că vă ajunge atît. Trebuie să cîntaţi, ieşiţi din ritm, puneţi întrebări în afara problemei, vorbiţi. Nu vă contraziceţi – este una din „reacţiile pe care se contează". Consimţiţi să fiţi supus muncii de lămurire dar adăugaţi variantele şi comentariile proprii. Nu vă manifestaţi pasivitatea, nu mergeţi ca „tras de aţă", inventaţi „ieşiri" personale. Sectele ca entităţi, în esenţa lor, energo-informaţionale nu sînt calate (programate pentru) pe recurgerea la constrîngerea grosolană. Mai degrabă preferă să excludă un obiect greu digerabil.

Ce să facem dacă secta a învins

Din nefericire împotriva sectelor nu există tablete sau talismane cu ajutorul cărora si-l putem securiza pe copil. Pregătirea pentru întîlnirea cu acest adversar periculos trebuie făcută din timp şi dacă momentul a fost scăpat să mai faci ceva se dovedeşte tardiv. Cum să procedaţi dacă simţiţi că pierdeţi lupta pentru propriul copil?

Citind principiile transformării în zombi aţi observat desigur că, după mulţi parametri, şi mînăstirile pravoslavnice, obişnuite se aseamănă (au atributele) cu sectele: viaţa în ele este riguros organizată şi alunecă pe şinele îndelung folosite, după o cale trasată o dată şi pentru totdeauna; în ele sînt şi veghea vecerniei, şi slujbe istovitoare, posturi.

Suspiciunea nu-i departe de adevăr, totuşi metodele de acţiune asupra enoriaşilor neluînd în considerare asemănarea exterioară sînt aici considerabil mai puţin stăruitoare. Călugărul trebuie să simtă comuniunea cu harul suprem dar nu este deloc necesar să fie „frînt". Enoriaşii nu sînt priviţi ca o captură: menirea Bisericii este de a-l transfigura pe omul intrat în carnea şi sîngele ei energetic, în chiar sînul ei, dar în nici un caz de a-i distruge personalitatea. Biserica există spre binele oamenilor şi contează pe o slujire *conştientă* a intereselor sale, iar interesele acestea se distribuie pe secole, dacă nu pe milenii înainte.

Nu este un secret că omul tînăr, încă neformat este o raritate în mînăstiri. Spre deosebire de oamenii veniţi în religie prea tîrziu adolescenţii au toată viaţa încă înainte şi Biserica spre deosebire de secte este interesată ca această viaţă să nu fie irosită în zadar. În cazul prezenţei unui intelect integral şi a pornirii sincere de a sluji tînărul enoriaş are şanse de a-şi termina stagiul ca arhiereu. Se prea poate ca

aceasta să nu fie ceea ce îi doriți progeniturii dumneavoastră dar puteți fii în schimb convins că va trăi o viață completă, interesantă fără să rămînă o răsuflată dărîmătură.

Sfatul meu – dacă simțiți că nu vă ajung puterile pentru salvarea copilului nu așteptați să vină ce este mai rău apelați la ajutorul forțelor pravoslavnice, încredințați-l pe copil Bisericii.

Vampirismul şi metodele de apărare împotriva lui

Ieşind tot mai mult de sub tutela noastră copiii se întîlnesc nu arareori față în față cu fenomene cotidiene neplăcute de care mai devreme erau scutiți fie prin grija noastră, fie prin vîrsta infantilă. Unul dintre aceste fenomene este vampirismul energetic.

Pentru a putea „consuma" energie vampirului îi este absolut necesar să intre într-o relație emoțională, să provoace compasiunea. Parcă pînă la o anumită vîrstă este dificil să stabileşti un asemenea contact de o durată destul de lungă, pe măsură ce se maturizează copilul devine tot mai des obiectul atacului.

În ciuda numeroaselor confirmări, nu pot deloc să fiu de acord cu faptul că vampirii energetici sînt reprezentanții forțelor întunecate din societatea

noastră. O apropiată cunoaştere a acestor oameni duce la gîndul că sînt doar persoane cu schimbul energetic deviat. Ei nu sînt în stare nici să-şi mențină un biopotențial, obligatoriu pentru o existență completă, nici să utilizeze fluxurile venite din cosmos şi de aceea sînt nevoiți să „fure" energia de-a gata (gata prelucrată) a altor oameni.

Modelul de relaționare cu ei îl oferă o cunoscută de-a mea, Alexandra în viața laică, reprezentanta unei comunități buddiste. Urcam odată împreună scările cînd ne-am întîlnit cu vecinul meu un vampir agresiv, care şi-a început imediat atacul încercînd să intimideze – striga în tot glasul despre obiceiurile țicnite ale tineretului (Saşa era rasă în cap), despre tropăitul prea strident al tocurilor şi aşa mai departe. Cînd şi-a terminat monologul cu vorbele: „S-a înțeles?", Saşa a dat din cap cu duioşie: „Da, s-a înțeles, ficatul dumneavoastră este foarte bolnav".

Comportamentul negativ al vampirilor nu este legat de atitudinea lor față de noi ci de afecțiunile interne. În primul rînd au nevoie de compătimire din partea noastră nu de renegare. În majoritatea cazurilor resimțind atenția unui vampir îndreptată asupra dumneavoastră nu merită să luați măsuri imediate de apărare : după cum v-am spus deja stratul superficial al învelişului este în permanență supus acțiunilor exterioare, se murdăreşte progresiv ceea ce duce la o stare de disconfort, oboseală. Pentru curățarea lui se

poate să ne bronzăm la soare („bronzăm" nu înseamnă să stăm goi pe plajă, este suficient să alunecăm cu schiurile iarna pe zăpadă strălucitoare – stratul de suprafață al biocîmpului se găseşte oricum mai sus de haine), să ne plimbăm într-o pădurice de pini în afara oraşului, să mergem la saună sau să facem o baie caldă mai lungă (nu mai puțin de o jumătate de oră), sau ne putem folosi de prilej pentru a livra toată murdăria vampirului. Oricum primul care se absoarbe este chiar stratul de suprafață. Cheltuind două-trei minute pentru curățarea propriei energetici, întrerupeți contactul şi plecați. Regula politeții ne-o permite: să stăm de vorbă cîteva minute cu un cunoscut, apoi să ne uităm la ceas, să ne scuzăm şi să spunem că ne grăbim.

Dacă vampirul s-a agățat de dumneavoastră şi nu ați reuşit să plecați, rupeți contactul cu fermitate : nu vă uitați în ochii interlocutorului, mutați-vă privirea cu doi centimetri mai sus de urechea stîngă. Conform credințelor exact acolo aşteaptă un moment potrivit forțele întunecate ce-l urmăresc pe om. Atenția față de acest loc trezeşte o senzație de jenă oricărui om, iar pe vampirul care-şi cunoaşte precaritatea situației în lume îl sperie de-a binelea. Amintiți-vă principiul „Ajki" şi destabilizați conversația. Întrebați cît costă acum cartofii, nu a auzit cumva convorbitorul cine a inventat bucla (efectul) de histerezis, depărtați-vă de temele interesante pentru atacator. În afară de asta în conformitate cu tipul de vampir care vă atacă se pot utiliza metode concrete.

Voi prezenta tipurile cele mai răspîndite de vampiri :

1. **Cerşetorul**. La contactul cu oamenii echilibrați încearcă să le vorbească despre necazurile, nefericirile, ghinioanele lui cu amănunte şi expresiv. Țelul de bază să-i trezească omului compasiunea, *empatia*, să-şi oblige victima să-şi deschidă apărarea ca apoi să-i ia din energie iar şi iar pînă cînd donatorul nu va resimți o slăbiciune şi amețeala. „Sătul" acest vampir vă va mulțumi sincer pentru compătimire, pentru ajutor, se va tîngui „Ce m-aş fi făcut fără dumneavoastră ", se va strădui să obțină o nouă întîlnire.

Speranța de fond a „cerşetorului" – să găsească un donator care să se consacre în întregime treburilor şi problemelor lui – iar vampirului însuşi să-i rămînă doar să sugă, să sugă, să sugă. Speranța prădătorului – sîcîitor se împlineşte destul de des. Este plăcut să te simți binefăcător şi mulți oameni în schimbul laudelor se dau tot mai mult „cerşetorului" neobservînd că prin asta frînează sau îşi opresc complet propria evoluție.

Se întîlneşte un număr deloc mic de căsnicii vampir-donator, cînd unul din soți se consacră total grijii pentru celălalt. Varianta tipică – nevasta ce nu

stă o clipă agitîndu-se ca o albină iar soţul – un geniu nerecunoscut, culcat pe divan compune un nou poem de care nimeni nu are nevoie. Dacă vă aflaţi într-o situaţie similară salvarea dumneavoastră constă într-un egoism rezonabil. Încercaţi în primul rînd să vă apăraţi interesele să vă preocupaţi de propria evoluţie. Lăudaţi-vă cu succesele iar la reproşurile de genul: „Ţie ţi-e mai bine iar mie rău....” Răspundeţi: „Doar sîntem împreună! Dacă îmi va fi mai bine mie înseamnă că ne va fi mai uşor amîndurora”. În genere ca principiu de bază să vă fie : „Dacă am succese în evoluţia personală va fi în folosul întregii familii”. În nici un caz nu încercaţi o nouă viaţă cu atacuri la adresa vampirului sau cu încercări de a scăpa de el! „Cerşetorii” îşi primesc energia din atenţia dumneavoastră, independent de faptul că este o atenţie cu tentă negativă sau pozitivă. Puneţi-l pur şi simplu în faţa faptului împlinit, şi să hotărască dacă este gata să se conformeze unui nou fel de a pune problema sau preferă să-şi caute alt donator.

2. **Acuzatorul**. Cel mai adesea este un despot de familie, din generaţia mai veche. Atitudinea faţă de cei din jur se restrînge la formularea: „Eu am făcut totul pentru voi şi voi...” Pentru a primi energia, se străduieşte să-l pună pe fiecare om în postura de vinovat, să-l oblige, sub influenţa sentimentului culpabilităţii să-şi întredeschidă apărarea şi să-i dea accesul la energetică. Se întîlnesc asemenea vampiri destul de des, ei tind să-i acuze pe toţi cei din jur pînă şi împotriva bunului simţ. Dacă un trecător întîlnit în cale vă aruncă un reproş cum că nu mergeţi pe partea de drum care trebuie înseamnă că aţi dat peste un vampir-acuzator. În ciuda aparenţei de delir a acuzărilor vampirul trezeşte întotdeauna în victimă o oarecare confuzie: „fură” măcar şi puţină energie.

Nu are nici un rost să-i dăruieşti „acuzatorului” cîteva minute, el şi aşa îşi va suge porţia în momentul contrarietăţii dumneavoastră. Cea mai bună armă împotriva lui este schimbarea vectorului de atac. Modificaţi situaţia în aşa fel încît să nu fie nevoie să încercaţi sentimentul de vinovăţie. La reproşul: „Eu v-am dat tot şi voi....” Răspundeţi cu curaj: „Dumneavoastră mi-aţi dat mie, eu dau copiilor mei” ; la „Nu ştii să conduci maşina!” faceţi trimitere la inspectorul de poliţie auto: ei au inventat aceste reguli; la „Nu pe aici trebuie s-o iei” puneţi pariu: „Stîlpul e de vină că nu s-a aşezat unde trebuie” şi aşa mai departe după împrejurări. Lăsaţi-l pe „acuzator” să se ducă şi să-şi ia energia de la stîlpul de iluminat.

3. **Despotul**, pentru a primi energia, încearcă să-şi intimideze victima, să-i trezească teama, sentimentul neputinţei şi al subordonării. În cele mai multe dintre cazuri o şedinţă de aspirare a energiei arată ca un scandal sonor şi plin de mînie pe motive

minore sau chiar fără motiv. Cel mai simplu şi trainic mijloc în cazul unor astfel de ieşiri – să nu combateţi, să nu rămîneţi în bătaia atacului ci să întoarceţi spatele şi să plecaţi. Dacă nu reuşiţi să plecaţi, gîndiţi-vă la ceva plăcut, daţi din cap a aprobare şi zîmbiţi politicos. Dacă vampirul ce atacă încearcă să lămurească motivul acestui comportament, străduiţi-vă să vă spuneţi, cît se poate de liniştit şi duios, părerea despre inconsistenţa scandalului şi exprimaţi-vă părerea de rău pentru nervozitatea lui. În genere, compătimirea ca răspuns în loc de teamă este cea mai redutabilă armă împotriva „despotului" care spre deosebire de „cerşetor" în acest caz nu este capabil să primească nimic.

Asemenea metode de rezistenţă, din păcate, nu pot fi aplicate dacă „despotul" este şeful dumnea-voastră sau angajatorul dumneavoastră. În acest caz încercaţi să slăbiţi puterea atacului, spărgîndu-l în părţile componente şi transformîndu-l de la nivelul energetic la cel faptic: nu vă contraziceţi, nu vă speriaţi, încercaţi să pescuiţi măcar ceva concret în şuvoiul lui verbal, notaţi, puneţi întrebări, exprimaţi disponibilitatea de a reface şi raporta, fixaţi termenele. Vampirul are nevoie de spaima dumnea-voastră! Ne obţinînd-o va începe mai degrabă să caute o altă victimă.

La „despoţi" mă surprinde întotdeauna contrastul dintre agresivitatea de la servici şi bunăvoinţa din viaţa particulară sau invers. Apare senzaţia că

vampirul nu absoarbe energia ci o transportă dintr-un loc în altul. Se pare că neconştientizînd el însuşi acestea devine instrumentul unor forţe invizibile.

4. **Păstorul**. Este un tip cu totul unic de vampir, după toate aparenţele conştient de deviaţiile din energetica proprie şi le utilizează cu dibăcie. Se distinge printr-un aspect înfloritor, disponibilitatea pentru relaţii, o neabătută bună dispoziţie. O dată donatorul ales „păstorul" îşi concentrează toate forţele, îşi foloseşte toată experienţa pentru a trezi în victimă sentimentul unei fericiri nemăsurate. În majoritatea cazurilor episodul arată ca un roman de dragoste clocotitor.

Întrucît – şi asta se vedea cu ochiul liber – dintr-un om fericit energia ţîşneşte ca dintr-un izvor, „păstorul" poate s-o absoarbă într-o cantitate nelimitată, insesizabilă pentru donator, şi încă cea mai pură energie, şi nu murdăria superficială care adesea revine în paguba altora. La început asta arată ca o uniune reuşită, de completare reciprocă, dar cu timpul donatorul se obişnuieşte cu ordinea lucrurilor, senzaţia lui de fericire se aplatizează, energetica se întoarce la nivelul obişnuit şi „păstorul" îl părăseşte pornind în căutarea altei capturi. Victima rămîne într-o stare de gravă depresie care deseori se soldează cu o sinucidere.

Ce sfat se poate da într-o astfel de situaţie, nici nu ştiu, mulţi oameni sînt gata să intre în contact cu

un „păstor" chiar ştiind că povestea se va sfîrşi mai devreme sau mai tîrziu – doar de dragul cîtorva luni sau ani de afundare în sentimentul nețărmuritei fericiri. Unii mizează în mod naiv pe păstrarea pentru totdeauna a „păstorului"...

Nu ştiu. Aici fiecare om trebuie să-şi facă alegerea – doar că este obligat să înțeleagă limpede la ce se duce acest lucru sau ce refuză.

ÎNCHEIERE

În cartea de față s-au acumulat multe recomandări, metode concrete, diverse exemple, dar nu poate fi prevăzut totul, pentru fiecare caz în parte nu poți să dai o rețetă pentru fiecare caz în parte şi nici nu este necesar. Voi încerca să evidențiez la sfîrşit cîteva principii de bază pe care urmîndu-le se pot evita multe pericole în nume personal dar şi proteja propriii copii.

Nu cădeți în extreme. În natură nu există nimic absolut dăunător sau exclusiv benefic. Principalul – să se țină măsura.

Nu permiteți niciodată nimănui să se amestece în energetica dumneavoastră! Nimeni nu va putea să vă ajute mai bine decît dumneavoastră.

Luați-vă în seamă - cel mai bun din toți sfătuitorii nu se găseşte afară ci înăuntrul propriului dumneavoastră suflet.

Iubiți-vă copiii și pe cei apropiați – sentimentul acesta este mai puternic decît orice medicament – minune și sfînt ocrotitor.

Fiți fericit.

Nu este o urare, este un principiu al unei vieți complete. O veche legendă chinezească povestește : a fost odată un om care vroia să fie fericit. Se gîndea: „Uite, o să găsesc o monedă de aur și sigur că atunci o să fiu fericit". Într-un timp, mergînd pe drum, a văzut deodată o monedă de aur. A ridicat-o și și-a zis: „Ce-i o monedă? Dacă aș găsi un portofel, atunci sigur aș fi fericit!" După o vreme iar fiind pe un drum a zărit un portofel pierdut, plin cu bani de aur. L-a ridicat și s-a gîndit.

Murind omul bogat, proprietarul multor castele, corăbii și tejghele a înțeles doar în fața morții că în toată viața nu fusese atît de fericit. Numai atunci a înțeles un adevăr simplu: întîi ar fi trebuit să fie fericit și abia pe urmă să caute moneda de aur.

Ieșiți într-o dimineață devreme pe malul lacului și priviți cum dintre vîrfurile pinilor îndepărtați se ridică în azurul infinit uriașul Soare de aur. Încercați să prindeți acel euforic "Ah!" care vă va inunda pieptul în acea clipă, străduiți-vă să țineți minte această stare, să o păstrați și să o alimentați în suflet, pe durata întregii dumneavoastră vieți.

Desigur are prea puțină legătură cu problema apărării copiilor, mai degrabă atinge tema „Dez-

voltarea energetică a personalității". Sper să vă fie de folos cartea citită de dumneavoastră măcar în ceva, oricît de puțin.

Și fiți fericiți – de această dată nu este o regulă ci o urare.

BIBLIOTECA AMAN-CRAIOVA